

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Kasım-Aralık 2023

Sayı: 115

Fiyatı: 5 TL

Gün geçmiyor ki, toplumsal-siyasal çürümenin ulaştığı boyutu gösteren bir skandal patlamasın!

Dilan-Engin Polat çiftinden “Fatih Terim Fonu”na, Can Atalay kararından AYM-Yargıtay sürtüşmesine, İYİP’de ortaya saçılan “akçeli işler”den, otel sahibi emekli polislerin yurtlardaki kızları fuhuşa zorlamasına kadar her yerden lağım fışkırıyor; çürümenin kesif kokusu tüm toplumu zehirliyor.

En tepeden başlayarak yasa-kural tanımazlığın, keyfiyetin, liyakatsizliğin, kayırmacılığın, cezasızlığın, pompalanan bencilliğin, hedonizmin sonuçlarını yaşıyoruz.

Adına “sosyal-medya fenomeni” denilen ucube tipler, milyon dolarlarla oynuyor ve bunları videolarla gözümüze sokacak denli pervasız davranıyorlar. Sırtlarını “sağlam yerlere” dayamış olmanın güveniyle hareket ettikleri belli. Araya bir de “vatan-millet” nakaratını, “devlet büyükleri”yle fotoğraflarını koyunca, daha popüler ve dokunulmaz oluyorlar. Her yerlerinden cehalet ve görgüsüzlük akan bu tipler, gençlerinize “idol” olarak sunuluyor üstelik...

Bir de futbolcu “idol”lerimiz var! Fatih Terim, Arda Turan, Emre Belözoğlu... “Ponzi” olarak bilinen bir dolandırıcılık olayına adları karıştı bu kez. Ki daha önce, mafya, çete, FETÖ vb. tüm kirli ilişkilerde karşımıza çıkıyorlardı. Tabii AKP ve MHP’yi destekleyen sözleriyle de...

Şimdi servetlerinin önemli bir kısmını dolandırıcıya kaptırmakla gündemdeler. Öyle ki, milyon dolarları kayıtsız-kuyutsuz bir banka memuruna teslim etmişler! Fonun ismi “Fatih Terim” olunca nasıl güvenmesinler?! O Terim ki, Mehmet Ağar’ın “kanka”sı!

Ama daha cazip geleni, yüzde 40 faiz vaadi... Üstelik vergiden muaf... Her “Ponzi”de olduğu gibi başlangıçta faizleri almışlar da, ama bir noktada olay patlamış!

Sayfa 2’de sürüyor

Toplumsal-siyasal çürümeye karşı

DEVİRİMÇİ DEĞERLERİ YÜKSELTELİM!

Toplumsal-siyasal çürümeye karşı

DEVİRİMCİ DEĞERLERİ YÜKSELTELİM!

Dolandırıcılık, kara-para aklama, vergi kaçırma gırla gidiyor... Bunlar artık rutin, sıradan olaylar... O kadar yaygın ve öylesine kanıksanmış ki, her biri bir skandal olan gelişmeler, kimseyi şaşırtmıyor artık.

Çünkü bu noktaya bir çırpıda gelinmedi. "Tosuncuk"lar, "pudra şekeri" çekenler, kripto parayla dolandırıcılar, marinaya çökenler vb... Mafya-devlet içiçeliğini, devletin mafyalaştığını gösteren ne çok olay yaşadı. Başlangıçta ilgiyle izlenen Sedat Peker videoları bile, -faillerle ilgili hiçbir şey yapılmayınca- albenisini kaybetti. Yapanın yanına kar kaldığı, adeta teşvik edildiği böyle bir ortamda her alanda "yetenekli" tipler türedi. Ve artık iş çıkırından çıktı!

Türkiye, bir süredir Kolombiya, Meksika gibi "narko devlet" kategorisinde! Uluslararası kurumların "gri liste"ye aldığı ülkeler arasında. FATF (Karapara Aklamayı Önleme Grubu) Başkanı Marcus Pleyer, Türkiye'nin "gri liste"den çıkması için yapması gerekenleri şöyle sıralıyor:

"Türkiye, kara para aklama vakalarını, El Kaide ve IŞİD gibi BM tarafından terörist olarak tanınan gruplarla bağlantılı para transferlerini takibe almalı. Türkiye'nin kara para aklamayı önlemede, terörün finansmanını engellemede, suç şebekeleri ve yolsuzluklarla mücadelede adımlar attığını göstermesi hayati önem taşıyor."

Dünyada kumardan, eroinden, fuhuştan elde edilen kara para Türkiye'de "yıkanıyor". Yerli-yabancı suç çeteleriyle siyasetçiler, bürokratlar "al takke ver kûlah" içiçeler. Parayı bastırıp bir ev satın alan, "vatandaş" oluyor! Ne parayı nereden getirdiği ne de nereye gönderdiği soruluyor...

Türkiye "vergi cenneti"! Vergi kaçırımlarına göz yumması yetmezmiş gibi "vergi barışı" adı altında onları aklıyor, hatta vergiden muaf tutuyor.

2024 yılı için, 9 trilyon TL vergi geliri bekleniyor örneğin. Ama bunun yaklaşık dörtte biri, yani 2.2 trilyon TL "vergi harcaması" gösterilerek, kimi şirketlerden ve kişilerden vergi alınmayacağı belirtiliyor. Devletin almaktan vazgeçtiği 2.2 trilyon TL, 2024 bütçesinde sağlığa ve eğitime ayrılan paraya eşit! (Eğitime 1 trilyon 400 milyar TL, sağlığa 780 milyar TL ödenek ayrılmış!)

İşçilerin eline daha ücreti geçmeden vergisi kesiliyor. Yüzde 60'lara varan "dolaylı vergiler" de asıl olarak yoksulun sırtında. Ama bütçeden paylarına kırıntı bile düşmüyor.

Sistem her yönden çökmüş, kurumlar birbirine girmiş, çürüme ve çözülme her alana yayılmış... Spordan sanata, eğitimden sağlığa, bürokrasiden

siyasete nereye elinizi atsanız dökülüyor...

Erdoğan'ın AYM-Yargıtay çekişmesinde kendini "hakem" yerine koyması, anayasa başta olmak üzere tüm yasaların üzerinde olduğunun ilanıydı. Zaten önceki yıllarda anayasa kararlarını "tanımadığını" söylemişti. Faşizm kendi koyduğu yasaları çiğnemekle maluldür. Son dönemdeki faşist liderler bunu çok daha aleni yapıyor.

Böyle olunca "gücü gücü yetene" bir orman kanunudur gidiyor. En ücra yerlere kadar çeteleşme, toplumsal şiddet, bu bataklıkta boy atıyor. Çetelere yönelik başlayan "operasyonlar" en fazla buzdağının görünen yüzü. Ayyuka çıkan, tepki çeken kesimleri tırpanlıyorlar sadece. Onların arkasında kimler olduğunu ısrarla gizliyor ve dokunmuyorlar.

Elbette bu durum Türkiye ile sınırlı değil. Kriz ve savaş koşullarında toplumsal çürüme tüm dünyayı sarmış durumda. Sosyalizmin gerilemesiyle birlikte emperyalist sistemin çürümüşlüğü, hem daha aleni bir hal aldı hem de giderek derinleşti.

Ülkemizde ise AKP'li yıllarda, artan gericilikle ahlaki yozlaşma, çürüme ve çözülme atbaşı gitti. Uyuşturucu, kumar, fuhuş yaygınlaştı. Devrimci geleneğe sahip emekçi semtler özel hedef seçildi. Devrimci hareketlere darbeler vurarak, halkın beyni esir alınarak yozlaştırıldı.

İşçi ve emekçilere kadar nüfuz eden yozlaşma ve çürümenin panzehiri yeniden devrimci değerleri yükseltmektir. Bunun yolu da, biriken öfkeyi eyleme dönüştürmekten geçiyor. Kıpırdamayan her şey çürür! Statüko çürütür! Hareket ise arındırır. Bulunduğumuz her yerde kitleyi harekete geçirecek yöntemleri bulmalı; paylaşım, özveri, cesaret gibi değerleri yeniden canlandırmalıyız.

Gezi Direnişi, bunu somut olarak ortaya koydu. Gezi'den korkmalarının bir nedeni de budur. Onlar çürümeyi, yozluğu, çöküşü temsil ediyorlar; biz ise insani değerleri, eşit ve özgür bir geleceği... Bu çatışmayı kazanamazsak, insanlarla birlikte insanlık da bitecek! Onun için kazanmaya mecburuz ve kazanacağız!...

Okurlara...

Merhaba,

Saldırıları yağmur gibi iniyor üzerimize. Ekonomik saldırılar en yoğun. Açlık sınırı şimdiden 17 bin liranın üzerine çıktı, asgari ücrete yapılacak zam ne olursa olsun yükselen fiyatlar karşısında yine "açlık sınırı"nın altında kalacak...

İşçi emekçiler içinde, yoksullaşmanın etkilemediği tek bir kesim yok. Ancak saldırılar bununla sınırlı değil. Bir tarafta hukuki saldırılar var; Can Atalay şahsında Gezi direnişini cezalandırıyorlar. Yargı AKP-MHP yönetiminin bir aparatı durumunda. Diğer yandan Anayasayı ve beğenmediği AYM kararlarını tanımayan bir yönetim söz konusu. Erdoğan kendini "hakem" ilan ederek yasaların üzerinde olduğunu bir kez daha gösterdi.

Yozlaştırma-çürütme saldırısı ise doludizgin sürüyor; kara para aklayarak birden zenginleşen yoz tipler, topluma örnek olarak gösteriliyor.

Kurtuluşumuz kara para ile zenginleşenlere özenmekte ya da AKP'nin icazetine sığınmakta değil; kendi ellerimizde, üretimden gelen gücümüzdedir.

İşçi, memur, öğrenci, emekli, ezilen-sömürülen tüm kesimlerin birleşik ve örgütlü biçimde mücadeleyi yükseltmesi dışında bu ağırlaşan koşulları değiştirme olanağı yoktur.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimizin sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

115. Sayıda

3	AYM'yi değil, haklarımızı savunalım
4	Gezi yargılanamaz
5	İşçi Emekçi Birliği miting düzenledi
6	Asgari değil insanca yaşam istiyoruz
7	Sırtımızdaki yük sizsiniz
8	Asansörde ölmek
9	ÇEDES Projesi kabul edilemez
10	Yerel seçimler yaklaşırken
12	CHP'deki "değişim" neyi hedefliyor
13	Cumartesi Anneleri direndi, kazandı
14	Filistin direnişi ve etkileri
17	Gazi'de Filistin eylemine saldırı
18	Gülsuyu'nda Remzi Basalak ve şehitler anması
19	DİSK'in Ankara yürüyüşü
20	İsmail Cüneyt
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	İsrail-Filistin savaşına dair tartışmalar

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5 Asım Bey Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimciduruş2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 115 Kasım-Aralık 2023, 5 TL(KDV %0)

Anayasa Mahkemesi'nin Can Atalay hakkında "hak ihlali" kararı olarak tahliyesinin önünü açması, yargıda yeni bir tartışmayı başlattı. **AYM kararını yok sayan Yargıtay 3. Dairesi, bir de kendisini "en üst yargı makamı" ilan ederek, AYM üyeleri hakkında suç duyurusunda bulundu.** Üstüne Erdoğan, zaten uygulamadığı "kuvvetler ayrılığı" ilkesini tamamen çöpe atarak, kendisini "hakem" ilan edince, işler daha da karıştı. "Adalet" ve "hukuk" kavramlarının Türkiye'de ne kadar çürüdüğü, ne kadar yozlaştığı bir kez daha tüm çarpıcılığıyla gözler önüne serildi.

örnekleri başta olmak üzere, çok önemli hak gasplarına imza attığını, AKP'nin talimatları doğrultusunda kararlar aldığını gördük, yaşadık. AYM üyelerinin tamamının Erdoğan tarafından özel olarak seçilip atandığını da biliyoruz. **Can Atalay konusunu adeta bir ateşten gömlek gibi üzerinden atmaya çalıştığını, bu konuda bir karar almamak için, sürekli toplantı ertelediğini de gördük.** (AYM, epeyce bir gecikmeden sonra Can Atalay dosyasını 5 Ekim'de görüştü ve hiç gerek olmadığı halde Genel Kurul'a sevketti; 12 Ekim'de Genel Kurul toplantısında "bir üye dosyaya yeterince hazırlanmadığı için", kararı "ileri bir tarihe" erteledi; 25 Ekim'de ise, artık kaçabileceği

kararını vermek zorunda kaldı.

Ama hemen devletin ve Erdoğan'ın "Gezi Korkusu" girdi devreye. AYM'ye ve tüm topluma, Can Atalay'ın hapisteye kalması, Gezi Ayaklanması'nın bedelini ödemeye devam etmesi gerektiği hatırlatıldı. Gezi Ayaklanması, Türkiye tarihin en güçlü, en kitlesel, halk hareketiydi. Kitlelerin yıkıcı gücü harekete geçtiğinde, coşkun bir sel olup aktığında neler olabileceğini, hem devlet, hem hükümet, hem de kitleler görmüştü. **İkinci bir Gezi Ayaklanması, sadece AKP'nin değil tüm burjuva partilerin, egemen sınıfların en büyük korkusuydu.** Bu nedenle Can Atalay'ın hapisteye kalması için her türden ihlalinin önü açıldı. AYM'den beklenen de, AKP politikalarıyla uyumlu şekilde karar vermesiydi.

Ancak hesaba katılması gereken başka unsurlar da vardı. En başta, deprem sonrası Hatay halkının AKP'ye öfkesi çok büyüktü. Keza ağır ekonomik kriz nedeniyle işçi ve emekçilerdeki patlama dinamikleri giderek yükseliyordu. **Güçlü bir kampanya yürütülmemesine rağmen, TİP'in zaman zaman yaptığı eylemler ve farklı kesimlerin Can Atalay kararını protesto eden açıklamaları, cürmünden büyük etki yaratıyordu.** Bütün bunların baskısıyla, Erdoğan'a bağlılığı ile bilinen AYM üyeleri, "hak ihlali" kararını almak zorunda kaldılar.

Yaşanan bir klik çatışmasının ötesinde, toplumsal muhalefetin gücüydü. Klik çatışmasını tetikleyen, bu güç oldu. MHP ve bazı AKP'liler karara büyük tepki gösterdiler. Yargıtay 3. Dairesi "AYM üyeleri hakkında suç duyurusu" yapacak kadar ileri gitti. Erdoğan açıkça taraf olduğu bu konuda kendini "hakem"liğe terfi ettirdi. Ve bütün bu tartışmaların içinde, Anayasa değişikliği için uygun bir zemin oluşturmaya çalıştılar.

Bu kargaşa içinde, CHP'nin "değişimciler"inin CHP'de bir değişiklik yaratmadığı da ortaya çıktı. Genel Başkan seçilir seçilmez, önüne bir bomba gibi düşen bu olay karşısında Özgür Özel "bu bir darbe girişimidir" dedi; sonra "darbeyi püskürtmek" için harekete geçenlerin "arkasında" olacağını ekledi. Ve "mecliste nöbet" gibi göstermelik bir eylem kararı açıklayarak, rutin yerel seçim çalışmalarını başlattı.

AYM'yi değil, haklarımızı savunalım!

"Proleter devrim ve dönek Kautsky" adlı kitabında Lenin, "saf demokrasi"

AYM'yi değil, haklarımızı savunalım!

Klikler arası çatışma mı?

Yargıtay'ın açıklamalarının ardından, AKP içinden ve MHP'den farklı sesler çıkmaya başlayınca, AYM-Yargıtay üzerinden bir klik çatışması yaşandığı yönünde yorumlar yapıldı. Keza Erdoğan'ın zaten Anayasa'yı değiştirmek istediği, bu nedenle baştan planlı olarak bu süreci yaşattığı iddia edildi.

AKP içinde ve AKP-MHP arasında klik çatışmalarının sonuçlarını son dönemde daha açıktan ve doğrudan görmeğe başladık. İçişleri Bakanı Yerlikaya'nın peşpeşe düzenlediği uyuşturucu ve çete operasyonları, Soylu sonrası "temizlik ve tasfiye" sürecinin göstergelerinden biriydi ve MHP-AKP çelişkilerini derinleştiriyordu. Yanısıra Erdoğan'ın Anayasa'yı sürekli gündeme taşıdığı, değiştirmek için bahaneler aradığı da biliniyor. Bu yanı sıra, yapılan yorumlar temelsiz değil. Ancak Can Atalay kararı üzerinden yaşanan süreç farklı bir yol izledi.

En başta AYM, Can Atalay ile ilgili "hak ihlali" kararını, "demokrat" ve "yasalara saygılı" olduğu için değil, girdiği çıkmazda başka çaresi kalmadığı için almak zorunda kaldı. Aynı AYM'nin "Dezenformasyon Yasası", OHAL KHK'larının iptal edilmemesi

bir yer ve bulabileceği bir gerekçe kalmadığı için, "hak ihlali" kararı vermek zorunda kaldı.)

Yasalara göre Can Atalay'ın hapisteye kalması için bir sebep yoktu; daha milletvekili seçildiği gün, başka hiçbir işleme gerek kalmadan tahliye edilmeliydi zaten. (Aslında tutuklanması yanlıştı.) **Bugüne kadar "Anayasa'ya aykırı" adım atılmış; ama bir karşılığı olmamıştı.** Erdoğan'ın üniversite diploması olmadan cumhurbaşkanı seçilmesi, son seçimlerde 3. kez aday olması, Cumhurbaşkanı olmasına rağmen parti genel başkanlığının sürmesi; 2017 referandumunda "mühürsüz zarflar"ın geçerli kabul edilmesi vb. vb... Bunlar gibi sayısız örnek verebiliriz; CHP'nin önce "Anayasa'ya aykırı" diye açıklama yaptığı, sonrasında hiçbir şey olmamış gibi yola devam ettiği pek çok örnek...

Can Atalay'ın hapisteye kalması da benzer durumlardan birisi olabilir, "Anayasa'ya aykırı" olmasına rağmen hapisteye kalmaya devam edebilirdi. Ancak burada AYM'yi zorlayan bir kitle baskısı ortaya çıktı. **AYM bu kitle baskısını görmezden gelemedi ve uzun bir debelenmeden sonra "hak ihlali"**

Bugüne kadar "Anayasa'ya aykırı" denilen pek çok konuda, bu "aykırı" adım atılmış; ama bir karşılığı olmamıştı. Can Atalay'ın hapisteye kalması da benzer durumlardan birisi olabilir, "Anayasa'ya aykırı" olmasına rağmen hapisteye kalmaya devam edebilirdi. Ancak burada AYM'yi zorlayan bir kitle baskısı ortaya çıktı. AYM bu kitle baskısını görmezden gelemedi ve uzun bir debelenmeden sonra "hak ihlali" kararını vermek zorunda kaldı.

olmadığını, “burjuvazi için demokrasi”nin “proletarya için diktatörlük” anlamına geldiğini uzun uzadıya anlatmıştır.

Tıpkı “saf demokrasi” olmadığı gibi “saf hukuk” da yoktur. **Burjuva hukuk sistemi, burjuvazinin çıkarlarını korumak için üretilmiş kararlar bütünüdür. Ancak tarih boyunca süren sınıf mücadeleleriyle bu hukuk sistemi içinde de, işçi ve emekçilerin faydalanabileceği bazı maddeler olabilmıştır.** Buna karşın burjuva hukuk sistemi içinde her dönem adam kayırmacılık, rüşvet gibi, sömürücü sistemin özüne uygun olaylar yaşanır.

Ancak bugün geldiğimiz durum, bunun çok ötesine geçen bir çürüme, yozlaşma ve çığıından çıkma halidir. Son on yılda atanan hakim ve savcılarının tamamına yakını liyakatsiz ve yandaş hakim-savcılardır. Bu hakimler, hukuk-içtihat-yargılama bilmeyen, avukatların talepleri karşısında “*bunu nasıl yapacağım*” diye soran, “*3 yıldan 5 yıla kadar hapis cezası veriyorum*” diyen hakimlerdir.

Bugün artık en basit bir trafik kazasında ya da bireysel anlaşmazlıkta bile, rüşvet yedirmeyen taraf mahkemede haksız çıkmaya mahkumdur. Doğrudan AKP’li, MHP’li bazı isimler, mahkemelerde “iş takipçisi” olarak çalışmakta, onlarla görüşüp “payını” vermeden, hiçbir mahkeme kazanılmamaktadır.

Eğer AKP’li bir ismin taraf olduğu bir duruşma söz konusuysa, kaybetmek kaçınılmazdır. Rabia Naz’ın katilinin AKP’li Nurettin Canikli’ye yakın biri olduğu herkes tarafından bilinir, ceza alması için her şey yapılır. Pınar Gültekin’i, Gülistan Doku’yu, genel olarak kadınları katleden erkeklerin arkasında, ya MHP’li ya da AKP’li bir isim vardır. Kırmızı bültenle aranan çete lideri, Türkiye’den rahatlıkla dolaşabilmektedir. Kaymakamlar, belediye başkanları, devletin resmi “gri pasaport”uyla doğrudan insan kaçakçılığı yaparlar. Türkiye, dünyada uyuşturucu trafiğinin merkezi haline gelmiştir; uyuşturucu tacirleri pervasızca ortalıkta gezinir. İçişleri Bakanı Soylu’nun uyuşturucu kaçakçıları, mafya liderleri, tacizci patronlarla, makamında çekilmiş fotoğrafları ortalığı doldurur. Hapishanelerde tutsaklar, mahkeme tarafından verilmiş cezaları bittikten sonra bile tahliye edilmezler, keyfi gerekçelerle aylar, yıllar boyu hapis yatmaya devam ederler. Yeni infaz yasasıyla katiller birkaç ay yatıp tahliye olurken; gazeteciler, salt yazdıkları yazılardan dolayı yıllarca

hapis yatarlar. Çocuk tecavüzleri örtbas edilir, açığa çıkanlar birkaç ay hapisten sonra tahliye edilir. Zorbalık, gaddarlık, taciz, hayatın her alanında yağmur gibi üzerimize yağar...

Örnekler sayısız ve her yerde karşımıza çıkıyor... AKP’nin yapmak istediği, burjuva hukukun bile tamamen rafa kaldırıldığı, “orman kanunu”nun hüküm sürdüğü, gücü yetenin-parası olanın toplumun üzerine çöktüğü, yoksulların hayatta kalma savaşı verdiği ve bunun için de güçlüye biat etmeye zorlandığı bir toplumsal sistemi yerleştirdiler. Çünkü **ancak böyle bir toplum düzeninde biat kültürü yaygınlaşır, sınıf mücadelesi geriler, kitleleri sömürmek ve**

yönetmek kolaylaşır.

Yıllar içinde inşa etmeye çalıştıkları bu sömürü düzeni, AYM’nin Can Atalay kararı üzerinden bir kere daha görüldü. Ve böylesine hukuksuz, zorba bir düzene karşı mızımız muhalefet ile bir yere varılamayacağı da...

Can Atalay’ın ısrarla tahliye edilmemesi, Türkiye’de Gezi Ayaklanması ile doruk noktasına varan kitle hareketine, devrimci-demokrat muhalefete bir meydan okumadır.

Yapılması gereken ise, gerici-baskıcı-faşist anayasayı ve bugüne dek birçok hak gaspını onaylayan AYM’yi savunmak değil, hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmektir.

Gezi yargılanamaz!

Yargıtay 3. Ceza Dairesi, 8 sanıklı Gezi Parkı davasında, Osman Kavala’ya verilen ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasını, TİP Hatay Milletvekili Can Atalay, Tayfun Kahraman, Mine Özerden ve Çiğdem Mater Utku’ya verilen 18’er yıl hapis cezalarını onayladı. Ayşe Mücella Yapıcı ve Ali Hakan Altınay’ın mahkumiyet kararları bozuldu, adli kontrol şartıyla tahliye edildi.

Aynı heyet (Yargıtay 3. Ceza Dairesi), “Ebu Hanzala” adıyla tanınan İŞİD Emiri hakkındaki kararı, “masumiyet karinesi”ne dayanarak bozmuştu.

Kararın ardından, 17 aydır cezaevinde bulunan Mücella Yapıcı tahliye edildi. Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi’nden serbest bırakılan ve çok uzun olduğu görülen Yapıcı, “*Bu nasıl bir adalet. Ben burada canlarımı bırakıp çıkıyorum*” dedi.

Yargıtay kararında Atalay ve Kahraman’ın “*Gezi Parkı eylemlerinin gerçekleştirilmesindeki organizasyonda baş aktör olan ve bu eylemleri finanse eden diğer sanık Mehmet Osman Kavala ile de irtibatlı olarak birlikte hareket ettikleri*”ne karar verdi. Dahası Atalay ve Kahraman’ın eylemlerinin “*TCK’nın 312/1. ve 37/1. maddeleri kapsamında hükümeti ortadan kaldırmaya teşebbüs etme suçunu oluşturduğu halde, delillerin takdir ve değerlendirilmesinde düşülen yanlış sonucu hükümeti ortadan kaldırmaya teşebbüs etmeye yardım suçundan mahkumiyetlerine karar verildi*”ğini ancak “*aleyhe temyiz olmadığından bozma nedeni yapılmadı*”ğini ileri sürdü.

Gezi Direnişi için alınan bu karar, birincisi devletin “Gezi korkusu”nun ne kadar büyük olduğunu, bu ayaklanmanın devlette (özel olarak da Erdoğan’da) ne kadar derin bir korku yarattığını gösteriyor. Korkunun büyüklüğü, intikam cezasının da büyüklüğünü belirliyor. Gezi Direnişi sırasında milyonlarca insanın öfkesinin doğrudan hedefi haline gelen Erdoğan, bu ağır, hukuksuz, hiçbir adalet anlayışına sığmayan, hiçbir yasaya uymayan kararlarla, Gezi eylemcilerinden hesap sormuş oluyor. Öyle ki, Yargıtay Başkanı bu karar öncesi Saray’a giderek Erdoğan’la görüşmüştü. Yargının bağımlı yapısını gizlemeye bile gerek görmeyecek kadar açıktan yapılıyordu herşey.

İkincisi, bu karar artık herhangi bir protesto eyleminin bile “terör” kapsamına sokularak “müebbet hapis” cezasıyla yargılanabileceğini gösteriyor. Ekonomik krizin korkunç bir yoksullaşmaya neden olduğu, toplumsal çürümenin sosyal hayatı yaşanmaz hale getirdiği bu koşullarda, olası kitle hareketlerini, sosyal patlamaları baştan engellemek, geniş kitleler üzerine korku salmak için, yargı kararı bir sopa olarak kullanılıyor. İşten atılan işçilerden Akbelen direnişçilerine, intihar eden doktorlardan özlük haklarını isteyen öğretmenlere, gerici eğitime karşı çıkan öğrencilere kadar, hak talebinde bulunan, sorunları protesto eden her kesim, rahatlıkla “terör” kapsamına alınabilecektir. Yaptıkları eylem sonrasında alacakları cezanın herhangi bir hukuksal dayanağı olması da gerekmiyor.

İnsanca yaşam hakkımız adım adım gaspediliyor. Ekonomik, siyasi, sosyal her alandan kuşatıyoruz. Burjuva muhalefet partilerinin bize sunduğu tek çıkış yolu, seçimlerde oy kullanmak; ancak her seçim sonrası yaşanan hayalkırıklığı içinde, seçimlerin bir çıkış olmadığını bir kere daha bütün çıplaklığıyla görüyoruz. Ve artık, yaşam hakkımız için mücadele etmekten başka bir seçenek olmadığı net bir biçimde ortaya çıkıyor.

İşçi Emekçi Birliği miting düzenledi

İşçi Emekçi Birliği bileşenleri, İstanbul-Kartal'da "Açlık, yoksulluk, baskı, savaş ve sömürü düzenine artık yeter" sloganıyla miting düzenledi. 19 Kasım günü saat 14.00'teki miting, aşırı soğuk ve yağışlı havaya rağmen gerçekleştirildi.

Mitinge Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Birleşik İşçi Kurultayı, Birleşik İşçi Hareketi, Devrimci Partili İşçiler, Dev Tekstil, Dostluk ve Kültür Derneği, Emekçi Hareket Partisi, Ekmek ve Onur, Kaldıraç, Proleter Devrimci Duruş, Devrimci Sendikal Birlik, Komünist İşçi Hareketi (Söz ve

Eylem), KÖZ, Yeni Dünya İçin Çağrı, DİSK/Limter-İş, Halkların Demokratik Kongresi, İşçinin Kendi Partisi, işten atılan Ataşehir Belediyesi işçileri, grevde olan Sputnik çalışanları, İBB direnişçisi Tülay Çal, Asır Plastik işçileri katıldı.

İki ay boyunca miting için çalışma yürütülmüş, İstanbul'un dört bir yanında metrobüs duraklarında, işçi havzalarında, semt pazarlarında, merkezi yerlerde bildiri dağıtımları, açıklamalar, eylemler yapılmış, yaygın afiş, stickerlar yapıştırılmış, pankartlar asılmıştı. Emekçi semtlerindeki devrimci-demokrat

kurumlar ziyaret edilerek mitingde davet edilmişti. Çekilen videolarla neden böyle bir miting yapıldığı, sosyal medya hesaplarında yaygın olarak paylaşılmıştı.

Son olarak 16 Kasım akşamı

Mecidiyeköy metrobüs durağından Cevahir AVM'ye kadar kitlesel biçimde bildiri dağıtımı yapılarak, miting bir kez daha duyurulmuştu.

Yoğun yağmur ve soğuk, günlerdir hava durumu konusunda yapılan uyarılar nedeniyle, mitingde katılım beklenenin altında kaldı. Herşeye rağmen gelen kitle ise, hava şartlarına rağmen kararlı bir duruş içindeydi.

Saygı duruşu ile başlayan mitingde, işçi ve emekçileri mücadeleye çağıran konuşmalar yapıldı. Yağmur ve rüzgar, ses düzeninin çalışmasında aksaklıklara neden olunca, mitingde kendi megafonlarını, ses araçlarını getiren kurumlar devreye girdi. Direnişçi işçiler, öğrenciler, emekliler ve kadınlar adına ayrıca konuşmalar hazırlandı.

Kitlenin hep bir ağızdan söylediği türkülerle çekilen halaylarla miting sonlandırıldı.

Öğretmenleri ara tatilde çalıştıran okul, Sendikalı öğretmenlere saldırdı

Kadıköy'de bulunan Kandilli Koleji, resmi ara tatilde öğretmenleri çalışmaya zorladığı için, Özel Öğretmenler Sendikası okulu uyardı. Okul uyarıyı dikkate almayınca, sendika üyeleri bu yasadışı zorunlu uygulamayı teşhir etmek için okula gitti.

Özel Öğretmenler Sendikası, ara tatilde ders yapacağını ilan eden okulları uyarı, dersi iptal etmeyen okulları da Milli Eğitim Müdürlüklerine bildirmişti. Bu uyarılara rağmen, ders yapmaya devam eden okullara gidecek durumu teşhir edeceklerini de önceden duyurmuştu.

Ara tatil kuralına uymayan, uyarıları da dikkate almayan Kandilli Koleji'nde, sendika temsilcileri önce okul müdürüyle konuştu. Konuşma sırada kayıt alınmasına tepki gösteren müdür, videoyu sildirmeye uğraştı. Ardından okulun patronu İsmail Şilan, elindeki şemsiye ile öğretmene saldırmaya çalıştı. Sendika temsilcileri ise geri adım atmadılar ve zorunlu çalışmayı protesto ettiler.

Özel Öğretmenler Sendikası bu saldırıyı protesto etmek için 14 Kasım Salı günü Kandilli Koleji'nin önünde bir eylem gerçekleştirdi. Kadıköy'de bulunan okulun önünde çok sayıda sendikalı öğretmen toplanarak, okul müdürüne ve zorunlu çalıştırma uygulamasına tepki gösterdi.

Sendika ayrıca saldırıyla ilgili suç duyurusunda bulunacağını duyurdu.

Yakılan insanlıktır!

Zonguldak'ta kaçak madenlerde çalıştırılan Afgan işçinin dehşet verici ölümü, göçmen işçilerin durumunu bir kez daha göz önüne serdi.

10 Kasım günü ormanlık alanda yanmış halde bir ceset bulundu. Bu kişinin maden işçisi Vezir Mohammad Nourtani'yi olduğu anlaşıldı. İki gün önce madende çalışırken ölmüş, maden sahibi tarafından ormana götürülüp yakılmıştı.

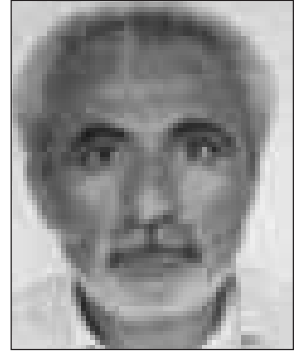
Yerel basında çıkan haberlere göre, bu kaçak madende 800 göçmen işçi çalışıyor. Göçmenler yasal statüleri olmadığı için herhangi bir hak talebinde bulunamıyorlar. Asgari ücretin altında sigortasız çalıştırılıyorlar. Patronlar için "bulunmaz nimet"ler yani.

Hatırlanacaktır; Suriyelilerin geri gönderilmesi tartışılırken, AKP'li bakanlar ekonominin canlanmasında onların önemli olduğunu söyleyerek, kayıt-dışı sömürüyü itiraf etmişti. Keza Soma'da yaşanan maden katliamında Suriyeli işçilerin öldüğü, fakat kayıt-dışı çalıştırıldıklarından ölü olarak bile kayda geçirilmediği öğrenilmişti.

İnsanlığın yaşadığı her felaketi fırsata çeviren burjuvazi, göçmen işçileri de köle gibi çalıştırıyor, öldürüyor, cesedini bile yok ediyor! Sonra bunu haberleştiren gazetecileri tehdit ediyorlar. Yükselen tepkiler üzerine gözaltına alınan maden patronu ve 6 şüpheli, "adli kontrol şartı" ile serbest bırakıldı. Bir işçi iş cinayetinde ölüyor; öldükten sonra vahşi biçimde yakılıyor; ama tek bir kişi bile bu ölüm nedeniyle cezalandırılmıyor! Ne kapatılan madeni kaçak biçimde çalıştırması, ne göçmen işçileri köle gibi kullanması ne de işledikleri cinayet "suç" sayılmıyor! Patronların devleti ve yargısı olduklarını gösterdiler bir kez daha...

Ve sendikalar... Göçmen işçilerin ölümü sendikalar için gündem olmuyor, bir eylem sebebi oluşturmuyor. Bağımsız-mücadeleci sendikalar harekete geçerken, DİSK, Türk-İş gibi konfederasyonlar göçmen işçilerin ölümlerini görmüyor.

Yakılan insanlıktır! İnsan olarak kalmak için bile, bu sömürü sistemine dur demek gerekir.

Sefalet ücretine hayır! ASGARİ DEĞİL, İNSANCA YAŞAM İSTİYORUZ!

Önümüzdeki günlerde asgari ücreti belirlemek üzere “asgari ücret tespit komisyonu”nun toplantıları başlayacak. Aslında toplantı yerine “tiyatro” dersek daha doğru olur. Her şeyi önceden belirlenmiş bir oyun oynanıyor çünkü.

Bu oyunu yöneten de, kurallarını koyan da burjuvazi. Ne koşullar, ne temsiliyet eşit! **“Asgari ücret tespit komisyonu”nda 5 burjuvazi, 5 hükümet, 5 de işçi sınıfı temsilcisi bulunuyor. İşçi sınıfını temsilen, işbirlikçi Türk-iş yöneticileri katılıyorlar. Bu yöneticilerin hiç bir dönem işçi sınıfını temsil etmedikleri bilindiği halde...**

Oyunun ikinci veya üçüncü perdesinde rakamlar telaffuz ediliyor. Sanki masada “tarafklar” varmış ve “pazarlık” yapılmış gibi... Oysa ne taraf var, ne de yapılan bir pazarlık...

İşçi ve emekçilerin eylemli tepkisi, mücadele gücü yeterli değilse, asgari ücret dahil her şey, patronların çıkarları doğrultusunda belirleniyor.

Asgari geçim ücreti

Bir işçinin ailesiyle beraber beslenme, giyim, ısınma, barınma, ulaşım, eğitim, sağlık ve sosyal aktivite ihtiyaçlarını karşılamaya yetecek “asgari geçim ücreti”ne asgari ücret deniyor. İşçi sınıfı, burjuvazinin pervasız sömürsünü engellemek, sosyal haklardan yoksun kalmamak için, bir taban ücreti olarak asgari ücret mücadelesi verdi ve mücadele sonucu bu hakkı kazandı.

İşçilerin patronlarla ilk teması, kendisini ve ailesini geçindirmek için işgücünü patrona kiralaması ve karşılığında buna yetecek bir ücret almasıdır. Bu da 4 kişilik çekirdek ailenin yaşaması için gerekli olan ihtiyaçlara ve nesli sürdürmeye yetecek bir ücrete denk düşer. Fakat öyle olmuyor.

Azami kar peşinde koşan patronlar, işçileri daha uzun saatlerde daha yoğun sömürüye tabi tutarken, alım gücü sürekli düşüyor. **Enflasyonla birlikte patronların artı-değer sömürüsü yükseliyor.** Örneğin bir işçinin 3 saatlik ürettiği ürün, işçi ve ailesinin gerekli ihtiyacını karşılamaya eş değerken, geri kalan 5 saatlik çalışmayla - veya daha fazlası- üretilenlere patronlar el koyuyor. Yüksek enflasyon döneminde ise, ücretlerin alım gücü kısmı için harcanan saat dilimi kısılıyor, patronun elde ettiği artı-değer kısmının saati artıyor. **Günde 10-12 saat çalışmanın normalleştiği, zorunlu mesailerin doğallaştığı koşullarda, patronların karlarının ne kadar arttığını çıkarmak zor değil.** Zaten rakamlar ortada. Onların karları yüzde 400 artmışken, işçi ve emekçiler “ölüm sınırı” altında yaşam savaşı veriyorlar.

Bütün araştırmalar yoksulluk sınırının 50 bini TL’yi aştığını, açlık sınırının 17 bine ulaştığını gösteriyor. Buna karşılık asgari ücret 11 bin 402 TL! Asgari ücret işçinin eline geçene kadar “açlık sınırı”nın altına düşüyor. Bir emekçi semtindeki

Asgari ücret konusunda rakam telaffuz etmek, bugünün koşullarında anlamını yitirmiş durumdadır. Onun için işçi sendikalarının belirlediği “yoksulluk sınırı” baz alınmalı, asgari ücret bu sınırın üzerinde olmalıdır.

kiralar 10 bin TL’yi buluyor. Beslenme, barınma, ısınma gibi en temel ihtiyaçları karşılamak için bile, evde üç kişinin çalışması gerekiyor.

Bu koşullarda asgari ücrete ne kadar zam yapılırsa yapılsın, -diyelim ki, 20-25 bin olsun- işçinin emekçinin yaşamında herhangi bir iyileşme sözkonusu olmayacak. Aksine daha zor günler yaşanacak. Çünkü önemli olan, alım gücü. **Alım gücü artmadan ücretlerde yapılan zamların bir önemi yok! Temel ihtiyaçlara yapılan ve neredeyse günlük artan zamlarla ücretlere yapılan zamların birbirini tutması mümkün değil.** Onun için artık işçiler, “fiyatlar artmasın, zam istemiyoruz” diyorlar.

“Hedef enflasyon” ve “tek zam”

Ölümü dayatmaktır

AKP-MHP yönetimi açıkladıkları “orta vadeli program”da 2024 yılı için bir hedef enflasyon belirlediler. Hedefledikleri enflasyon yüzde 65. Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, “*ücretleri hedef enflasyon üzerinden yükselteceğiz*” dedi. Yani ücretlere yıllık yüzde 65 oranında zam yapılacaktır. **Gerçek enflasyonun yüzde 300'lere vardığı koşullarda yüzde 65 zam, “açlık sınırı”nın ötesinde “ölüm sınırı” anlamına geliyor.**

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Işıkhan ise, yaptığı açıklamada, asgari ücreti “*tek zam olacak şekilde*” düzenleyeceklerini belirtti. Bu sene Temmuz ayında zam yapmak zorunda kalmışlardı. Çünkü yüksek enflasyon, ilk 6 ay içinde zamları çoktan eritmişti. Ayrıca seçim yılı olması, AKP-MHP yönetimini zam yapmaya zorlamıştı.

Şimdi yeniden “tek zam” demek, yaşamdan tamamen kopuk konuşmak demektir. Esasında içinde bulunduğumuz koşullarda değil 6 ayda, her ay zam yapılsa bile hayat pahalılığına yetişmesi mümkün olmaz. Bugün başta gıda olmak üzere temel ihtiyaçlara günlük zamlar geliyor. Üstelik Türkiye, “asgari ücretliler ülkesi” olmuş durumda.

DİSK-AR’a göre asgari ücretle çalışanların oranı, yüzde 50’nin üzerinde. Bazı sektörlerde yüzde 60 düzeyinde. AB ülkelerinde bu oran,

yüzde 4 civarında. Ayrıca en fazla 1 yıl asgari ücret alıyorlar, çalışma yılına göre ücretler artıyor. **AB ülkelerinde sendikalaşma oranı da yüksek olduğu için, ücretler asıl olarak TİS ile belirleniyor.** (AB ülkelerinde TİS hakkından yararlananların oranı yüzde 60, OECD ülkelerinde ise yüzde 32)

Sadece Avrupa ile değil, dünya ülkeleriyle kıyaslandığında bile, Türkiye’deki işçilerin çalışma ve yaşam koşulları, ücretleri çok çok geriye gitmiş durumda. **Asgari ücretle çalışanların fazla olması, işçi sınıfının ne kadar örgütsüz olduğunu gösteriyor aynı zamanda. Sendikalı işçiler de asgari ücrete yakın ücret alıyorlar, sosyal hakları da fazla değil.** Böyle olunca sendikalı olmanın avantajı kalmıyor. Oysa 1980 öncesi sendikalı işçiler diğer işçilere göre ücret ve sosyal haklar konusunda büyük bir avantaja sahiptiler. Keza 1990’lı yıllarda sendikalı olmak önemli avantajlar sağlıyordu.

AKP döneminde asgari ücret parasal olarak 30 kat artarken, kamu işçisinin ücreti 13, kamu emekçisi 16, işçi emekli aylığı 17, kamu emekli aylığı 3 kat artmış. Vasıflı işçilerin maaşları asgari ücretle eşitleniyor. Yani yoksullukta, açlıkta eşitliyoruz! Bu da asgari ücreti “ortalama ücret” durumuna getiriyor. Ayrıca asgari ücretlinin sayısının artması, işçi sınıfının ulusal gelirdeki payının giderek küçülmesi anlamına geliyor. Toplam ulusal gelir işçi sınıfı tarafından yaratılırken, işçilere hem çok küçük bir pay düşüyor, hem de bu pay sürekli azalıyor.

Asgari yaşamı kabul etmeyelim!

Asgari ücretteki her gelişme, sadece asgari ücretlileri değil, sendikalı-sendikasız tüm çalışanları, tüm kamu emekçilerini etkiliyor. TİS masasına oturan işçi ve kamu emekçisinin karşısına asgari ücret çıkarılıyor çünkü. Keza emekli maaşını, engelli maaşını, kıdem tazminatı tavanını, işsizlik maaşını da asgari ücrete göre belirliyorlar.

Patronlar “azami kar” elde ederken, bizlere dayatılan “asgari yaşamı” kabul etmeyelim! Değerleri yarattığımız gibi, değerli olduğumuzun da farkına varalım!

Asgari ücret konusunda rakam telaffuz etmek, bugünün koşullarında anlamını yitirmiş durumdadır. Onun için **işçi sendikalarının belirlediği “yoksulluk sınırı” baz alınmalı, asgari ücret bu sınırın üzerinde olmalıdır.** İşçi ve emekçiler çok şey değil “insanca yaşam” istiyor. Fakat ne yazık ki, kapitalizm “insanca yaşamı” işçiye-emekçiye çok görüyor. İnsanca yaşayabilmek için bile sosyalizm gerekiyor. **Ekmeği büyütme için verilen mücadele, özgürlükleri büyütmeğe geçiyor.**

Bir çok alanı içine alan asgari ücret, birleşik mücadelenin zeminini de yaratıyor. Birleşik örgütlü mücadeleyle bu dayatmayı püskürtelim! Asgari değil insanca yaşam mücadelesini yükseltelim!

Emekliler isyanda: SADAKA İSTEMİYORUZ!

Adana'da Emekliler Dayanışma Sendikası (EDS) 11 Kasım Cumartesi günü saat 12.30'da İnönü Parkı'nda basın açıklaması yaparak, hükümetin verdiği 5 bin TL'lik ikramiyeyi "sadaka" olarak nitelendirdi; "bir kerelik sadaka değil, yılda dört defa asgari ücret kadar ek ödeme yapılmasını istiyoruz" dediler.

EDS yöneticisi Gönül Yolcu'nun okuduğu basın metninde şunlar söylendi:

"Yoksulluk sınırının 45 bin TL, açlık sınırının 15 bin TL, emekli maaşlarının 7.500 TL'den başladığı koşullarda 'emekliler yoksuldur' demek bile yetersiz kalıyor... Hayatın giderek daha pahalı hale gelmesi, emeklilerin temel ihtiyaçlarını karşılamalarını imkansız kılıyor. Bu koşullarda dengeli beslenmek dahi bir lüks haline gelirken, sermaye sahiplerinin büyüyen servetleriyle emeklilerin çaresiz bırakılması, vahim bir durumu ifade etmektedir."

5 bin TL ikramiye ile emeklilerle alay edildiğini söyleyen Yolcu, yılda 4 defa asgari ücret kadar ek ödeme, sağlıkta katkı paylarının kaldırılması istediklerini; şehir içi toplu taşımada ücretsiz ulaşım haklarına dokunulmaması gerektiğini belirtti.

"Milli gelirden, bütçeden pay verilerek emekli aylıkları güncellensin, alım gücü yükseltsin; promosyon ödemelerinin aylık güncellenmesi için düzenleme yapılsın; EYT'lilerin bütün hakları teslim edilip tüm emeklilik işlemlerinde norm ve standart sağlansın, eşitsizlikler giderilsin" şeklinde taleplerini sıraladı. Ayrıca emeklilerin sorunlarını çözmek için, işveren konumundaki Sosyal Güvenlik Kurumu ile toplu sözleşme masasına oturma hakkının tanınması, Anayasa'nın 51. ve 53. maddelerinde gerekli değişiklikler yapılarak sendika kurmanın önündeki engellerin kaldırılması istendi.

Son olarak **Tüm Emeklilerin Sendikası ve Emekliler Sendikası ile birlikte "insanca yaşam ve sendikal haklarını kullanma" talebi ile 10 Aralık saat 13.00'de Ankara Anıt Park'ta yapacakları mitinge çağrı yapıldı.** EDS'nin basın açıklamasına Adana'daki bazı siyasi partiler ve kitle örgütleri de destek verdi.

9 Kasım Perşembe günü de EDS, üyeleriyle ve çok sayıda kurumun yöneticileriyle kahvaltıda buluşmuştu. EDS Bölge Temsilcisi Nevin Berkaş, katılanlara ve emeği geçenlere teşekkür ettikten sonra, herkesi yapacakları basın açıklamasına davet etmişti. Ayrıca 10 Aralık'ta Ankara'da yapılacak mitingin

önemi üzerinde durdu ve katılımın yüksek olması için uğraşılması gerektiğini vurguladı.

Üç emekli sendikası, "Yoksulluk kaderimiz değildir" şiarıyla 10 Aralık 2023 tarihinde, Ankara'da yapacağı miting için hazırlıklara başladı. Adana dahil pek çok ilde basın açıklamaları ve toplantılarla mitinge çağrılar yapılıyor.

Sırtımızdaki yük sizsiniz!

Türkiye'nin en büyük tekeli Koç Holding'in "onursal başkanı" Rahmi Koç, "Cumhuriyetin 100. Yılı" röportaj dizisinin ilk konuğu olarak konuştu. Türkiye'nin yaşadığı en büyük sorunun "nüfus artışı" olduğunu söyleyerek, sömürünün gerçek nedenini saklamayı amaçlayan Malthuscu görüşü yeniden ısıtıp önümüze koydu.

Ama en çok ses getiren açıklaması, memurlarla ilgili oldu. "Devlette 5.5 milyon kişi çalışıyor. Buna askerler dahil değil. Dolayısıyla 2 milyon kişiyle bu devlet rahatlıkla döner" dedi. Yanı sıra "600 milletvekili var, 200'üyle rahatlıkla hallolur" diye ekledi.

Böylece 400 milletvekili ile 3.5 milyon memuru "asalak" veya "devletin sırtına yük" olarak lanse etti. Milletvekillerinin sayısal fazlalığı, aldıkları maaşlar ve olanakları göz önünde olduğu için, en fazla onlar tepki çekiyor. Koç da buna oynuyor! Ama bu arada kendilerinin yüz binlerce işçinin sömürüsü üzerinden ne kadar servet edindiklerine değinmiyor. **Her yıl "Türkiye'nin en büyük şirketi" unvanını almalarını, yıllık kar oranlarının yüzde 400'lere varmasını neye borçlu olduklarını anlatmıyor.**

Fakat biz Koç Holding'e bağlı işyerlerinde işçilerin nasıl çalıştıklarını biliyoruz. Örneğin Divan işçilerinin ağır çalışma koşullarına isyan edip sendikalaştıkları için işten atıldıklarını, aylarca direnmelerine rağmen işe alınmadıklarını, tazminatlarını bile yıllar süren mahkemeler sonrası zar-zor aldıklarını, Koç'un avukatlarının işçinin hakkı olan üç kuruşluk tazminatı bile nasıl gaspetmeye çalıştığını biliyoruz. Özcesi **Koç'ların "azami kar"ları işçileri uzun saatler düşük ücretle, sendikasız çalıştırarak, haklarını aradıklarında tazminatsız işten atarak elde ettiğini biliyoruz.**

Devlette 3.5 milyon memur fazlaymış! Bugün hangi devlet dairesine gidersek gidelim, memurların iş yoğunluğundan başlarını kaldıramadıklarını, tuvalete gitmekte bile zorlandıklarını görürüz. Bırakalım fazlalığı, yeni memur almamak için, üç kişinin işini bir kişiye yaptırırlar. **Günümüzde "devlet memuru" olmak neredeyse imkansız hale geldi zaten. Her şey özelleştirildi, taşeronlaştırıldı. Dolayısıyla kamuda çalışan da artık güvencesiz, düşük ücretle ve daha ağır koşullarda çalışıyor.**

Hal böyleyken Rahmi Koç, memur fazlalığından, devlete yük olduklarından dem vuruyor! Asıl yükün kendileri olduğunu, işçi ve emekçilerin sömürüsü üzerinden saltanat sürdürüklerini, tüm zenginliklerini bu ülkenin emekçilerini borçlu olduklarını gizliyor. Üstelik "yavuz hırsız" misali onları suçlayarak üste çıkıyor.

Bu arada "ordu hariç" diyerek orduyu dışında tutması da dikkat çekici. Oysa **hiç bir şey üretmeden tüketen, hem de bütçenin büyük kısmını "savunma" giderleri olarak yutan, en asalak kurum ordudur.** Tüm dünyada böyledir, fakat Türkiye'de ABD'den sonra NATO'nun en büyük ordusu olarak çok daha fazla bütçeye el koymakta; dolayısıyla halkın sırtına yük olmaktadır.

Rahmi Koç, milletvekilini, memuru hedefe çakıyor da, en "asalak" kurum olan orduya tek laf etmiyor! Çünkü ordu sayesinde sömürüsünü devam ettireceğini biliyor! Keza **Saray'ın masraflarına da hiç değinmiyor. Bir de Erdoğan yönetimine muhalif görünüyorlar! Ama Erdoğan'ın dediği gibi, en büyük karları onun döneminde elde ettiler.** Üstelik "beşli çete"yi öne sürüp kendi sömürülerini gizlediler. Oysa "beşli çete"nin tümünün toplam serveti, Koç'ların servetine ulaşmıyor! Ve Koç'lar, Sabancı'lar karlarına kar katmasalar, Erdoğan'ı değil 20 yıl, 20 gün bile işbaşında tutmazlar!

Koç'lar kendilerini ayakta tutan bu sömürücü sistemin gerçek faillerini gizlerken, sahte suçlular yaratıyor, onları hedef haline getiriyor. Neymiş? Nüfus artışından dolayı gıda, okul, hastane yetmiyormuş!

Sarayın günlük 30 milyon TL'yi aşan masrafıyla kaç kişinin karnı doyar! Ama ilkokul çocuklarına bir öğün yemek bile "bütçe yok" diyerek kesiliyor. Orduya ayrılan bütçeyle kaç kişinin gıda ve barınma sorunu çözülür.

Peki ya işçilerin asgari ücretinden bile vergi alınırken, her yıl vergi borcu silinen şirketler bu halkın sırtındaki en büyük yük değil mi? Sadece 2020 yılında holdinglerin vergi borçlarına yapılan indirim, ortalama yüzde 97.6 düzeyinde; yaklaşık 3 milyar liralık vergi silinmiş.

Daha önemlisi Koç'ların "azami kar"ından küçük bir düşüşle kaç okul, kaç hastane yapılır! Kaç kişiye parasız eğitim ve sağlık sunulur. Ama öyle vergiden kaçırarak, vakıf adına kurdukları veya burs verip kendi şirketlerinde çalıştırdıkları gibi değil...

Kısacası halkın sırtına yük olan, başta Koç olmak üzere işbirlikçi tekerci burjuvalardır; onlara hizmet eden ordusu, polisi, hükümetiyle yönetim aygıtıdır. Bu asalakları sırtımızdan atmadığımız sürece sömürü ve zorbalık bitmeyecektir!

	Vergi Borcu	Ödenecek Tutar
Akbank Türk AŞ	93 milyon	3.800.000
Akfen Gayrimenkul YOAŞ	20 milyon	395.000
Ak Sigorta AŞ	250 milyon	8.500.000
Albayrak Gayrimenkul YOAŞ	56 milyon	1.220.000
Cengiz İnşaat San.Tic.AŞ	422 milyon	0
Elektromed Elektronik San.	127 milyon	5.850.000
Emlak Konut Gayrimenkul AŞ	335 milyon	950.000
Exsa Export Mam. AŞ	305 milyon	14.500.000
Güler Sabancı	9 milyon	650.000
Gün-Er İnşaat Ltd.Şti	18 milyon	0
Suzan Sabancı Dinçer	10 milyon	750.000
Şişli Florance Nightgale Hastanesi	22 milyon	2.000.000
Turkcell İletişim AŞ	450 milyon	24.000.000
Türkiye Jokey Kulübü Derneği	162 milyon	8.100.000
TUVTÜRK AŞ	390 milyon	0
TUVTÜRK AŞ	377 milyon	0
Unilever Tic. AŞ	60 milyon	3.800.000
Toplam	3.106.000.000	74.515.000

Asansörde ölmek...

Adı Zeren... Üniversite öğrencisi... Babası "kızımı ilk defa devlete emanet ettim, devlet onu 20 gün koruyamadı" diyor. Zeren asansörde öldü... 22 yaşında kaldı...

Aydın, Adnan Menderes Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi 4. sınıf öğrencisiydi Zeren Ertaş. Efeler ilçesindeki KYK Güzelhisar Kız Öğrenci Yurdu'nda kalıyordu. Yurttaki iki asansörden biri zaten bozuk ve kullanım dışıydı. Diğerini kullanıyordu öğrenciler. Kullanılan asansörün de sıkça arıza yaptığını, içinde mahsur kaldıklarını, bakım ve tamir için kimsenin gelmediğini anlatıyorlar. Bir öğrenci, "tamir için gelen olduğunda, 'erkek görevli binaya girecek' diye önden anons yaparlar, böyle bir anons hiç duymadık" diyor. Yaşananın bir kaza olmadığını, göz göre göre gelen bir cinayet olduğunu en iyi ifade eden sözler oluyor bunlar.

Aydın Valisi, yurt müdürü, utanmadan öğrencileri suçlayan açıklamalar yapıyorlar. "15 kişilik asansöre 16 kişi binmişler" diyor biri; oysa asansörler, belirtilenin iki katı ağırlık taşımaya uygun olarak inşa edilirler. Bir diğeri, akşam eylem yapan öğrencilerin yanına gelip "korkuyorsanız binmeyin" diye bağıyor pervasızca ve alay edercesine. Vali "21 Eylül'de asansörün bakımı yapılmış" diyor; oysa öğrenciler aylardır sorunun devam ettiğini söylüyorlar; demek ki asansörün yanına bile yaklaşmadan, kağıt üzerinde sahte evrak düzenlemişler.

Cinayetin ardından yurdun önünde toplanan öğrencileri önce baskı kurarak, bağırıp çağırarak sindirmek istediler. Ancak öfke dalga dalga yayıldı. Öyle ki yurt önünde toplanan öğrenciler, müdürün kaçma niyetini farkederek "yurt bahçesine araç girmeyecek" diye meydan okudular. Bu defa polis girdi devreye. Bazı yurtlarda öğrencilerin dışarı çıkması doğrudan polis tarafından engellendi; Aydın kent merkezinde toplanıp yürümek isteyen öğrenciler ise polis bariyatıyla karşılaştıkları için oturma eylemine geçtiler. Diğer şehirlerdeki eylemlerle birlikte, öfke daha da büyüdü. ODTÜ, Boğaziçi gibi birçok üniversitede, birçok öğrenci yurdunda eylemler yapıldı. Bu eylemlerde "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Katil KYK", "Ölmek değil, barınmak istiyoruz" gibi sloganlar atıldı.

Öğrencileri yatıştırmayı da, korkutmayı başaramadı devlet. Üstelik, Zeren'in babasını da ikna edemediler. Devlet protokolü olarak gelip babanın ağzından "devletimiz sağolsun" sözü almaya çalışan bürokratlar "devlete güvenimi kaybettim, devlet benim çocuğumu koruyamadı" sözleri ile duvara çarptılar. Tepkilerin bu kadar büyümesi üzerine, göstermelik olarak yurt müdürü görevden alındı. Ama asıl sorumlulara dokunulmadı.

Devlet, katliamların ortağıdır

İşçi ve emekçi kesimlerin yaşadığı bütün katliamlarda, devlet suç ortağıdır. Torunlar inşaatta işçiler

asansörde öldüklerinde, Çorlu tren katliamında, Soma madenci katliamında, Maraş-Hatay depreminde devletin sorumluluğu net ve açıktır. **Sadece ve sadece "denetim" görevinin özel sektöre devredilmesi ve "denetimin denetlenmemesi" nedeniyle, yüzlerce, binlerce, onbinlerce insan hayatını kaybetmektedir.**

Mesela KYK yurtlarındaki asansörlerin denetimi ve bakımı, TMMOB tarafından "kar amacı gütmeyen" biçimde yapılmaktayken, bu işin özel sektöre devredilmesi cinayetin hazırlığıdır. Rant hesapları dendiğinde ilk akla gelen AKP'dir elbette. Ancak kapitalist patronlarla ilişkiler sözkonusu olduğunda, düzen partilerinin birbirinden farkı yoktur. Güzelhisar yurdundaki bakım-denetim görevini TMMOB Makine Mühendisleri Odası'ndan alarak özel bir şirkete devreden kurum, CHP'li Efeler Belediyesi'dir mesela. Denetimin ayrı, bakımın ayrı şirketler tarafından yapılması ise, böylesi bir cinayette ortada "sorumlu" bile olmamasını sağlıyordu.

Hayat hakkımız gaspediliyor

Zeren'in ardından, yurtlardaki asansör sorunun boyutu daha fazla ortaya çıktı. KYK yurtlarından peşpeşe arıza yapan, yere çakılan asansör haberleri duymaya başladık. Bütün öğrenci yurtlarında asansörlerin denetimsiz ve güvensiz olduğu böylece ortaya çıktı.

Kar hırsının gözleri döndürdüğü, daha fazla kar elde etmek için insanların açlığa mahkum edildiği, hayatların hiçe sayıldığı bir dönemi yaşıyoruz. Gençlik fidanlar, kapitalizmin kar hırsı karşısında birer birer kırılıyorlar. Kimisi asansörde can veriyor; kimisi parasızlık yüzünden okuyamaz hale geldiği okulun yemekhanesinin önünde canına kıyıyor; kimisi öğrenci yurdunda kendi canından vazgeçiyor.

Çünkü bu sistem gençlere sadece açlık, yoksulluk, işsizlik ve geleceksizlik vadediyor. Böylesi bir karanlık içinde yaşamak katlanılamayacak kadar ağır geldiğinde, yaşamdan vazgeçiliyor. Yandaşlara hortumla para akıtan, saraydaki müthiş lüks ve savurganlığı savunan devlet, öğrencileri aç ve yurtsuz bırakıyor.

Umutsuzluğa kapılmanın faydası yok. Çaresizlikle beklemenin getireceği bir çözüm yok. Çözüm kendi ellerimizde, kendi bilincimizde, kendi eylem gücümüzde! Yaşama hakkımızı savunmak için harekete geçmeliyiz!

Yemekhane zamları için öğrenci eylemleri ve gözaltılar

Üniversitelerde yeni eğitim yılında yemekhanelere yapılan zamlar, öğrencilerin büyük tepkisini çekti ve protesto eylemlerine neden oldu. Ege Üniversitesi'nde 6.5 lira olan yemek fiyatlarına yüzde 200'den fazla zam yapıldı. Yemek fiyatları 20 liraya çıktı. Hacettepe Üniversitesi'nde ağustos ayında yemek ücretlerine yüzde 74 zam yapıldı. Aynı üniversite "artık yıl öğrencileri"nin yurtlarda kalmasını yasaklamıştı. Gaziantep Üniversitesi rektörlüğü, 1 lira olan yemek fiyatına yüzde 1400 zam yaparak 15 liraya çıkarttı. Boğaziçi Üniversitesi'nde ise yemeğe yüzde 100 zam yapıldı. Boğaziçi Üniversitesi yemekhanesinde Haziran ayında yemek yiyen yüzlerce öğrenci zehirlenmişti. Marmara Üniversitesi ve Akdeniz Üniversitesi de zamlara yüzde 200 ortalamayla zamlar yaptılar. Birçok okulda, yemek zamları yemekhanede protesto edildi. Özel üniversitelerde ise, özel restoran tarifesıyla yönetilen yemekhanelere girmek bile mümkün değil.

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde yemeklerin 5.80 liradan 17 liraya yükselmesine öğrenciler tepki gösterdiler. 4 Ekim'de çatal ve kaşıkları masalara vurarak protesto eden öğrencilere önce özel güvenlikçiler saldırdı. Kanunen hiçbir yetkileri olmadığı halde öğrencileri darp ederek gözaltına alan özel güvenlikçiler daha sonrasında polisi çağırdılar ve polise teslim ettiler. Gözaltına alınan 8 öğrenci daha sonra serbest bırakıldı. Yemek zammını protesto eden öğrencilerin gözaltına alınması büyük tepki çekti.

Öğrenciler okulu bırakıyor

Üniversitelerde yeni eğitim yılında yemekhanelerin yanısıra, hemen her alanda büyük zamlar yapıldı. Kayıt ve harç paralarına yapılan fahiş zamlar, öğrencilerin en büyük sorunlarından birisi. Barınma konusu ise devasa bir sorun yumağına dönmüş durumda.

Kredi Yurtlar Kurumu'nda (KYK), barınma sorununa çözüm, "balık istifi" olarak getirildi. Geçtiğimiz yıllarda öğrencilerin yaptığı "barınamıyoruz" eylemlerinin ardından devlet yeni öğrenci yurtları inşa etmek yerine, varolanların kapasitesini artırdı. Ve bu, en insanlıkdışı yöntemlerle yapıldı. Mesela 4 kişilik odalara iki ranza daha koyarak, sayı 8'e

çıkarıldı; bazı yurtlarda ranzalar üç katlı hale getirildi; yurtların pek çoğunda etüd odaları, dinlenme odaları gibi ortak alanlara ranza atıldı. Devlet kendi cephesinden yurt kapasitesini artırdığını ve sorunun çözüldüğünü ileri sürdü. Ancak yurt odalarında artık bu tıka-basa haliyle bırakılmıyorsa ders çalışmayı, nefes almak bile olanaksız hale geldi. Kiralık evler ya da özel yurtlar ise, devlet yurtlarında yer bulamayan öğrencilerin ezici çoğunluğu için, artık bir seçenek de değil.

Üstelik daha okullar açılmadan önce bu tıka-basa odalara bile yüksek zamlar yapıldı. KYK yurtlarında en düşük oda ücreti 840 liraya çıkarken, görece daha iyi durumdaki odaların ücreti 1480 lira oldu.

Bu tabloya, artan okul kayıt harçlarını, kitap-kırtasiye zamlarını, ulaşım zamlarını vb. de eklemek gerekiyor.

Tüm bu zamların ardından, bir öğrencinin aylık geçim maliyeti asgari ücretin üzerine çıktı. Eğitimde zaten büyük bir fırsat eşitsizliği yaşayan yoksul öğrenciler, bu zamlar nedeniyle üniversite eğitiminden de yoksun kalıyorlar.

Son yıllarda üniversite öğrencilerinin önemli bölümünün, üniversite tercihlerini kendi ikamet ettiği kentlerde yaptığı, böylece en azından barınma sorununu ortadan kaldırmayı hedeflediği biliniyor. Yanısıra pek çok öğrencinin, masraflarını karşılayamadığı için ya da çalışmak zorunda kaldığı okulu bıraktığı da söyleniyordu. Bu doğrultuda CHP milletvekilinin soru önergesine yanıt veren Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin, son 5 yılda (2018-2023 arasında) 685 bin 257 öğrencinin üniversiteden kaydını sildirdiğini, 14 bin 795 öğrencinin ise kaydığını dondurduğunu açıkladı. Böylece **700 binin üzerinde öğrencinin üniversite eğitimi sonlandırdığı ortaya çıkıyor.** Bakanın açıklamasında bu öğrencilerden 409 bin 788'inin yeni bir yükseköğrenim programına kayıt yaptırdığı belirtiliyor; ancak bunlardan kaçının Açıköğretim Fakültesi'ne kayıt yaptırdığı bilgisi paylaşılmıyor. Ortaya çıkan tablo, yaklaşık 300 bin öğrencinin üniversite eğitimi tamamen bıraktığını gösteriyor. 400 bin öğrencinin ezici çoğunluğunun, maliyeti daha düşük olduğu için Açıköğretim'e geçtiğini tahmin etmek ise zor değil.

Üniversite eğitiminin kalitesi her geçen gün düşerken, maliyeti artıyor. Özel üniversiteler için öğrenciler zaten "müşteri"... Ancak devlet okullarında da eğitim masrafları giderek daha fazla "ulaşılamaz" hale geliyor. Üniversite öğrencilerinin sayısı artarken, eğitime ayrılan kaynak giderek azalıyor. Eğitimde giderek devleşen sorunları çözmek için, mücadele etmekten başka bir yol bulunmuyor.

ÇEDES Projesi kabul edilemez!

2021 yılında Milli Eğitim Bakanlığı ile Diyanet İşleri Başkanlığı ve Gençlik ve Spor Bakanlığı arasında imzalanan Çedes Protokolü, 2023 yılında ek protokollerle genişletilerek 2022-2023 eğitim-öğretim yılının son günlerinde, okulların kapanmasına günler kala, önümüzdeki eğitim-öğretim yılında uygulanmak üzere yürürlüğe sokuldu. 2023 yılında imzalanan ek protokolle projenin kapsamı bütün yaş gruplarına müdahale olacak şekilde genişletildi. Protokol kapsamında başlangıçta İzmir ve Eskişehir olmak üzere okullara manevi danışmanlık adı altında imam ve vaizler atanacak.

Kısaltması ÇEDES olan protokolün uzun hali 'Çevreme Duyarlıyım, Değerlerime Sahip Çıkıyorum Projesi'. AKP'nin ve temsil ettiği gericiğin sahip çıktığını iddia ettiği "Değerler"i düşününce aklımıza gelen şeyler; öğrencilerin tarikat yurtlarında ölüme terk edilmesi, tarikatlar eliyle kız çocuklarının evlendirilmesi, uyuşturucunun ilkokullara kadar girmesi ve devlet destekli mafyalar tarafından gençlerimizin uyuşturucu yoluyla zehirlenmesi, hakkını arayan öğrencilere uygulanan işkenceler, üniversite öğrencisinin okul yemekhanesinde intihar ettirilmesi, her türden yozlaşmanın hiç olmadığı kadar artması... Bu liste uzayıp gidiyor.

'Çevreme Duyarlıyım' kısmına gelirsek; AKP'nin duyarlı olduğu tek çevre emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileridir. Halk çocukları her gün ölüme mahkum edilirken para babalarının çocukları yatlarda, katlarda, konaklarda her türden ahlaksızlığın gerçekleştirildiği partiler düzenler, çakarlı lüks arabalarıyla şehirlerde kaos estirir, istedikleri insanı öldürebilirler ve mevcut düzende en ufak bir hesap ödmeden hayatlarına devam ederler.

İş başına getirildiği günden beri eğitimin dincileştirilmesi-gericileştirilmesi AKP'nin öncelikli hedeflerinden biriydi. ÇEDES Projesi de bunun son halkası oldu. Proje kapsamında eğitim ve pedagoji alanında hiçbir yetkinliği olmayan kişiler okullara sokulacak, sadece okullara sokulmakla da kalmayacak. Protokol kapsamındaki bir madde kursların il ve ilçe milli eğitim müdürlüklerinin onay vermesi halinde 'uygun bir mekanda' yapılabileceğini söylüyor. Bahsi geçen 'uygun mekanlar' tarikat binalarından başka yerler olmayacaktır. **Okullarda başında din görevlilerinin bulunduğu 'Değerler Kulübü' kurulacak ve 'değerleri eksik' görülen öğrencilere 'ıslah' çalışmaları yapabilecekler.** Çocuklarımız bu 'değerlendirmeler' neticesinde gönüllü lise ve

üniversite öğrencileri (abiler ve ablalar) başkanlığında kendi okullarından alınarak diyanete bağlı kurumlarda 'manevi değerler' adı altında her türlü sapkınlığa maruz kalacaklar. Protokol ayda 1 defa olacak şekilde veli görüşmeleri yapılacağını da söylüyor. Dayatılan gericilik bu yolla ailelere de yayılacak.

Ayrıca proje kapsamında depremden etkilenen bölgelere özel çalışma yürütülecek. Deprem bölgelerindeki öğrencilerin AFAD, Kızılay, Yeşilay, Diyanet Vakfı gibi kuruluşların çalışmalarında yer almaları sağlanacak. Deprem sonrasında depremden etkilenen bölgelerde terör estiren devlet, ÇEDES Projesi kapsamında çocuklarımızı da esir almak istiyor. Bu protokolün tek amacı çocuklarımızdan başlayarak bütün toplumu dincileştirmek-gericileştirmektir, toplumu yaydıkları karanlığa hapsedmektir.

Okullarda danışmanlık hizmeti, hiçbir eğitimsel ve pedagojik altyapısı olmayan imamlar tarafından verilemez. Okullarda danışmanlığı rehber öğretmenler verir. Atama bekleyen binlerce öğretmen için açılmayan kadrolar imamlara tahsis edilemez.

Ülkemizde nitelikli öğretmen eksikliği yoktur, eksik olan Milli Eğitim Bakanlığı ve dayattığı gerici eğitim sistemidir. Eğitim sistemi AKP'nin dayatmalarıyla şekillenemez. Eğitim sistemi uzmanlara bırakılmalı ve eşit, demokratik, bilimsel süreçlerle tasarlanmalıdır.

Dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi Türkiye'de de eğitim hakkı tehdit altındadır. **Bilimsel, demokratik, eşit, parasız, ana dilde eğitim haktır. ÇEDES Projesi bu eğitim hakkına saldırıdır.** Son olarak ÇEDES Projesi ile dayatılan gericiliğe birleşik, kararlı bir mücadele ile karşı çıkılmalıdır.

Protokolün kapsamının genişletilmesinin ve İzmir'de 842 okula imam-vaiz gönderilerek uygulamaya konmasının ardından kitle örgütlerinden ve sendikalardan tepkiler gecikmedi. Birçok şehirde basın açıklamaları, eylemler düzenlendi. 16 Eylül'de İzmir'de yapılan miting için Ankara'dan İzmir'e yürüyüş başlatıldı. Yürüyüş yolu üzerindeki şehirlerde basın açıklamaları yapıldı. Bu eylemler daha da büyütülmelidir.

Yerel seçimler yaklaşırken...

Devrimci, demokrat kurumlar Sosyalist Meclisler Federasyonu'nun (SMF) çağrısıyla, yerel seçimleri konuşmak üzere İstanbul'da iki kez toplandı. Toplantı öncesinde SMF birçok kurumla "siyasi gelişmeler, ittifaklar, yerel seçimler" gündemli görüşmeler yapmış, bu görüşmeler üzerinden ortak bir toplantı yapma fikri kabul görmüştü.

İlk toplantı 26 Eylül 2023 tarihinde Kadıköy Dila Otel'de gerçekleşti. Toplantıya toplam 24 kurum katıldı. Çağrıcı olarak SMF kısa bir konuşma yaptı. TİP, Sol Parti ve SMF'den bir "moderatör grubu" oluşturuldu.

Gözlemci olarak katıldığını bildiren Devrimci Parti dışında, 23 kurum söz alarak görüşlerini ifade etti. Her kuruma en fazla 15 dakika zaman verildi. Konuşmalar ağırlıklı olarak son yapılan (14-28 Mayıs) seçimlere odaklandı. Seçimde yapılan hatalar, seçim sonrası genel durum, halkın yaşadığı hayal kırıklığı ve yerel seçimlere nasıl gidilmesi gerektiği üzerinde duruldu. Devrimci ve sol güçlerin bu konular üzerine toplanıp görüş alışverişinde bulunmasının bile çok değerli olduğu belirtildi.

Toplantıya SMF, Proleter Devrimci Duruş, Devrimci Parti, Partizan, Kaldıraç, YSP, ESP, Partizan, TKP, TİP, TKH, Sol Parti, Halkevleri, EMEP, TÖP, EHP, DİP, SEP, EÖC, Devrimci Hareket, Devrim Hareketi, DSİP, TSİP, Köz ve Alınteri katıldı. Ayrıca Dersim Belediye Başkanı Fatih Mehmet Maçoğlu da toplantıya katılarak yerel yönetimler pratiğine dair bir sunum gerçekleştirdi.

Yaklaşık 5 saat süren toplantının sonunda, yerel seçimlere dönük ortaklaşma çabasının sürdürülmesi kararlaştırıldı.

İkinci toplantı ise 10 Kasım 2023 tarihinde İstanbul-Şişli'de Elektrik Mühendisleri Odası'nda gerçekleşti. Toplantıya SMF, Sol Parti, TİP, TKP, TKH, HEDEP, EMEP, EHP, TÖP, Halkevleri, PDD, EÖC, Köz, Devrim Hareketi, Devrimci Hareket, BDSP katıldı. BDSP söz almadı, Devrimci Hareket gözlemci olarak katıldıklarını belirtti. Diğer kurumlar söz alarak görüşlerini ifade ettiler. Birinci toplantıya katılan bazı kurumlar ikinciye gelmemişti. Bunlardan Devrim Partisi ve ESP, HEDEP'in kendilerini temsil edeceğini söylerken, Özgür Gelecek ve Alınteri, Suruç mahkemesinden dolayı katılamayacağını belirtmişti. Yeni Demokrasi ise, yerel seçimlerde aday göstermeyeceklerini, devrimci gördükleri adayları destekleyeceğini sözlü olarak iletti. Mücadele Birliği, boykot taktiği izleyeceğini söyleyerek her iki toplantıya da katılmadı.

İkinci toplantıda kurumlar, seçimlerde ortak hareket etmenin önemini bir kez daha vurguladılar. Yanı sıra Can Atalay kararı başta olmak üzere ülkemizde ve dünyadaki gelişmeler karşısında ortak tavır almak gerektiği belirtildi. Yerel seçimler konusunda birinci toplantıdan farklı olarak somut öneriler ifade edildi ve bunlar tartışıldı. Merkezi toplantıların konferans, çalıştay biçiminde sürmesi; yerelerde her yerelin kendi sorunları temelinde toplanması; merkezle yereller

arasında bağlantının güçlendirilmesi konusunda hemfikir olundu. Yerel yönetimler konusunda bugüne dek yaşanan deneyimler üzerinden alternatif bir program ve ilkelerin oluşması, bu doğrultuda bir konferans düzenlenebileceği konuşuldu. Merkezi temelde ikili ve çoklu görüşmeler yapılarak adayları ortaklaştırma, birbirini destekleme çalışmalarının yapılması istendi. Somut olarak yerellerdeki toplantıların Aralık ayı içinde tamamlanması, ihtiyaç dahilinde merkezi bir konferans düzenlenmesi, ortaklaşılacak ilke ve programın yazılı hale getirilmesi kararlaştırıldı.

PDD olarak, çağrıcı kurum olan SMF ile merkezi toplantı öncesi ikili görüşmeler yaptık. Yerel seçimlere yaklaşımımızı belirttikten sonra devrimci demokrat güçlerin birliğine verdiğimiz önemden dolayı bu girişimi önemseyeceğimizi, sürecin daha hızlı ve somut adımlarla ilerlemesi gerektiğini ifade ettik. **Her iki merkezi toplantıda bu görüşlerimizi yineledik ve asıl olarak "kayyumlara karşı mücadele" üzerinde durduk. Yerel seçimler öncesi bir "mücadele hattı"nın örülmesi, bunun da başında kayyumların yer alması gerektiğini, "kazanılan mevziler direnişsiz terkedilmez" mottosuyla hareket edilmesini vurguladık.** Yanı sıra Hatay-Defne örneği üzerinden merkezi toplantılarda alınan kararların yerellere daha hızlı iletilmesini, adayların ortaklaşması doğrultusunda yol ve yöntemlerin belirlenip hayata geçirilmesini söyledik. Devrimci, demokrat, yurtsever kurumların "bağımsız bir güç" olarak birlikte hareket ettikleri taktirde, sadece AKP-MHP yönetimini değil, düzen muhalefeti de gerileteceğini; "AKP'yi geriletme" adına düzen partilerine yedeklenmenin yanlışlığını bir kez daha yineledik.

26 Eylül'de gerçekleşen ilk merkezi toplantıda yaptığımız konuşmayı yayınlıyoruz.

* * *

Yerel seçimlere dönük politikalar saptanmadan önce, Mayıs seçimleri ve sonrasında yaşananlar üzerinde kısaca durmak gerekiyor.

14-28 Mayıs tarihlerinde gerçekleşen genel ve cumhurbaşkanlığı seçimleri, kitlelerde 20 yıllık AKP yönetiminin son bulacağına dair beklentinin çok yükseltildiği koşullarda gerçekleşti. Bunun nesnel zemini güçlüydü. Gerek yaşanan ekonomik kriz, gerekse 11 ili kapsayan büyük deprem sırasında ve sonrasında yapılanlar, AKP-MHP yönetimine karşı varolan tepkileri doruk noktasına çıkarmıştı. Fakat başını CHP'nin çektiği muhalefet partileri,

kitlelerin tepkisini, yine seçimleri adres göstererek ve "bu sefer mutlaka kazanacağız" diyerek bastırmayı başardı. Dolayısıyla kitlelerdeki umut ve beklenti en üst noktaya çıkardı.

Ama bir kez daha hayal kırıklığı yaşattı. Bu seferki çok daha derin ve şiddetli oldu. Umudun beklenti çitası ne kadar yüksekse, düşüşün şiddeti, hayal kırıklığı ve karamsarlığın derinliği o kadar büyük oluyordu.

Belki de Türkiye tarihinde ilk kez bir seçim sonrası böylesine büyük bir karamsarlık yaşandı, yaşanıyor. Oysa **bu sistemde seçimler, kitlelerde yeniden bir umut yaratıp düzene bağlamak için yapılır. Fakat bu seçimler ona hizmet etmedi. Aksine büyük bir umutsuzluk, bıkmışlık, bezginlik yarattı. Hem de sadece AKP-MHP yönetimine değil, asıl olarak muhalefet partilerine karşı...**

Kitleler yıllardır süren AKP saltanatının, muhalefet partilerinin yardımıyla gerçekleştiğini daha net görmeye başladı. Daha önemlisi değişimin seçimle olmayacağını anladı. Her ne kadar şu anda farklı bir güç göremese de... Onun yol ve yöntemlerini bilemese de... Yani sezgisel düzeyde kalsa da...

Seçimlerden sonra "artık ne yönetim, ne muhalefet eskisi gibi olmayacak! Yıllardır 'seçmen' haline getirilen halk da öyle" demiştik. Aradan geçen 4 aylık süre bunu gösterdi.

Seçimlere ittifak halinde giren ne muhalefet ne de yönetim eskisi gibi! En başta ittifaklar bozuldu. Muhalefet cephesi, yenilginin de etkisiyle tam bir paralize olma hali yaşıyor. Başta CHP olmak üzere tüm muhalefet partileri hem birbirleriyle, hem kendi içlerinde sürekli didişiyorlar. Yenilginin suçunu birilerinin üzerine yıkıp sıyrılma telaşı içindeler. Bu yüzden yeni çıkan adayların da hiç bir inandırıcılığı yok! Herkes bu suçu ortak işlediklerini biliyor çünkü. Dolayısıyla muhalif partilerde kaynama ve kanama bitmiş değil.

HDP'nin başını çektiği "Emek ve Özgürlük İttifakı" ile "Sosyalist Güç Birliği"ni oluşturan partiler de seçim yenilgisinden sorumlular. Kitleleri her koşul altında Kılıçdaroğlu'nu desteklemeye yönelttiler çünkü. Bundan dolayı tabanlarında bir tepki oluştu. Fakat her iki ittifak da ayrıntılı bir seçim değerlendirmesi yapmadı, ikna edici bir özeleştirme vermedi. Sonuçta bu ittifakların da geleceği belirsizliğini koruyor.

Böyle bir ortamda Erdoğan yönetiminin çok daha rahat olması gerekir. Fakat o cephede de işler iyi gitmiyor. **Erdoğan'ın ortakları, seçim sonrası arş-ı alaya çıkan hayat pahalılığı karşısında kitlelerin tepkisini almamak için, AKP'yi eleştiren açıklamalar yapıyorlar. MHP bile kendisini**

AKP'den ayırma çabasında. Bir de eski içişleri bakanı Soylu üzerinden çekişmeler devam ediyor. Soylu ekibinin Emniyet başta olmak üzere tasfiyesi ve Soylu'nun hedefe çakılması MHP'de rahatsızlık yaratmış görünüyor.

Muhalefet partileri seçim sonuçlarını kabullense de kitlelerin önemli bir kesimi, AKP'nin bu seçimi de hileyle aldığını biliyor. Dolayısıyla yönetimin meşruiyeti sağlanmış değil. Üstelik AKP'nin hilelerine rağmen

toplumun büyük bir kesimi, bu yönetime karşı olduğunu ortaya koydu. Bunu “iktidar” da muhalefet de biliyor. O yüzden ne yönetim, ne de muhalefet rahat! Her ikisi de halkın öfkesinden, bu öfkenin sokağa taşmasından korkuyorlar.

Elbette bu durum en çok egemenleri rahatsız ediyor. Seçim onlar açısından en hafifinden “zaman kazanma”ya “soluklanma”ya yarar; fakat son seçimler ona bile yaratmadı. O yüzden kendilerince çareler bulmaya çalışıyorlar. Muhalefet partilerinde “değişim” rüzgarı estirmek, Erdoğan yönetiminin ekonomi ve dış politikasını değiştirmek, kimi vaatlerle kitle tepkisini bastırmaya çalışmak gibi... Ama bunların hiçbirisi çare olmuyor.

Egemenler ve onların partileri açısından durum buyken, işçi ve emekçiler cephesi bir yandan yoksulluğun pençesinde kıvrılıyor, bir yandan da öfkesini nasıl ve nereye boşaltacağını bilemiyor. **Dışa patlamayan öfkenin içi patlamasının örnekleri görülüyor sıkça. Ya birbirine düşme, ya da kendi kabuğuna çekilme şeklinde tezahür edebiliyor.**

Sağanak gibi yağan ekonomik-siyasi saldırılar altında öylesine bunalmış durumda ki, cinayetler, intiharlar giderek artıyor. Bir çıkış yolu bulamıyorlar, kişisel kurtuluş arayışları da duvara toslayınca, kendilerine ve etraflarına zarar vermeye başlıyorlar, çeteleşmeler artıyor.

Ama öfkesini doğru yöne kanalize edenler de var. İstanbul’dan Dersim’e, İzmir’den Antep’e Türkiye’nin dört bir yanında direnişler de büyüyor. Sadece işçiler değil, sağlıkçılar, eğitimciler, toprağına sahip çıkan köylüler, depremzedeler direniş halindeler. **Bu direnişlere vahşice saldırılar düzenlense de, yasaklansa da büyük bir kararlılıkla sürdürüyorlar. Üstelik çoğu örgütsüz olmalarına rağmen...**

İşçi ve emekçiler kendi deneyimlerinden öğrenerek yollarını açıyorlar. Kurtuluşun seçimde, şu ya da bu düzen partisinde olmadığını giderek daha fazla görüyorlar. Fakat “sol” partiler de dahil hiçbirisi onlara umut vermiyor.

İşte bu koşullarda yerel seçimlere gidiyoruz.

Kitlelerin seçimden ve düzen partilerinden, hatta muhalif kesimlerden umudunu yitirdiği bir dönemde, önüne yeniden sandık koyulacak ve yeniden umut diye sandık gösterilecek.

O açıdan **herhangi bir yerel seçime gitmiyoruz. Kitleleri sandığa çağırmadan önce kırk kez düşünmek, en doğru tarzı ve biçimi bulmak gerekir.**

Düzen muhalefeti, daha seçim yenilgisinin hesabını vermeden kitleleri yerel seçimlere kilitlemeye çalışıyor zaten. Başta CHP olmak üzere muhalif partiler, “kazanılan belediyeleri kaybetmeyelim” diyerek halktan oy isteme yüzüzlüğü içindeler. Üstelik muhalif belediyeler öyle başarılı bir grafik çizmedikleri halde.

Öte yandan **HDP iki yerel seçimde 100’den fazla belediyeyi kazandığı halde, “kayyum”ların önüne geçemedi; kayyumlara karşı büyük bir direniş örgütleyemedi.** Bu dönem farklı olacağına dair halka ne söylenecek, ne tür önlemler alınacak, hazırlıklar yapılacak? Üstelik halk seçim yorgunu...

Her defasında umutlanıp hayal kırıklığı yaşamaktan bitap düşmüş durumda.

Bu koşullarda hiçbir şey olmamış gibi halkı yeniden sandığa çağırmanın bir anlamı var mıdır? Eskisinden farklı bir şey yapılmayacaksa, “tekrarın tekrarı”, trajedinin komediye dönüşmesi döngüsü kırılmaz.

Bu döngünün kırılması ancak ve ancak devrimci bir çıkışla mümkündür. **En başta “kayyum sistemi”ne karşı ciddi bir mücadele başlatılmalı, “kayyum”lara son verilmeden seçimlere girilmeyeceği ilan edilmelidir.** Demokratik bir seçimin asgari koşulları sağlanmadan bundan sonraki seçimlere katılınmayacağı söylenmelidir. Hem de yerel seçimlere bir ay kala değil, şimdi söylenmeli, kayyumlara karşı mücadele bugünden başlatılmalıdır.

Bu dönemde muhalefetin en büyük suçu, AKP’nin hileli-sopalı seçimlerine boyun eğmek olmuştur. Özellikle de Gezi sonrası tüm seçimlerde, referandumlarda kör gözüm parmağına hileler yapıldığı halde, hepsini sineye çekmişlerdir. 7 Haziran 2015 seçimleri kritik bir eşiktir. AKP tek başına hükümet olamayacak duruma düşünce, Erdoğan “*bu seçimi tanımıyorum*” demiş ve 5 ay sonra 1 Kasım seçimlerini dayatmıştı. Bu dönemde Ankara Gar katliamı, Kürt bölgesinde aylar süren abluka ve katliamlar yaşanmış, buna rağmen HDP başta olmak üzere tüm sol muhalefet, 1 Kasım seçimlerine hem de “*oylarımızı daha da arttıracamız*” diyerek katılmışlardı. **Üstelik böyle bir dönemde Davutoğlu başkanlığında “seçim hükümeti”ne iki bakan bile verdiler. Aradan yıllar geçtikten sonra “1 Kasım’da seçimlere katılmak yanlış” diyorlar. Ama o dönem biz “katılmayalım” dediğimizde, “katılmamak AKP’ye yarar” diyerek reddetmişlerdi.**

Siyasette önemli olan şey, zamanında doğru tavırlar alabilmektir. Aradan yıllar geçtikten sonra verilen özeleştirilerin hiç bir kıymeti harbiyesi olmaz.

Bugüne gelirsek; hiç değilse bu yerel seçimde farklı davranalım! Önce yerel seçimlere katılma koşullarını belirleyelim ve baştan bu koşullar yerine getirilmeden katılmayacağımızı duyuralım. Onun için bu seçimler “koşullu seçim” olmalıdır diyoruz. Bunun da en başında kayyumlar geliyor. **Kayyumlar Kürt kentlerinde seçilenleri görevden alarak, hapse atarak halkın seçme ve seçilme özgürlüğünü gaspediyor. Diğer bölgelerde ise, seçimi kazanan belediyeler üzerinde kayyum sopasını sallayarak yapacaklarını yapamaz hale getiriyor veya daha titrek yapıyor.**

Sonuç olarak; “*aynı yolu izleyerek farklı sonuçlar elde etmeyi düşünme ahmaklığı*”ndan kurtulmak isteniyorsa, farklı bir yol bulunmalı ve farklı bir tavır ortaya konulmalıdır. Belediyeler kazanılmasa bile, halkı kazanmanın yolu, bu

farkı yaratmaktan geçiyor.

Elbette yerel seçimlere genel seçimler gibi bakılamaz. Ve elbette yerel yönetimleri kazanmak önemlidir. Bunlar genel yaklaşımlardır. Günün özgünlüğünü içermez. Taktikler somut koşulların somut tahlili üzerinden belirlenir. 2024 yerel seçimler taktiklerini belirlerken de her siyasal akımın bunu dikkate alması gerekir. Ayrıca komünist ve devrimciler taktiklerini stratejilerine hizmet edecek şekilde belirler. Stratejiye hizmet etmeyen bir taktiksel başarıyı, başarı saymazlar.

Her seçimde boykot taktiği izlemek ne kadar yanlışsa, her seçimde katılmayı savunmak o kadar yanlıştır. Düzen muhalefetinin üzerimizde kurduğu seçim baskısından kurtulalım! Devrimci demokrat güçler olarak bağımsız bir hat izleyelim! Gücümüzün niceliksel sayımızın çok üstünde niteliksel bir anlamı olduğunu bilerek hareket edelim! Erdoğan yönetimini olduğu kadar düzen muhalefetini de zorlayacak kararlar alalım! Bir yaptırım gücümüz olduğunu gösterelim!

Aldığımız kararlar kitlelerin ruh halini anlayan, aynı zamanda onu aşmayı hedefleyen kararlar olursa, kitleleri kazanmamız ve harekete geçirmemiz zor olmayacaktır. Bunu başardığımızda her halükarda biz kazanacağız!

26 Eylül 2023

Proleter DEVRİMCİ DURUŞ

Sputnik direnişi 100. gününde

Sputnik Türkiye’de çalışan ve sendikalı oldukları için işten çıkarılan 24 gazetecinin başlattığı grev, 100. gününde kararlılıkla devam ediyor.

Grevciler 100. gün vesilesiyle Beşiktaş’ta Süzer Plaza önünde sürdürdükleri grev yerinde açıklama yaptılar. 24 Kasım günü yapılan açıklamaya, PDD’nin de bileşeni olduğu İşçi Emekçi Birliği’nin yanı sıra, devrimci-demokrat kurumlar, siyasi partiler, Özel Öğretmenler Sendikası ile birlikte bazı sendikalar katıldı.

Eylemde grevciler adına basın açıklamasını okuyan TGS (Türkiye Gazeteciler Sendikası) Başkanı Gökhan Durmuş, grevin geldiği aşamayı aktardı. Devamında “‘hukuksuz grev’ diye dava açtılar. Mahkeme grevin hukuksuz olmadığına karar verdi. Sendika temsilcimiz işe iade davasını kazandı. ‘Grevin durdurulması’ talebi mahkeme tarafından reddedildi. Hakkımız olanı alana kadar mücadeleyi bırakmayacağız, medya sektöründe orman kanunlarını değiştireceğiz” dedi. Grevi kararlılıkla sürdüreceklerini ve kazanacaklarını söyledi.

CHP'deki "değişim" neyi hedefliyor?

CHP Kurultayı 4-5 Kasım 2023 tarihinde yapıldı ve Kılıçdaroğlu yerini Özgür Özel'e bıraktı. Kurultay öncesi böyle bir sonuç beklenmiyordu aslında. Fakat 14-28 Mayıs seçimleri sonrası yaşananlar düşünüldüğünde, bu "değişim" anlaşılır bir temele oturuyor.

Şimdi soru; CHP'deki "değişim" in ne kadar gerçek ve köklü olacağıdır; daha önemlisi, kitlelerin beklentisini ne kadar karşılayacağıdır. Egemenler, yaşanan "muhalafet boşluğu"nu "değişen" CHP ile doldurabilecek mi, onu yeniden "umut" haline getirebilecek mi?

Kurultay süreci

CHP "kurultaylar partisi" olarak biliniyor. Bu da onun parti içinde demokrasiyi işlettiği şeklinde yorumlanıyor. Öyle olmadığını son kurultay süreci bir kez daha ortaya koydu.

14-28 Mayıs seçimlerinin ardından CHP içinde "değişim" adı altında bir muhalafet hareketi başlatıldı. Başını Ekrem İmamoğlu'nun çektiği "değişim"çiler, ilk anda CHP tabanından rağbet görmedi, aksine tepkiyle karşılandı. **Seçim döneminin her aşamasında Kılıçdaroğlu ile birlikte hareket ettikleri halde, seçim yenilgisinin faturasını Kılıçdaroğlu'na kesmeleri, "vefasızlık" olarak nitelendirildi.** Kılıçdaroğlu da bu durumu kullandı, "arkadan hançerlendiği"ni söyleyerek tabanı arkasına almaya çalıştı. "Değişimciler" bekledikleri desteği alamayınca, kurultaya kadar Kılıçdaroğlu ile gidilmesi, başkan ve tüzük değişikliğinin kurultaya bırakılması konusunda anlaştılar.

Kurultaya giderken Kılıçdaroğlu'nun destekçileri daha fazla görünüyordu. Bir çok ilçe ve il kongresinde Kılıçdaroğlu'nu destekleyen "genel merkezci"ler yönetime gelmişti. Fakat **İstanbul il kongresini "değişimciler" in kazanması, durumu dengeledi.** Buna karşın kurultay öncesi 55 il başkanı ve 95 milletvekili, Kılıçdaroğlu'nu desteklediklerini açıkladılar. Özgür Özel ise asıl olarak İstanbul delegelerinin çoğunluğunu arkasına almıştı. Kurultay salonundaki hava da Kılıçdaroğlu'ndan yana esiyordu. Onu destekleyenler hazırlıklı gelmiş, salonda hegemonya kurmuşlardı. Bu tablo, Kılıçdaroğlu'nun kazanacağı yönündeki kanıyı güçlendirdi.. Fakat öyle olmadı...

İlk turda Özgür Özel 682, Kemal Kılıçdaroğlu 664 oy aldı. Özel, 1366 delegenin salt çoğunluğunu kıl payı kaçırdığı için, seçimler ikinci tura kaldı. Kılıçdaroğlu destekçileri ilk şoku burada yaşadılar. Kılıçdaroğlu'nun ikinci tura katılmadan çekileceği konuşulmaya başlandı. Ama son anda katılacağı duyuruldu. Bu durum Özel'in elini güçlendirdi. Ve ikinci turda Kılıçdaroğlu'nun oyları 536'ya gerilerken, Özel'in oyları 812'ye çıkarak fark attı.

Gerek kurultay öncesi, gerekse kurultay esnasında delegelerin büyük paralarla satın alındığına dair söylentiler dolaşıyordu. **Özellikle İmamoğlu'nun kesenin ağzını açtığı, delegeler için özel bir bütçe ayırdığı**

söyleniyordu. Her iki taraf da delegeleri yanlarına çekmek için çeşitli atraksiyonlar yaptılar. Düzen partileri içinde sözde en demokratik görünen CHP de bile durum buydu. Sadece delege pazarlığı değil, birçok anti-demokratik yöntemi devreye soktular.

Esasında kurultaya çok adayla gidilmişti. Özgür Özel ve Kılıçdaroğlu dışında, Örsan K. Öymen, İlhan Cihaner de başkan adayı idi. Fakat her iki aday da kurultay günü adaylıktan çekilmek zorunda kaldı. Aday adayları için gerekli olan 69 delegenin imzası, Kılıçdaroğlu ve Özel tarafından engellendi; tüzükteki "birden fazla adaya imza verilemez" maddesini kullanarak yüzlerce imza topladılar ve bu yolla diğer adayların önünü kestiler. **Delege mühendisliği üzerinden bir delege tekeli oluşturdular. Keza öncesinden ticaret-medya ilişkileri kullanarak, diğer adaylara sistematik bir medya ambargosu uygulandı.** Kurultay salonuna hangi slogan ve afişlerin asılabileceğine ve kimlerin hangi oranda salona alınacağına iki aday karar verdi. Keza kurultayda "divan başkanı" olarak İmamoğlu'nun görevlendirilmesi, iki adayın kurultay sürecine anlaşılarak girdiğinin bir başka göstergesiydi. Kurultay sonrası ise, "demokratik bir yarış" yapıldığına dair bolca güzelleme dinledik.

Özgür Özel'in ilk icraatları

Özgür Özel'in CHP'nin genel başkanı seçilmesinin ardından ilk soru, bu "değişim" in genel başkanlık ötesinde CHP'de köklü bir dönüşüme yol açıp açmayacağı oldu.

Özgür Özel, her ne kadar Kılıçdaroğlu döneminin milletvekili ve Kılıçdaroğlu'na en yakın isimlerden biriye de, "değişimci" olarak safını belirledikten sonra, giderek artan tonda "sol" söylemler kullanmaya başlamıştı. **Özel'in kurultaydaki konuşması da, CHP kitesine ve örgütlerine vaatleri de, hep "sol" a açılma şeklinde oldu.** Kılıçdaroğlu'na dönük en ciddi eleştirisi, 28 Mayıs seçimi öncesi Zafer Partisi ile yapılan "mutabakat"ta üzerindendi. Keza **CHP'nin "sağa kaydığı" nı söylüyor, son dönemde büyük tepki toplayan "düşmanlar" dan kurtulmak gerektiğini vaaz ediyordu.** Parti-içi demokrasiyi geliştirme, adayların önseçimle belirleneceği konusunda sözler veriyordu. *"Hepinize ekranlar önünde namus ve şeref sözü. Bundan sonra karar, güç, yetki örgütündür. Ön*

seçimin teminatı bir genel başkan olacağım" demişti mesela.

Bu sözlerinin mürekkebi kurumadan, önce "önseçim" den yan çizmeye başladı. 31 Mart'ta yapılacak yerel seçimler için "zaman darlığı"ndan dem vurarak, "resmi önseçim" yerine "sonucuna uyulacak temayül yoklaması"na döndüştü. Diğer yandan daha önce Kasım ayının sonunda yapılacağı belirtilen **"tüzük kurultayı" nı yine zaman sorununu bahane ederek Aralık ayına ertelendi.**

Özgür Özel'in bu hamleleri, henüz örgüte hakim olamadığı, ekibinin hazırlıksız olduğu ve kendi adaylarını seçtirmekte zorlanacağı için yaptığı biliniyor. **Kendinden önceki genel başkanlar gibi, "parti-içi demokrasi" yi kendine hizmet ettiği ölçüde savunduğu, daha ilk kararlarından belli oldu.**

Özel'in bir diğer sınavı, Hatay milletvekili seçilen Can Atalay üzerinden AKP-MHP yönetiminin Anayasa Mahkemesi kararına dönük saldırıları oldu. Erdoğan, daha önce de AYM'nin beğenmediği kararlarına *"saygı duymuyorum, tanımıyorum"* demişti ve bugüne kadar pek çok kez Anayasa'yı ihlal eden kararlar almış, uygulamıştı. Son olayda Yargıtay'ın AYM'nin üzerine çıkarılması ve AYM üyeleri hakkında suç duyurusunda bulunması, "yargı krizi"ne, dahası rejim krize doğru genişledi.

Kılıçdaroğlu'nu "sokağa çıkmamak" la eleştiren ve CHP'nin yeni dönemde sokakta, meydanda olacağını söyleyen Özgür Özel'in başkanlığındaki CHP'nin bu olay karşısında gösterdiği tepki, mecliste bir grup milletvekili ile "nöbet tutmak" oldu. Bir yandan Erdoğan'a *"sen darbecisin, anayasaya sahip çıkmazsan yok hükmündesin"* diyerek üst perdeden konuşurken, diğer yandan *"millet sana oy verdi, bu anayasa sayesinde görev yapıyorsun"* diyerek, anayasayı defalarca çiğneyen ve hileli-sopalı seçimlerle işbaşında kalmayı başaran Erdoğan'ı aklamaya devam etti.

Başkanı kim olursa olsun CHP'nin "düzenin stepnesi" olduğu, kitleyi sokaktan uzak tutmaya çalışacağı bir kez daha görüldü. Kitlelerin öfkesini bastırmaya, "itfaiyecilik" görevini layıkıyla yerine getirmeye devam edeceği anlaşıldı.

CHP'deki "değişim" in amacı

14-28 Mayıs seçimleri, başta CHP olmak üzere muhalafet partilerinin üzerinden adeta bir silindir gibi geçti. Seçimler öncesinde, ilk turda cumhurbaşkanlığını kazanacaklarına, TBMM'de çoğunluğu elde edeceklerine kitleleri öylesine inandırmışlardı ki, seçim sonuçları büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Muhalafetin birleşik bir şekilde girmesine rağmen kendi içinde bitmeyen çatlakları, seçim sonrası birbirleri hakkındaki suçlamaları, dahası Erdoğan'ı yine aklayıp meşrulaştırmaları, kitleleri bu partilerden iyice soğuttu. Özellikle **CHP'nin sağ partilerle ittifakı ve onlara verdikleri tavizler, CHP tabanında büyük bir tepkiye yol açtı.** İkinci turda Kılıçdaroğlu'nun Zafer Partisi ile bir protokol imzalaması, Ümit Özdağ'a İçişleri Bakanlığı'nın vaadedilmesi, hem CHP'ye hem Kılıçdaroğlu'na karşı güvensizliği iyice arttırdı.

Halkın tepkisi CHP'yi de aşarak düzen partilerine, parlamentoya, seçimlere yönelince, egemenlerin telaşı arttı. Çünkü seçim

sonrası ezici bir çoğunluk, bir daha oy kullanmayacağını, seçimlere ve muhalif partilere güvenmediklerini açıkça ifade ediyordu.

Seçimlerden hemen sonra CHP’de “değişimciler” hareketinin başlatılması, Kılıçdaroğlu’nun karşısına seçim kazanmış Ekrem İmamoğlu’nun çıkartılması, CHP’den ve muhalefetten umudunu kesmiş kitleleri yeniden düzene bağlamak, seçimlerde olası oy düşüşlerini önlemek içindi. Fakat **İmamoğlu CHP tabanında gerekli ilgiyi görmedi. ANAP’a dayanan sağ geçmişi, Akşener’le kurduğu yakınlık, bunda rol oynamış olabilir. Bunun üzerine Soma maden katliamından itibaren yıldızı parlayan Özgür Özel piyasaya sürüldü.** Çünkü CHP’nin sol’a açılmasına, Kılıçdaroğlu’ndan daha sol görünen bir başkana ihtiyaç vardı. Bahçeli ve Hulusi Akar’la polemikleriyle göz dolduran, hazırcevaplığı, atılganlığı ile CHP tabanında sevilen Özgür Özel, varolanlar içinde en uygun aday görüldü. Özel giderek artan dozda “sol” söylemleriyle CHP kitleleri tarafından benimsenmeye başlandı, kurultaydaki konuşması da tabanın istekleri doğrultusunda hazırlanmıştı.

Başlangıçta yerel seçimlere kadar Kılıçdaroğlu ile devam etmek, sonrasında Kılıçdaroğlu’nun çekilmesi ağır basarken, kitlelerin hızlı kopuşu planları değiştirdi. **Yerel seçimlere katılımın düşmesi ve CHP oylarında gözle görülür bir azalma, kitleleri farklı arayışlara yöneltecek, bu da egemenlerin başını ağrıtaçaktı. CHP’yi yenileyerek tekrardan “umut” haline getirmeyi hedeflediler.**

Bunu Özel ile başarabilirler mi? Sıkça atıf yaptıkları “Ecevit rüzgarı”nı yakalayabilirler mi?

“Akan suyla iki kez yıkanılmayacağı” gibi **‘70’lerdeki “Ecevit rüzgarı”nı estirmeleri de mümkün değil.** Fakat tıpkı Kılıçdaroğlu’nun 13 yıl önce Baykal’dan görevi devralmasında yaşandığı gibi, bir “değişim” havası yaratıp, sönen umutları canlandırılmaya çalışacaklar. Kılıçdaroğlu ile devam ederek böyle bir umudu yaratma ihtimali bile yoktu. O yüzden Özel ile yenilenme ihtiyacı duyuldu.

Özgür Özel’in ilk parti meclisi toplantısında MYK’yı çoğaltması, gençlere ve kadınlara daha fazla yer açması, uzun yıllardan sonra “gölge kabine” belirleyip daha aktif bir muhalefet yapmaya hazırlanması, umutları yeşertme yönündeki adımlar...

“Değişim”in genel başkanının Özgür Özel ama liderinin Ekrem İmamoğlu olduğunu iddia edenler var. CHP’nin Ankara ve İstanbul olmak üzere iki ayrı merkezden yönetileceği söyleniyor. Egemenlerin uzun süredir İmamoğlu’nu parlatmaya çalıştığı sır değil. Bir ilçe yöneticisi iken önce Beylikdüzü’ne sonra İstanbul’a başkan olması, ardından büyük tantanalarla “cumhurbaşkanı yardımcısı” adayı haline getirilmesi, bunun göstergeleri. Keza ABD ve AB büyükelçilerinin en sık ziyaret ettikleri belediye başkanı olması da boşuna değil. Tıpkı Erdoğan gibi İmamoğlu’nu da hazırlıyorlar.

Fakat İmamoğlu CHP tabanında -özellikle Alevi kesimde- umduğu desteği bulamadı. CHP’de liderin kim olacağını da zaman gösterecek. **Egemenleri asıl ilgilendiren, kitleleri düzen içinde tutacak bir muhalefet liderinin ve partisinin ortaya çıkmasıdır. Kılıçdaroğlu gibi İmamoğlu’ndan da vazgeçip yeni birini parlatabilirler.**

* * *

Sistem açısından “muhalefet krizi” yönetim krizinden daha tehlikelidir. Onun için egemenler, CHP başta olmak üzere düzen muhalefetine büyük ihtiyaç duyarlar. Çeşitli rötuşlarla kitlelerin önüne yeniden çıkarmaları, bu boşluğu doldurma çabasıdır.

Ama egemenlerin çabası her zaman yeterli olmaz. **Sınıf mücadelesinin yükselmesi, toplumsal muhalefetin gelişmesi, komünist ve devrimci hareketlerin güçlenmesi, tüm planları alt-üst edecek asıl dinamiklerdir.** CHP’nin yeniden “umut” haline gelip gelemeyeceğini de bu dinamikler belirleyecektir.

Cumartesi Anneleri Galatasaray’da! DİRENDİLER, KAZANDILAR!

Gözaltında kaybedilen yakınları için her Cumartesi günü Galatasaray Meydanı’nda toplanan Cumartesi Anneleri, yıllardır yasaklarla ve saldırılarla karşılaşılıyor. Ona rağmen yakınlarının akıbetini sormaktan ve faillerin yargılanmasını istemekten geri durmadılar.

Anayasa Mahkemesi’nin (AYM) “hak ihlali” kararına rağmen, kayıp yakınlarının Galatasaray Meydanı’na gelerek basın açıklaması yapması her defasında engellenmişti. **11 Kasım 2023’te yapılan 972. buluşmada, 5.5 yıl aradan sonra ilk kez Galatasaray Meydanı’nda basın açıklamasını okuyabildiler.**

Açıklamayı gözaltında kaybedilen Hayrettin Eren’in kardeşi İkbâl Eren okudu. “5.5 yıl sonra kayıplarımızla buluşma mekanımız olan, bu ülkenin vicdanı olan Galatasaray Meydanı’nda bulunuyoruz” dedikten sonra, kendileriyle dayanışma içinde olan herkese teşekkür etti. “28 yıldır soruyoruz, kayıplarımız nerede? Devleti, kayıplarımızın akıbetini açıklamaya, faillerini sorgulamaya ve gerekli etkin bir soruşturmaya davet ediyoruz” dedi. Ve ellerindeki karanfilleri alana bıraktılar.

Geçtiğimiz hafta HEDEP Urfa milletvekili Dilan Kunt Ayan, İçişleri Bakanı Ali Yerlikaya’ya her hafta gözaltına alınan Cumartesi Anneleri’yle ilgili soru sormuştu. Yerlikaya ise “Cumartesi Anneleri’nin yaşadığı mağduriyettir, en kısa zamanda çözüm üreteceğiz” demişti. Sanki emniyetten sorumlu bakan kendisi değilmiş gibi ve sanki kendi bakanlığı döneminde de Cumartesi Anneleri gözaltına alınmaya devam edilmemiş gibi...

Elbette Yerlikaya’ya bu sözleri söyleten ve Galatasaray Meydanı’nı kayıp yakınlarına vermek zorunda bırakan, Cumartesi Anneleri’nin gözaltı ve saldırılara rağmen büyük bir ısrar ve dirençle mücadelelerini sürdürmeleriydi.

Cumartesi Anneleri, ilk kez 27 Mayıs 1995’te Galatasaray Meydanı’na gelerek kaybolan yakınlarını sordular. Sonra her Cumartesi bu eylemlerini sürdürdüler. Ancak Ağustos 1998’den itibaren, polis eylemcilere vahşice saldırdı, gözaltına aldı. 13 Mart 1999’da eylemlerine ara verdiklerini açıkladılar. 10 yıl sonra 31 Ocak 2009’da yeniden Galatasaray Meydanı’na geldiler. 2016’da İstanbul’da meydana gelen bombalı saldırılar bahane edilerek Cumartesi Anneleri’nin etrafı bir kez daha polis kordonuna alındı; eyleme katılanlar aramadan geçirildi. 25 Ağustos 2018’de gerçekleşecek 700. buluşmada yasaklama getirildi. Eyleme katılanlara tazyikli su, plastik mermi ve biber gazıyla müdahale edildi, 47 kişi gözaltına alındı ve yaklaşık 8 saat gözaltında tutuldu.

O günden bu yana yasak sürüyordu. İnsan Hakları Derneği’nin önünde devam eden eylemlere bile saldırdılar. **Anayasa Mahkemesi’nin “hak ihlali” kararının ardından kayıp yakınları yeniden Galatasaray Meydanı’na gelmeye çalıştı. Ama her defasında önleri kesildi, saldırıya uğradılar.** Bu saldırılarda aralarında yaşlı annelerin de olduğu birçok kişi yaralandı, birçoğu hakkında davalar açıldı. Buna rağmen yılmadılar, her Cumartesi aynı kararlılıkla Meydan’a gelmeye çalıştılar. Türkiye’nin farklı illerinde ve birçok Avrupa ülkesinde saldırıları kınayan, Cumartesi Anneleri’ne destek veren eylemler yapıldı.

Sonuçta kayıp yakınlarının kararlılığı, devlete bir kez daha geri adım attırdı. Kazanan yine direnenler oldu.

İsviçre’de Cumartesi Anneleri ile dayanışma eylemi

Türkiye’de her cumartesi günü polis saldırısına maruz kalan Cumartesi Anneleri için, İsviçre-Basel’de dayanışma eylemi gerçekleştirildi.

“Cumartesi Aileleriyle Dayanışma İnisiyatifi”nin çağrısıyla, 7 Ekim günü saat 11’de, Basel’de Klaraplatz’da oturma eylemi yapıldı. Eyleme PDD’nin yanı sıra Türkiyeli devrimci ve yurtsever

kurum ve kişiler katıldı. Eylemde günün anlam ve önemine dönük konuşmaların yanında, devletin uygulamaları protesto edildi; bundan böyle Cumartesi Aileleri mücadelesine sürekli ve güçlü katılım çağrısı yapıldı; daha kararlı mücadele edileceği vurgulandı. Eyleme İsviçre Yüksek Parlamentosu milletvekili, Türkiye kökenli Sibel Aslan ve Mustafa Atıcı da katılarak konuşmalar yaptılar, birlikte, ortak mücadeleyle karanlıkların aydınlığa çıkacağını belirttiler. 45 dakika süren eylem, konuşmalarla sonlandırıldı.

Gazze’den başlayan Filistin direnişi ve etkileri

halkın yaşam koşullarını kolaylaştırıcı pratiğiyle (aşevleri, sağlık merkezleri, eğitim kurumları vb) Filistin halkının desteğini kazandı.

Bu tarihsel gelişim içinde, Filistin halkına kimi zaman devrimci-ulusalci, kimi zaman reformist-işbirlikçi, kimi zaman dinci örgütlerin önderlik ettiği görülür. Bizim için asolan Filistin halkının özgürlük taleplerine ve direnişine sahip çıkmaktır. Ancak bu direnişe destek olmak, direnişe önderlik eden örgüt-lere de destek olmak anlamına gelmez. Hamas dinci-gerici bir örgüttür. **Bugün bizim desteğimiz Hamas’a değil, Gazze’de yaşanan direnişedir.**

Ezilenlerin şiddet kullanma hakkı

Diğer taraftan, Hamas’ın dinci-gerici kimliği ve emperyalistlerle ilişkisi, Filistin halkının taleplerini de, mücadelesini de karartmamalıdır. **Bugün özel-likle Kürt hareketinin kimi temsilcileri, Hamas’ı İŞİD’e benzeten, Filistin halkının İsrail’e karşı savaşıma hakkını reddeden açıklamalar yapıyor-lar.** Ölen İsrailli siviller üzerinden, Filistin direnişini eleştiriyorlar. Saldırının ilk günü ortaya çıkan iş-kence ve teşhir görüntüleri, gerçekten savaş suçu niteliğindedir ve hiçbir koşulda meşrulaştırılmaz. Ancak belki yükselen tepkiler üzerinden kontrol altına alma ihtiyacı duyduklarından, belki de zaten kontrol-dışı ve tekil örnekler olduğundan, sonrasın-da benzer görüntülere rastlamadık.

Askerlere ya da sivillere dönük insanlıkdışı işkenceler kabul edilemez, meşru görülemez. Ancak **insanlıkdışı işkenceler bir yana, çatış-mada sivillerin ölmesi, her savaşın kaçınılmaz sonucudur. Savaşlar ve devrimler, ulusal kurtuluş mücadeleleri, barışçıl yoldan ilerle-mez. Bir tarafta “dişine kadar silahlanmış” bir düşman varken, diğer tarafta sadece “Gandi pasifizmi”nin ya da sadece “taş generalleri”nin olması mümkün değildir.** Böylesine eşitsiz bir savaş, bir tarafın sürekli ve sistemli yenilgisinden başka bir sonuç üretmez. Ve direnişin dozunu yük-seltecek her adım, “birileri”nin (asker ya da sivil) ölmesi sonucunu getirir. Bu kaçınılmazdır. Silahlı şiddete maruz kalanların, silahlı direnişi başlatma-sı, en doğal hakkıdır.

Üstelik **bugünkü savaşta ölen İsraillilerden önce, son 75 yılda ölen, katledilen, sakat bıra-kılan Filistinlileri konuşmamız, onları hatırlama-mız gerekir.** Sadece 1 Ocak 2008 ile 31 Ağustos 2023 tarihleri arasında, Filistin’de 6 bin 399 Filis-tinli, 308 İsrailli sivil öldü-öldürüldü. Kaldı ki bunlar resmi rakamlar. Kayıtlara girmeyenleri sayamıyo-ruz. Birinci intifadayı, Sabra-Şatilla katliamlarını, 1948-49’da İsrail kendisine alan açarken kıyımdan geçirilen Filistin köylülerini de saymıyoruz.

O kadar uzağa da gitmeyelim. Bu yılın Temmuz ayında yayınlanan bir rapora göre, 2023 yılının ilk 6 ayında, İsrail askerleri Filistin’de 153 kişiyi öldürmüş. Yine bu yıl, sadece Batı Şeria’da en az 38 çocuğun katledildiği açıklandı. Bütün bunlar bir kenara bırakılarak kullanılan “ama insanlar ölüyor” söylemi, basitçe “burjuva hümanizmi” bile değil,

İsrail’i açıktan savunamayanların kullandığı bir örtüye dönüşmüştür artık.

Bir de Filistin karşıtlığını, düşmanlığa dönüştür-müş olanlar var. Özgür Politika gazetesinde Ahmet Kahraman’ın 9 Ekim 2023 tarihli yazısı *“Filistinliler de barbarlıkta Türkleri örnek aldılar”* başlığını taşı-yor ve yazıda Hamas’ın işkence edilmiş bir kadının çıplak bedenini teşhir etmesi, Kürt kadın gerillalara yapılan vahşet ile paralellik kurularak eleştiriliyor. Ancak **yazı, daha başlıkta son derece çarpık bir ırkçılığı gözler önüne seriyor. Gazze’deki olayın faili olarak “Filistinliler” gösteriliyor, Hamas değil!** Hamas gibi gerici bir örgütün kullandığı yöntem, bütün Filistin halkına malediliyor! Diğer taraftan **Kürt kadın gerillaya yapılan işkencenin faili de “Türkler” olarak tanımlanıyor. “Türk ordusu”, “Türk askeri”, “TC devleti”, vb. değil, “Türkler!”** Bu “Türkler”in kapsamında işçi ve emekçiler, Kürt halkının mücadelesini destekleyen devrimci demokratlar da bulunuyor. “Türkler” deni-lerек, burjuva-proleter sınıf ayrımı ortadan kaldırdı-ğı gibi, gerici-ilerici, devrimci-faşist siyasal farklı-lıklar da önemsizleştiriliyor; Kürt kadın gerillaya yapılanların sorumluluğu, bütün bir halkın üzerine yıkılıyor. **Yazıda Filistin halkına karşı öylesine öfke kusuluyor ki, İsrail Siyonizmi’nin vahşeti bu arada kaybolup gidiyor.**

Emperyalist politikalar ortasında Filistin

Birinci intifada sırasında devrimci-direnişçi El Fetih’in ve FKHC’nin halk üzerindeki etkisini kırmak için, Hamas, doğrudan ABD tarafından

kurulup desteklenen bir örgüt olarak çıktı ortaya. Ancak sonraki yıllarda dengeler de, emperyalist-lerle kurulan ilişkiler de değişti. **Hamas içeride FKÖ’nün uzlaşmacı çizgisine karşılık savaşı-çı-bağımsızlıkçı çizgiyi temsil etmeye başladığı için halk desteği büyüdü; dışarıda ise ABD’den uzaklaşarak Rusya’nın ve İran’ın çekim-alanına girdi.** 2000’lerin başında ABD’nin Ortadoğu savaşı başladığında, Hamas Ortadoğu’daki “Şii direniş hattı”nın (Lübnan Hizbullahı, Suriye ve İran) parça-sıydı; üstelik Sünni bir örgüt olmasına rağmen...

Bu saldırının arkasında hangi emperyalistin olduğu, hangi koşullarda Hamas’ın harekete geç-tiğine dair bir tartışma yürütülüyor. Hem içeride, hem dışarıda birçok etken bu savaşı tetikleyen bir rol oynadı.

İçeride yaşanan en önemli etken, İsrail saldı-rılarının dozunun giderek artıyor, Filistin halkının buna öfkesinin büyüyor olmasıdır. Son dönemde bir taraftan Filistin halkının can kayıpları büyürken, diğer taraftan hak ve statülerinde de gerileme sö-z-konusudur. Ve aynı dönemde, Filistin ile dayanış-ma da giderek gerilemekte, gündemden düşmekte, emperyalistler ve destekçileri arasında İsrail ile ilişkiler güçlenmektedir.

Gazze direnişinin ilk ve en önemli etkisi, Filistin sorununun yine gündemin başına geçmesi, uluslararası destek ve dayanışmanın artması, İsrail vahşetinin teşhir olmasıydı.

Diğer taraftan İsrail ile Suudi Arabistan ara-sındaki “barış görüşmeleri”, Filistin için en bü-yük sorunlardan biridir. Son dönemde ABD’nin

aracılığıyla Suudi Arabistan ve İsrail arasında diyalog artmıştı. 22 Eylül 2023’te BM Genel Kurulu’nda konuşan Netanyahu, Suudilerle anlaşma konusunda olumlu mesajlar vermişti. Aynı toplantıda konuşan Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas ise *“halkımız tüm haklarını elde etmeden, Ortadoğu’da barışın mümkün olduğunu düşünenler yanlıgı içindedir”* sözleriyle, İsrail’le Arap dünyasının “normalleşme”sine karşı olduğunu açıkça belirtmişti.

Aynı süreçte Çin, Suudi Arabistan ile İran’ı yakınlaştırmaya çalışıyordu. 6 ay önce Çin ara-cılığıyla iki ülke görüşmüş, diplomatik ilişkilerini yeniden güçlendirme kararı almıştı. ABD Çin’in bu çabasını sabotе etmek, İran karşıtı politikalarını güçlendirmek için, Suudi Arabistan’ı İsrail’le diyal-o-ğa zorladı. İran-Suudi Arabistan ilişkilerinin yerine İsrail-Suudi Arabistan ilişkilerinin güçlenmesi için uğraştı.

Benzer biçimde Türkiye gibi birçok devletin de bu dönemde İsrail ile olan ilişkileri artmıştı.

Gazze direnişi, İsrail-Suudi yakınlaşması-nı ertelediği gibi, Türkiye başta olmak üzere birçok devletin İsrail karşıtı açıklamalar yapma-sına, İsraille olan ilişkilerini geriye itmesine (ya da en azından perdelemek zorunda kalmasına) neden oldu.

Savaşın üçüncü etkisi Ukrayna savaşı üze-rinden ortaya çıktı. ABD ve AB emperyalistleri, 24 Şubat 2022’den bu yana Ukrayna’ya ekonomik-askeri ve siyasi destek vererek Rusya ile savaşı-tırıyorlar. Aslında Ukrayna’nın bu savaşı kazana-mayacağı belliydi. Bu nedenle artık Ukrayna’nın kazanması, NATO’ya üye alınması gibi hedefler sözkonusu değil; sadece Rusya’yı kuzeyde “oyalaması”, dünyanın diğer bölgelerindeki savaş alanlarından uzak tutması yeterli görülüyor. Ancak bu geri hedef bile, Batılı emperyalistlerin öylesine büyük bir destek vermesini gerektiriyor ki, 3 Ekim 2023 günü NATO Askeri Komitesi Başkanı Amiral Rob Bauer, Varşova Güvenlik Forumu’nda yaptığı açıklamada, Ukrayna’ya destek için NATO depo-larında mühimmat stoklarının tükendiğini söyledi, hatta *“mühimmatın dibini sıyırdık”* dedi; NATO üyelerinin üretimi artırması çağrısında bulundu.

Ukrayna’da savaşı sürdürmek bu kadar sıkıntılı bir hale gelmişken, bugün ABD ve İngiltere açısın-dan ağırlığı İsrail’e vermek kaçınılmazdır. ABD ve İngiltere kendi askeri olanaklarını büyük oranda İsrail için harekete geçirirken, Rusya’nın Ukrayna savaşında bir rahatlama yaşayacağı görülüyor.

Dördüncüsü, Çin’in dünyayı kendi eko-nomik-siyasi ağıyla donatmak için hazırladı-ğı Kuşak ve Yol Projesi’ne alternatif olarak, ABD’nin bir ay kadar önce Hindistan-Avrupa ticaret yolunu (Hindistan, BAE, Suudi Arabis-tan, Ürdün, İsrail, Akdeniz rotasıyla) kuracağını ilan ettiğini de hatırlatalım. Çin’i Tayvan’da sıkı-ırtmaya çalışan, Hindistan ile ilişkileri güçlendiren, Suudi-İran anlaşmasını sabotе etmek isteyen ABD için, İsrail’de çıkan bir savaş tüm hesapların altüst olması, en hafifinden ertelenmesi anlamına geliyor.

Tartışmasız olan konu, Gazze’de başlayan saldırının, Rusya ve Çin’in çıkarlarını güçlendir-mesidir. Saldırıdan bir ay önce Hamas lideri

Ambarlı Limanı’nda İsrail’i protesto eylemi

“İsrail İle Tüm

İlişkiler Kesilsin!

Filistin’de İşgale Son”

bileşenleri İstanbul Ambarlı Limanı önünde, İsrail ile olan ticari, askeri ve diplomatik ilişkileri protesto etti.

PDD’nin de bileşeni ve örgütleyicisi olduğu, 6 Kasım günü yapılan eylemde “İsrail ile Tüm İlişkiler Kesilsin! Filistin’de İşgale son” pankartı açıldı. Kısa bir yürüyüşle başlayan eylemde “Katil İsrail Filistin’den Defol”, “Filistin’e Özgürlük”, “İsrail’e Boykot”, “Elçi Gönderilsin İlişkiler Kesilsin” sloganları atıldı. Liman müdürlüğünün önüne gelindiğinde özel güvenlik elemanları müdahale etti. Kısa süreli bir arbede ve gerginlik yaşandı. Kararlı duruş karşısında özel güven-lik geri çekilmek zorunda kaldı. Yapılan açıklamaya ilgi büyüktü. Öğle molasına çıkan işçiler açıklamayı ilgiyle izlediler, alkışlarla destek ve dayanışmada bulundular. Eylemin bitiminde teşekkür edenler oldu.

Eylemde okunan açıklamada; devletin İsrail karşıtı açıklamalarının göstermelik olduğu; 14 Mart 1996 tarihinde imzalanan Türkiye-İsrail Serbest Ticaret Anlaşması’nın halen sürdüğü; İsrail’le sanayi ve tarım ürünleri ticaretinin, 1 Ocak 2000 tarihinden bu yana gümrük vergisin-den muaf olarak gerçekleştirildiği; bizzat Erdoğan’ın, Netanyahu ile görüştükten sonra İsrail’le enerji işbirliğinde somut adımların hızlandırılması kararını açıkladığı; ülkemizde yer alan ve bölge halklarını baskı altına almak amacıyla kullanılan ABD ve NATO üslerine yeni uçaklar, silah ve teçhizat konuşlandırıldığı; İsrail Gazze’ye gıda-ilaç-yakıt ambargosunu sürdürürken Türkiye’den İsrail’e düzenli ticaretin hiç aksamadığı ve gıda, petrol sevkedildiği; 2002’den bu yana Türkiye-İsrail ticaret hacminin 1,41 milyar dolardan 8,91 milyar dolara çıktığı belirtildi. İsrail’le tüm ilişkilerin kesilmesi ve tüm emperyalist askeri üslerin kapatılması, Filistin’de işgale son verilmesi talepleri tekrarlandı.

Haniyye'nin Rusya'yı ziyaret etmesi, yine aynı dönemde Hamas'ın Lübnan temsilcisinin İran'a gitmesi, dikkat çekiciydi. (Çin'in, Ortadoğu politikaları İran üzerinden hayata geçiriliyor.) Hamas'ın Çin ve Rusya ile ilişkilerinin somut ifadesidir bu tarihsel çakışma.

Şimdi ne olacak?

İsrail Savunma Bakanı Yoav Gallant, Gazze saldırısının ardından *"İnsansı hayvanlarla savaşıyoruz ve ona göre hareket edeceğiz"* dedi. 75 yıldır Filistin halkı üzerinde her türlü işkenceyi, baskıyı, katliamı gerçekleştirmiş, ablukalarla aç bırakmış, kuşatarak nefes alamaz hale getirmiş olan İsrail; Naziler tarafından bu ifadelerle tanımlanmış ve katledilmiş olan Yahudiler tarafından kurulan İsrail; Filistinliler için böyle söyledi. Ve Filistinlileri daha fazla katletmek, yoketmek için harekete geçti. Kara hareketinin yanı sıra, Gazze'nin tamamen boşaltılması da var hazırlıkların içinde.

İsrail'de Kasım 2022'de yapılan seçimlerin ardından Netanyahu önderliğinde aşırı sağcı-faşist bir hükümet kurulmuştu. Bu hükümet, bir taraftan Filistinlilere yönelik saldırıları artırırken, içeride de faşist yasalarla İsrail halkını baskı altına almaya çalıştı. Özellikle yargının yetkilerini kısıtlayan yasa değişiklikleri, İsrail'in dört bir yanında onbinlerce kişi tarafından birçok defa protesto edildi. **İsrail'in kurulmuş en sağcı hükümeti, ülke tarihinin en büyük, kitlesel protesto eylemleriyle karşı karşıya kaldı.** Şimdi Gazze saldırısını bahane ederek, içeride "birlik-beraberlik" havası oluşturmaya çalışıyor; ancak muhaliflerin eylemleri şimdilik durmuş olsa bile, hükümete dönük hoşnutsuzluklar devam ediyor.

İç muhalefeti bastıramadığı için zaten sıkıntı içinde olan İsrail, Gazze'den gelen saldırı üzerinden çok daha yoğun eleştirilerle karşı karşıya kaldı. **Gazze'de balonlar, dronlar dahil olmak üzere 24 saat boyunca**

gözetlenmedik tek bir metrekaire bırakmayan İsrail'in, bu saldırıya hazırlıksız yakalanması şaşırtıcıydı. Sadece ilk 20 dakikada atılan 5 bin füze, yüzlerce paramotor, çatışmada kullanılan bütün askeri malzemeler bu büyük kontrolden, İsrail'in gözlerinden uzak kalabilmişti. Hamas iki yıldır hazırlık yaptığını ve tüm malzemelerin Gazze'deki yeraltı üretim tesislerinde üretildiğini duyurdu. Bu doğru olmasa bile, bu malzemelerin hammaddesinin abluka altındaki Gazze'ye sokulması, İsrail'in gözünden uzak biçimde depolanması, ünlü MOSSAD istihbaratı dahil olmak üzere İsrail'in zafiyetini gösteriyor.

Sonuçta **Gazze'nin başlattığı saldırı, İsrail tarihinin en büyük fiyaskosu olarak kayıtlara geçti; İsrail'in "yenilmezlik" mitini yerle bir etti; İsrail için büyük bir prestij kaybı oluşturdu. Aynı zamanda İsrail'in savaşa moral bozukluğuyla, Filistinlilerin ise psikolojik üstünlükle başlamasına yol açtı.** İsrail 1948, 1956 ve 1967'de Arap ülkeleriyle girdiği savaşlarda, toplamda 2 bin 600'e yakın kayıp vermişti; şimdi ise bir günde 600 İsrailli öldü. Bu moral bozukluğu ile daha saldırgan bir savaş başlattı.

ABD ve İngiltere, İsrail'e açık desteklerini ifade ettiler ve savaş gemilerini harekete geçirdiler. Özellikle ABD için İsrail'i korumak, Ortadoğu politikalarının merkezini oluşturuyor.

Ancak şu süreçte durum oldukça karmaşık. **Lübnan Hizbullahı'nın savaşa girmesi ihtimali, İsrail cephesini tedirgin ediyor.** Keza İsrail'in hemen Suriye'yi suçlayarak Suriye'nin iki önemli havalimanını bombalaması önemli. Bugün **Suriye'nin, Filistin'e sahip çıkacak gücü olmadığı düşünülüyor; ancak Suriye'nin de bu savaşa dahil olması ihtimali düşük değil.** Suriye henüz kendi iç istikrarını sağlayamadığı için bu savaştan uzak durmak isteyebilir, ancak Suriye'nin bugünkü istikrarsızlığının sebebi de İsrail ve ABD. Bu

nedenle, kendi ülkesindeki sorunları çözmek için İsrail'i zayıflatma saldırısına başlayabilir. Rusya, kendi üzerindeki baskıyı hafifletmek için, Suriye'nin önüne böyle bir görev koyabilir.

İran'ın durumu da henüz belirsizliğini koruyor. **İran, tıpkı emperyalist bir ülke gibi, savaşı kendi topraklarında vermemek için, başka ülkelerin topraklarındaki savaşa etkin biçimde dahil oluyor. Son on yılda, üç cephede birden (Irak, Suriye ve Yemen) ABD'ye karşı savaşarak, bu kapasitesinin olduğunu gösterdi.** Şimdi ise, tam da ABD'nin İran'ı hedefe çakmaya hazırlandığı bir dönemde, İsrail saldırısı İran'ın elini rahatlattı.

AKP yönetimindeki Türkiye için ise, durum fazlasıyla karmaşık. **Bir taraftan kendisini "Müslüman ümmetin lideri" lanse etmeye çalışan Erdoğan, Filistinlilere dönük katliama sessiz kalamıyor. Diğer taraftan son dönemde İsrail ile ilişkileri düzeltme, "normalleşme" çabalarının ve ABD ile ilişkilerinin bozulmasını istemiyor.** Bu nedenle saldırının ilk günlerinde Hamas'ı suçlayan, *"nereden çıktı bu saldırı, işimizi bozdunuz"* mealinde açıklamalar yaptılar. Sonrasında görünürde Filistin'e destek açıklamaları yaparken, gerçekte İsrail'i güçlendirecek (ABD'nin İncirlik üssünü kullanmasına izin vermek vb) bir politika izleneceğinin işaretleri verildi.

Gazze'nin İsrail'e saldırısının üzerinden, Ortadoğu'daki dengeler yeniden değişiyor. ABD, Rusya ve Çin, bu savaşta kendi çıkarlarını korumak için uğraşacaklar. Somut olarak Lübnan, İran, Suriye, Suudi Arabistan gibi ülkelerin nasıl konumlanacakları, savaşa doğrudan mı dolaylı olarak mı dahil olacaklarını zaman belirleyecek. Kesin olan; Filistin'den yükselen bu direniş çığlığı, Ortadoğu'daki dengeleri altüst edecek.

12 Ekim 2023 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Filistin halkıyla dayanışma eylemleri

İşçi Emekçi Birliği ve Filistin Dostları'ndan protesto eylemi

İşçi Emekçi Birliği bileşenleri ve Filistin Dostları, İsrail'in Filistin'e saldırılarını protesto etmek için 14 Ekim 2023'te İstanbul'da 4. Levent'teki İsrail Konsolosluğu önünde eylem yaptı. Saat 13'te başlayan eylem öncesi 4. Levent Metro çıkışında toplanan bileşenler, konsolosluğa doğru yürürken "Filistin halkı yalnız değildir" sloganını attı. Polis, kitlenin önünü keserek slogan atılmamasını dayattı. Ancak kitle slogan atmaya devam ederek konsolosluk önüne geldi.

Pankartın açılmasının ardından ajitasyon konuşmalarıyla İsrail'in yaptığı saldırılar teşhir edildi. Eylemde, Filistin halkıyla dayanışmak için Filistin'e giden Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve diğer devrimcilerin fotoğrafları taşındı. Basın açıklamasında saldırıların derhal durdurulması istendi; AKP'nin iki yüzlü savaş politikalarına değinildi ve İsrail'le tüm ilişkilerin kesilmesi söylendi. İsrail siyonizminin teşhir edildiği ve Filistin halkıyla dayanışmanın ifade edildiği sloganlarla eylem bitti.

Aynı gün İstanbul ve Ankara'da da kurumlar protesto eylemleri gerçekleştirdi.

İsrail'in Gazze'deki hastane bombardımanı protesto edildi

Filistin halkını bombalamaya devam eden İsrail, 17 Ekim'de El Ehli Baptist hastanesini vurarak 500'e yakın Filistinliyi katletti. Bu bombardımanın ardından dünyanın birçok ülkesinde kitlesel protesto gösterileri yapıldı.

Türkiye'de İstanbul, Ankara, İzmir, Mersin, İzmit, Denizli, Manisa, Kayseri'de protesto eylemleri düzenlendi.

İstanbul'daki eylemler yine İsrail Konsolosluğu önündeydi. 18 Ekim'de İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri, DİSK-KESK-TTB-TMMOB, Kadınlar

Birlikte Güçlü platformu ve birçok devrimci-demokrat kurum kitlesel bir yürüyüş yaptı. 18.30'dan itibaren Levent Metro çıkışında toplanan kitle, pankartların arkasında kortejler oluşturarak konsolosluk önüne yürüdü. Konsolosluk önü ise polis bariyerleri, tomalarla kapatıldı. Coşkulu sloganların atıldığı eylem yaklaşık iki saat sürdü. Konsolosluk önündeki bekleyiş sırasında bir gerici grup provokasyon yapmaya çalıştı. Kitle bu provokasyona sloganlarla karşılık verdi. Konsolosluk önünde ilk açıklamayı sen-dikalar ve meslek örgütleri yaptı; ardından Emek, Demokrasi ve Barış Güçleri'nin açıklaması okundu. Açıklamalarda İsrail'le tüm ilişkilerin kesilmesi istendi. Eyleme Proleter Devrimci Duruş'un da aralarında yer aldığı kurumlar flamaları ve dövizleriyle katıldılar.

Aynı gün İstanbul'da öğlen saatlerinde Gençlik Örgütleri Taksim-İstiklal Caddesi'nde eylem yaptı. Eylemi engellemek isteyen polisleri aşan öğrenciler Taksim Meydanı'na kadar çıktılar ve burada sloganlarla İsrail'in katliamlarını protesto ettiler.

İsviçre'de Filistin halkıyla dayanışma eylemi

İsviçre'de Filistin halkıyla dayanışma eylemleri yasaklanmasına rağmen, dayanışma eylemleri yaygınlaşıyor. İsviçre'nin Basel, Bern ve Zürih kentlerinde ve Avrupa'nın bir çok ülkesinde dayanışma eylemleri yapılıyor.

Gazi Mahallesi'nde Filistin'le dayanışma eylemine saldırı

Gazi Mahallesi'nde 1 Kasım günü Filistin halkıyla dayanışmak için yapılmak istenen eyleme polis saldırdı.

Proleter Devrimci Duruş, Partizan, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Toplumsal Özgürlük Partisi, Kaldıraç, Emek Partisi ve Halkların Demokratik Kongresi bir hafta boyunca "Filistin'den Rojova'ya direnen halklar kazanacak" şiarıyla eylemin hazırlığını yapmış, HEDEP de eyleme destek vermişti. Eylemden saatler önce polis eylem alanını ve caddeyi ablukaya aldı, kitleye, "kaymakamlık yasağı" gerekçe gösterilerek eylemin yaptırılmayacağı söylendi. Kitleyi ablukaya alan polisin saldırı tehditlerine sloganlarla ve ajitasyonlar çekilerek karşılık verildi.

Yapılan ajitasyonlarda "Bugün devlet bu ablukayla Filistin halkıyla dayanışmak isteyenleri engellemeye çalışıyor. Asıl yapmaları gereken İsrail'le ilişkilerin kesilmesi. Ancak yasaklarını, direnenlere karşı gösteriyorlar. Bu ablukaların

Filistin halkıyla dayanışmamızı engelleyemeyecek" dediler. Polis ise abluka altında tuttuğu 17 kişiyi işkenceyle gözaltına aldı. Gözaltına alınırken sloganlar hiç susmadı.

Gözaltına alınanlar Bahçelievler Devlet Hastanesi'ne götürüldü. Burada, yaşanan polis saldırısı doktor tutanaklarına geçirildi. Polisin

toptan muayene dayatmasına devrimciler "tek tek muayene olacağız" diye tepki gösterince, kontroller tek tek yapıldı.

Proleter Devrimci Duruş dergisi Sahibi ve Yazışları Müdürü Çağdaş Büyükbaş'ın, gözaltına alınırken başına ve gözüne atılan yumruklar nedeniyle, tomografisi ve göz röntgenleri çekildi. Yaşanan polis işkencesi tutanaklara geçirildi. Ayrıca gözaltına alınanlardan bir kişinin daha tomografisi çekildi.

Vatan Emniyeti'ndeki işlemlerin ardından, gözaltındakiler geç saatlerde serbest bırakıldı.

Eyleme polis saldırısının ardından Cemevi etrafında toplanan devrimciler sokakları gezerek ajitasyonlar eşliğinde eylemi devam ettirdiler. Polisin saldırısını teşhir ederek Filistin'le dayanışma sloganları atıldılar.

Yaşanan bu saldırı devletin ikiye bölünmüşlüğü bir kez daha göstermiş oldu. Bir yandan İsrail'le tüm ilişkileri sürdürürken sahtekarca Filistin'le dayanışma mitingleri düzenleyip hamasi nutuklar atan devlet, devrimcilerin ve komünistlerin yapmak istedikleri eylemleri bastırma-ya çalışıyor. Gazi Mahallesi'ndeki saldırının bir boyutu da özel devlet baskısı. Devlet Gazi Mahallesi'nde devrimci çalışmayı, devrimci eylemi engellemek için özel bir çaba gösteriyor. Ancak devletin bu çabası, 1 Kasım'daki eylemle tersine döndü. Eyleme saldırı ve

buna karşı direniş, Gazi halkında da geniş yankı buldu.

Gazi'deki polis saldırısı İHD'de protesto edildi

Eyleme saldıran polisin, eylemcileri tekmeleyerek, yumruklayarak zorla gözaltına alması, İHD'de 6 Kasım günü yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

Açıklama öncesi İHD'nin bulunduğu sokak yoğun bir polis ablukasına alındı. "Baskılar bizi yıldıramaz! İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" pankartının asıldığı açıklamayı Proleter Devrimci Duruş, Partizan, Toplumsal Özgürlük Partisi, Kaldıraç, Halkların Demokratik Kongresi, Emek Partisi ve Ezilenlerin Sosyalist Partisi adına Proleter Devrimci Duruş'tan Çağdaş Büyükbaş yaptı. Bu saldırıda başına, yüzüne ve kaburgalarına çok sayıda yumruk ve tekme alan PDD Yazışları Müdürü Büyükbaş, yaşanan polis saldırısını anlattı. Gözaltı sırasında yapılan işkencelerin doktor tutanaklarına geçirildiğini; gözaltına alınanların hemen hemen hepsinde darp izleri olduğunu ve tomografi de çekildiklerini söyledi. AKP'nin devrimci-demokrat muhalefete karşı saldırgan tutumunu teşhir eden Büyükbaş, işkence, gözaltı, tutuklama da olsa geri adım atmayacaklarını, sokaklarda olmaya devam edeceklerini belirterek açıklamayı bitirdi.

İsrail'e enerji sağlayan Zorlu Holding protesto edildi

Filistin'e işgale Son Platformu İsrail'le enerji anlaşmaları olan ve Filistin halkı İsrail tarafından katledilirken karlarına kar katmaya devam eden Zorlu Holding'i protesto etti. 14 Kasım'da Zincirlikuyu otobüs duraklarında 18.30'da buluşan kitle, "Katil İsrail Filistin'den defol", "Katil İsrail işbirlikçi AKP", "Katil İsrail işbirlikçi Zorlu" sloganlarını atarak Zorlu Holding önüne yürüdü. Zorlu Holding binasının önü polis tarafından kapatıldı.

"İsrail'le tüm ilişkiler kesilsin" pankartının açıldığı eylem ajitasyon konuşmalarıyla başladı. Konuşmalarda AKP'nin ve sermayenin iki yüzölçümüne dikkat çekildi. "Bir yandan sahte gözyaşlarıyla Filistin halkının yanında olduklarını söyleyenler, hala İsrail'le tüm ilişkilerini sürdürüyorlar" denerek, derhal ilişkilerin kesilmesi istendi. 38 gündür süren saldırılarda 12 bin Filistinlinin katledildiği; Gazze'nin ilaçsız, elektriksiz ve gıdasız kalarak savaş suçu işlendiği; İsrail'in emperyalistlerden ve işbirlikçilerinden destek alarak bu saldırıyı sürdürdüğü; İsrail'le askeri, siyasi, ticari ilişkilerini sürdüren devlet ve kurumların da bu katliamdan sorumlu olduğu anlatıldı.

Bugün İsrail'deki en büyük Türkiyeli sermaye grubu olan Zorlu Holding'in de; İsrail'de kurduğu 3 farklı enerji santraliyle, Filistin halkına ait doğalgaz kaynaklarını yağmalama projeleriyle, 10 yıldan fazladır işgal topraklarında yürüttüğü faaliyetleriyle, İsrail devletine ekonomik ve lojistik destek sunmasıyla, bu katliamın suç ortaklarından biri olduğu belirtildi. İsrail ile her türlü ilişkinin kesilmesi talebi tekrar edildi.

Eylem basın metnini okunmasının ardından sonlandırıldı. Kapının önündeki eylem bittikten sonra AVM içinde olan bir eylemci ekip, Performans Sanatları Merkezi'ndeki kitleye ajitasyon çekerek Zorlu Holding'in İsrail ile olan ticari ilişkisini teşhir etti, Zorlu Holding'in Filistin ile yapılan katliama ortak olduğunu belirtti; tiyatro oyuncularının sözleşmelerini iptal etmelerini istedi. Eylem salondaki herkes tarafından coşkuyla alkışlandı. Yapılan konuşmanın ardından eylem bitirildi.

Hrant'ın katili Ogün Samast tahliye edildi

Hrant Dink'in katili Ogün Samast, 16 Kasım günü tahliye edildi. Tahliye kararı büyük öfke yarattı.

Agos gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink, 19 Ocak 2007 tarihinde, gazete binasının önünde Ogün Samast tarafından katledilmişti. Dink'in öldürülmesi kitlelerde büyük bir öfke yaratmıştı. 23 Ocak 2007 günü düzenlenen cenaze törenine 100 binden fazla insan katıldı ve Şişli'den Aksaray'a kadar görkemli bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Tepkiler üzerine, cenazeden bir gün sonra Ogün Samast'ın tutuklandığı duyuruldu. Ancak bu da devletin bir meydan okumasına dönüştürülmüştü: Düşük ceza alsın diye özellikle 18 yaşın altında birisi katil olarak seçilmiş; Trabzon'dan İstanbul'a uzanan, göz göre göre gelen bir cinayet hazırlığı yapılmış; tutuklandıktan sonra Samast'a bir kahraman gibi muamele yapılmıştı.

Şimdi Ogün Samast tahliye ediliyor. Gazeteciler hapse atılırken, hapiste cezası bitmiş tutsakların infazı yakılıp hukuksuzca tahliye-leri engellenirken, muhalif kesimler üzerinde ağır cezalar demoklesin kılıcı gibi savrulurken, katiller serbest bırakılıyor. Bir kere daha burjuva hukuk sisteminin gerçek yüzünü göstererek... Bir kere daha Hrant Dink'i katlederek...

Gülsuyu'nda Remzi Basalak ve Ekim şehitleri anması

15 Ekim Pazar günü, Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği'nde Remzi Basalak şahsında Ekim şehitlerini anma etkinliği düzenlendi.

29 Eylül 1980'de Osman Yaşar Yoldaşcan'la başlayıp 31 Ekim 1992'de Sezai Ekinci'nin ölümüne dek geçen bir ay içinde İhtilalci Komünistler Ataman İnce, Şaban Budak, Remzi Basalak, Nilgün Gök gibi çok değerli yoldaşlarını kaybettiler. En çok şehit verdikleri Ekim ayını, tüm devrim şehitlerini anma ayı ilan ettiler ve her Ekim ayında çeşitli biçimlerde andılar.

Gülsuyu'nda gerçekleşen etkinlik, böyle bir giriş konuşmasıyla başladı ve devrim şehitleri adına saygı duruşuna geçildi. Ardından Remzi Basalak'ın hayatını, direnişini, katledilişini anlatan sinevizyon gösterisi yapıldı.

Geçtiğimiz yıl Ekim ayında birinci baskısı yapılan "Devrim Kartalı-Remzi Basalak" kitabı tanıtıldı. Kitabın editörü yaptığı konuşmada, ilk baskının kısa sürede tükendiğini, ikinci baskının Mayıs ayında yapıldığını belirtti; kitaba ilginin asıl olarak Remzi Basalak'ın direnişine, tarihe iz bırakan eylemine duyulan hayranlık ve saygıdan kaynaklandığını söyledi. Bir yıl içinde farklı illerde kitap tanıtım toplantıları yaptıklarını, semt olarak ilk kez Gülsuyu'nda gerçekleştirdiklerini belirttikten sonra, kısaca Gülsuyu'nun tarihini anlattı. Gülsuyu, ihtilalci komünistlerin kuruluşlarından itibaren faaliyet yürüttükleri, genel olarak devrimci hareketlerin yoğunlaştığı, komünist ve devrimcilerin kanını, terini akıttıkları bir semtti. Bu özelliklerinden dolayı kitapta da Gülsuyu'na yer verilmişti. Devletin bilinçli bir şekilde mafya çetelerini, uyuşturucuyu yayma çabalarına rağmen Gülsuyu direnmiş, özünü korumaya çalışmıştı.

Yeniden kitaba döndü, Remzi Basalak'ın Türkiye devrimci hareketinde işkencede direnişle sembolleşen İbrahim Kaypakkaya ve Mehmet Fatih Öktülmüş'ten sonra tarihe adını yazdırdığı söylendi. Remzi, '70'lerden 90'lara köprü kurmuş, bu geleneği daha ileriye taşımıştı. İşkencede direnişi "savunma"dan "saldırı"ya dönüştürmesi ve "teşhir masası"na vurduğu tekmeyle 12 Eylül'ün bir uygulamasına son vermesi, ona tarihsel bir misyon kazandırdı. 14 yıllık devrimci yaşamına direniş damgasını vurdu, yayından fırlayan ok misali hedefini hiç yitirmeden, doludizgin yaşadı. Gittiği her yere devrimci coşkuyu, inancı, cesareti taşıdı. Düşmanlarına karşı ne kadar sınıf kınıyla-öfkeyle doluysa, yoldaşlarına, dostlarına, halkına karşı o denli sevecen, özenli, kucaklayıcı oldu. O bir "dava adamı"ydı. Yaşamı boyunca karşılaştığı her sorunu, davasına duyduğu büyük bir inanç ve bağlılıkla yenmesini bildi.

Konuşmada, Remzi Basalak'ın bu yönleri öne çıkarıldı ve her direnerek ölümün ardından yaşandığı gibi, Remzi'nin de bir direniş dalgası yarattığı vurgulandı; "katilleri biliyoruz, cezalandıracağız" kampanyası ile yapılanlar aktarıldı. Kitapta Remzi'nin katledilişinden sonra yapılanlara, basında çıkan yazılara da yer verildiği söylendi. Bu yönüyle kitabın, bir "anı-biyografi" olmanın ötesinde "tarihi-belgesel" bir nitelik kazandığı belirtildi.

Kısa bir çay molasının ardından toplantıya katılanlardan gelen sorularla Remzi şahsında ihtilalci komünistlerin direniş geleneği konuşuldu. Bugün yaşanan sorunlar, bunların nasıl aşılacağı üzerinde duruldu.

Yediveren Yayınları'nın kitaplarının sergilendiği masaya da ilgi yoğun. Remzi'nin kitabından alıp imzalatanlar oldu. Bu tür toplantıların daha sık yapılması talebiyle etkinlik sonlandırıldı.

Ekim Şehitleri'nin yıldönümünde, emekçi semtlere ve merkezi yerlere afişler asıldı.

Makbule Ana ölüm yıldönümünde anıldı

Ölümünün ikinci yılında Makbule Ana mezarı başında ve kurucusu olduğu Adana İHD'de anıldı.

31 Ekim 2021'de yitirdiğimiz anamız Makbule Berktaş, bir tutsak anası olarak başladığı mücadeleyi, hak ve özgürlükler savaşçısı olarak sürdürmüştü. 1978 yılından ölümüne dek, bu mücadelenin bir parçası oldu. 40 yılı aşkın süre, sadece tutsakların değil, ezilen-sömürülen tüm kesimlerin mücadelesinin içinde, bazen önünde yer aldı.

Adana'nın Buruk Mezarlığı'nda yapılan anmada, Makbule Ana'nın tüm devrimcilerin anası olmasının altında yatan özellikleri anlatıldı.

Kurucusu olduğu Adana İHD'de ise, Makbule Ana'nı hayatı ve mücadelesini anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı. Ardından Adana İHD Başkanı kısa bir konuşma yaptı. Onu son döneminde tanıma şansını yakaladığını, mücadele dolu yaşamından dolayı saygıyla andığını belirtti. Ardından Makbule Ana'nın İHD'de çalıştığı dönem anlatıldı. Yönetim dahil her kademede görev aldığı ve her eylemine-etkinliğine aktif katıldığı vurgulandı. Ana ile aynı dönemde İHD'de görev alanlar, onunla ilgili anılarını paylaştılar. Çok duygusal anlar yaşandı. Makbule Anamızın, tanıştığı herkeste derin izler bıraktığı bir kez daha görüldü.

Onu mücadelemizde yaşatmaya devam edeceğiz.

Remzi Basalak mezarı başında anıldı

Remzi Basalak, ölüm yıldönümünde mezarı başında yoldaşları ve ailesi tarafından anıldı.

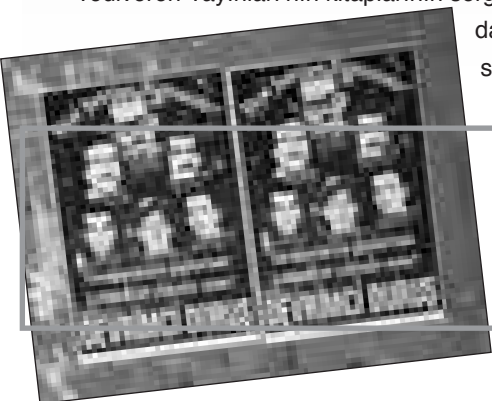
Geçtiğimiz aylarda tahrip olan mezarı yaptırılmış, yeni bir mezar taşı diktirilmişti. Mezar taşına Adnan Yücel'in şu dizeleri yer aldı:

"İşte yine ufuktasın / İnanç dolu bakmaktasın / Varsın onlar öldü desin / Ceyhan olup akmaktasın..." Ve sonunda M. Fatih Öktülmüş'ün mezarındaki gibi *"Yüreğimize, bilincimize gömüldü..."* yazıldı.

Ölüm yıldönümünde mezarını ziyaret edenler mezara çiçekler ektiler, Remzi şahsında devrim şehitleri için saygı duruşuna geçtiler.

Remzi Basalak 23 Ekim 1992 tarihinde Adana'da işkencede katledilmişti. Teşhir masasına indirdiği tekmeyle, 12 Eylül'ün bir uygulamasına son vererek tarihe kazınmıştı. Yoldaşları Remzi'yi hiç unutmadılar, her yıl ölüm yıldönümünde Ekim Şehitleriyle birlikte andılar. Geçen yıl Yediveren Yayınları tarafından basılan "Devrim Kartalı Remzi Basalak" kitabı büyük ilgi görmüş ve ikinci baskısı yapılmıştı. Yıl boyunca çeşitli festivallerde ve etkinliklerde, kitap üzerine söyleşiler yapılarak, Remzi'nin direnişi ve temel özellikleri geniş kesimlere anlatıldı.

Remzi Basalak'ı bir kez daha saygıyla anıyoruz.

Ankara'da patlama ve operasyonlar

Ankara'da 1 Ekim günü İçişleri Bakanlığı önünde gerçekleştirilen bombalı saldırının ardından, PKK'ye bağlı "Halk Savunma Merkezi-Karargah Komutanlığı" adına yazılı bir açıklama yapıldı ve saldırının "Ölümsüzler Taburu" tarafından gerçekleştirildiği, eylemi yapanların isimlerinin Rojhat Zilan ve Erdal Şahin olduğu belirtildi.

Saldırı, AKP tarafından Kürt hareketine dönük yeni ve çok yönlü bir operasyonun bahanesi haline getirildi. Önce, aynı gün gece saatlerinde Irak Kürt Federe Bölgesi'nde Metina, Hakurk, Kandil ve Gara'da 20 hedefin, hava harekatı ile vurulduğu açıklandı.

Ardından 2 Ekim günü İstanbul ve Kırklareli'nde HDP il sözcüsü ve ilçe başkanlarının da aralarında olduğu 20 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi. HDP, yapılan operasyonların "siyasi kırım" olduğunu belirterek protesto etti.

3 Ekim sabahı ise İçişleri Bakanı "Türkiye genelinde 960 tim ve 13 bin 440 personelin katıldığı 466 terörle mücadele operasyonu" yapıldığını duyurdu. 16 ilde yapılan operasyonlarda 55 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi.

Ayrıca **Halk TV programcısı Ayşenur Arslan 3 Ekim günü Terörle Mücadele ekipleri tarafından evinden gözaltına alınarak savcılığa çıkarıldı.** Ayşenur Arslan, 2 Ekim günü yaptığı programda, patlamaya ilişkin yapılan açıklamalarda soru işaretleri oluştuğunu, eyleme ilişkin çok fazla tutarsızlık olduğunu belirtmişti. Arslan savcılık soruşturmasının ardından serbest bırakıldı; ancak bundan sonrasına ilişkin, "konuşma boykotu" yapacağını duyurdu ve Halk TV'deki programı kaldırıldı.

Eylemin ardından yapılanlar; bir yandan basını susturma, diğer yandan devrimci-demokrat kurumlara dönük yeni bir saldırı dalgasının başladığını gösteriyor. Eylemin hemen ardından "yayın yasağı" konulması, ertesi gün Ayşenur Arslan hakkında soruşturma açılması, eyleme dair bir soruya bile tahammül edemediklerini ortaya koydu. Medyaya, resmi açıklamaların dışında hiç bir şeyin haberleştirmemesi dikte edildi.

Halk TV'nin Ayşenur Arslan'ın programını kaldırması ve Arslan'ın serbest bırakılmasının ardından "konuşma orucuna başlıyorum" demesi, bu baskılar karşısında geri adım atmaktır. Oysa bugüne dek görüldü ki, atılan her geri adım, yeni baskıları, gözaltı ve hapisleri getirmiştir. Gerek basın, gerekse devrimci-demokrat kurumlar saldırılar karşısında dik bir duruş göstermez, doğru bildiklerini söylemeye devam etmezlerse, saldırıların arkası kesilmeyecektir.

DİSK'in sembolik Ankara yürüyüşü

DİSK yöneticileri 13-17 Kasım 2023 tarihleri arasında "Gelirde Adalet, Vergide Adalet" talebiyle İstanbul'dan Ankara'ya yürüdü. 13 Kasım'da İstanbul'da Kadıköy'den başlayan yürüyüş'te, Gebze, Kocaeli, Yalova, Bursa, Bilecik, Eskişehir kentlerinde basın açıklamaları yapıldı. 17 Kasım'da Ankara'da DİSK temsilciliği önünden Ulus'a yapılan yürüyüş ve açıklama ile eylem bitirildi.

Son yıllarda DİSK'in mücadele ve eylem çizgisine dönük eleştiriler yoğunlaşmıştı. Özellikle koronavirüs salgını başladıktan sonra, işçiler çalışmaya ve sömürülmeye devam ederken DİSK'in sessizleşmesi ve kabuğuna çekilmesi, 1 Mayıs'ları Maltepe'deki icazetli alana sıkıştırırken Taksim'e çıkmayı CHP'nin seçim kazanmasına bağlaması, son olarak Meral Akşener'le diyalog ve uzlaşma fotoğrafı çektiği, DİSK'e dönük eleştirileri arttırdı. Asgari ücret dönemlerinde de silik ve etkisiz, baştan-savma eylemler yapması, işçi sınıfını giderek DİSK'ten uzaklaştırıyor.

Tüm bu eleştiriler altında, sembolik sayıda sendikacının katıldığı, basında bile doğru düzgün yer bula-

mayan Ankara yürüyüşü, göstermelik olmanın ötesine geçmiyor.

DİSK'in 21 Ekim'de Kartal'da düzenlediği düşük katılımlı mitingin ardından, Ankara yürüyüşü "eylem-savma"nın bir başka biçimi oldu.

Ekonomik krizin işçileri bu kadar yoksullaştırdığı, açlığa mahkum ettiği, sömürünün katmerlendiği koşullarda, hak alıcı bir mücadele hattı izlenmesi gerekirken, DİSK'in göstermelik eylemlerle günü kurtarmaya çalışması, yaşattığı hayal kırıklığını derinleştirmekten öte bir şeye yaramaz. Oysa işçilerin gerçekten "mücadeleciler" sınıf sendikalarına, devrimci sendikacılara ihtiyacı var. DİSK böyle bir sendika olmaktan ne denli uzaklaştığını son eylemleriyle bir kez daha gösterdi.

Meriç Nehri'nde dört devrimci katledildi

31 Ekim'de Meriç Nehri üzerinden Türkiye'ye girmek isteyen Özkan Güzel, Burak Ağarmış, Erdoğan Çakır ve Harika Kızılkaya isimli 4 devrimci Türkiye askeri tarafından katledildi. TAYAD'lı ailelerin duyurduğu katliamdan sonra devrimcilerin cenazeleri de aileleri tehdit edilerek kaçırıldı.

3 Kasım'da Erdoğan Çakır'ın cenazesi Osmaniye'nin Kadırlı ilçesinde Zöhre Mezarlığı'nda toprağa verilirken, evi ablukaya alan polis, aileden 2 kişiyi gözaltına aldı. Yozgat'ta toprağa verilen Burak Ağarmış'ın cenazesine gitmek isteyen 2 TAYAD'lı da Kayseri Havalimanı'nda işkenceyle gözaltına alındı. Özkan Güzel'in cenazesi İstanbul'da Yayla Mezarlığı'nda, Harika Kızılkaya'nın cenazesi de Kanarya Mahallesi'nde toprağa verildi. Mezarlıkları ablukaya alan polis aile dışında kimsenin cenazeye katılmasına izin vermezken, cenazelerin de uzun süre nereye götürüldüğü açıklanmadı.

TAYAD'lı aileler İstanbul'da mezarları ziyaret ederek anma törenleri düzenlediler. Katledilen dört devrimci, Avrupa'da devrimci faaliyetlerde bulundukları süreç içinde tutsaklıklar yaşamıştı.

10 Ekim anması yapıldı

10 Ekim Katliamı'nın 8. yılında DİSK, KESK, TTB ve TMMOB tarafından Kadıköy'de anma eylemi yapıldı.

İskele Meydanı'nda yapılan eylem için toplanan yüzlerce kişi "10 Ekim'i unutma, unutturma", "10 Ekim'in hesabı sorulacak" sloganlarını attı.

Saat 19'da saygı duruşuyla başlayan eylem, 10 Ekim'de ölenlerin aileleri adına yapılan konuşmay-

la devam etti. Konuşmada hem katliam süreci ve sonrası, hem de mahkeme sürecinde yaşananlar anlatıldı; devletin katliamı bildiği ve üstünü kapatmak için her şeyi yaptığı söylendi. Ardından DİSK, KESK, TTB ve TMMOB adına basın açıklaması okundu. Basın açıklaması ve eylem sırasında sıklıkla "Katil AKP halka hesap verecek", "Yaşasın halkların kardeşliği", "10 Ekim'i unutma, unutturma", "10 Ekim'in hesabı sorulacak" sloganları atıldı. Eylemde kurumların kendi flamalarını açması, çeşitli bahanelerle engellendi, sadece dövizler taşındı.

Aynı gün Ankara, İzmir, Antalya, Mersin'de de eylemler ve mezar anmaları yapıldı.

21 Aralık 1983-İsmail Cüneyt katledildi

TİKB-MK üyesi İSMAİL CÜNEYT, 21 Aralık 1983 günü işkencecilerin eline geçti. Aynı gün İstanbul I. Şube'de kurşunlanarak öldürüldü. Yoldaşları arasındaki adı Stalin Mehmet'ti. Sınıf düşmanlarına karşı öylesine derin bir kin taşıyordu ki, ona bu adı vermişlerdi. Uzlaşmacılığın, kararlılığın ve boşlukları doldurmanın adı oldu hep.

İsmail Cüneyt, 1956 yılında Balıkesir'in Sındırgı ilçesinde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak doğdu. Küçük yaştan itibaren çalıştı, emekçi bir karakter edindi. 12 Mart 1971 darbesi gerçekleştiğinde lisedeydi ve devrimci düşüncelere ilgi duymaya başlamıştı.

1973 yılında Hacettepe Üniversitesi'ne girdi. Anti-faşist mücadelenin yüksek olduğu Hacettepe'de, sivil faşistlere karşı kavgada ön saflarda dövüştü. Kararlı militan özellikleri ile devrimci gençlerin güvenini kazanırken, polisin ve sivil faşistlerin boy hedefi oldu.

Sezai Ekinci ile Hacettepe'deki bu anti faşist mücadele içinde tanıştılar. Bu yıllardaki beraberlik, daha sonraki mücadele yıllarında hep sürdü. '75 yılında üniversiteyi bıraktı, proletaryanın içinde örgütlenme faaliyeti yürütmek üzere İstanbul'a gitti. Kartal'da yoldaşlarının "sırça köşk" dediği bir gecekondı kiraladı ve bir fabrikada çalışmaya başladı. Kısa sürede işçi ve emekçilerle bağ kurdu, onlara bilimsel sosyalizmin ışığını taşıdı.

İsmail Cüneyt, kendisini ideolojik-siyasi olarak sürekli geliştiren bir komünistti. O yıllarda, içinde bulunduğu devrimci grup THKO ile birleşmişti. Fakat sınıf işbirliğini vaaz eden "Üç Dünya Teorisi" başta olmak üzere, sağ oportünizme karşı durdu. Sağ oportünizmle ayrılık gündeme geldiğinde tereddütsüz muhalefetin yanında yer aldı. İhtilalci komünist örgütün temellerini atmak üzere Adana'ya gitti. Orada sağlam kadrolar ve geniş bir işçi-emekçi çevre yarattı.

19 Şubat 1979'da İMT'ye (İleri Militanlar Toplantısı) bu güvenle katıldı. Kararlı tutumu ve önder özellikle ile öne çıktı ve MK'ya seçildi. MK'nın en genç üyesiydi, ancak kendini her yönden hızla geliştirdi, teorik-siyasal görevler üstlendi ve başarıyla yerine getirdi. Örgütün ideolojik, siyasi- örgütsel inşasında İsmail Cüneyt'in katkısı büyük oldu.

12 Eylül'ün kara günlerinde, mevziden mevziye, cepheden cepheye koşan, boşlukları dolduran bir önderdi. Safların terk edildiği, örgüt ve partilerin dağıldığı o günlerde, büyük bir enerjiyle güçleri topladı, etrafına umut ve cesaret yaydı. Çünkü o, Stalin Mehmet'ti. Kararlılığın, dayanıklılığın, uzlaşmazlığın adıydı.

İşkenceci cellatlar, bu adı ve tavrı iyi biliyorlardı, ancak onun gerçek adını bir türlü öğrenemediler. Ta ki yoldaşları, ölümünden sonra bir bildiriyle açıklayana dek...

Onu "Stalin Mehmet" olarak aramaya başladıklarında, "eğer bir gün sağ ele geçersen" diyordu, "mahkemede Stalin'in büyüklüğü karşısında saygıyla eğildiğimi, bu 'yakıştırmayı' tasvip etmediğimi söyleyeceğim".

Söyleyemedi ama. Adından bile öylesine korktular ki, göstermelik mahkemelere bile gerek görmeden katlettiler.

24 Mart 1983 günü, İsmail Cüneyt ve yoldaşları, kaldıkları bir evde polis tarafından kuşatıldılar. 12 Eylül'ün en karanlık günlerinde Sefaköy'de granitten bir kale yarattılar. Saatlerce süren çatışmada biri komiser üç polisi öldürmüşlerdi. Ancak Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel çatışmada şehit düştü. İsmail Cüneyt ise, çemberi yararak oradan çıkmayı başardı. İşkenceciler Sefaköy'ün intikamını almak için İsmail Cüneyt'i hedefe çaktılar. Buldukları yerde öldüreceklerini açık açık söylediler. 21 Aralık'ta yakalandığı gün, İstanbul-Gayrette'de kurşuna dizdiler.

Cesurluk, atılganlık, kararlılık, dünyayı değiştirme isteği ve azmi, aldığı her sorumluluğun hakkını veren, çelikten bir disiplin... Pekçok özellikten oluşan bir bütündür onun yaşamı. Adı, Fatih'le, Yoldaşcan'la, Sezai'yle birlikte her daim yaşayacak...

*Taş haline gelmiş damarlarım
Atomların bir kaya içinde sıkıştırılmış
Sıcaktım bir çağda
Donmuşum şimdi
Sertleşmişim
Hiçbir güneş eritemez beni
Hiçbir soğuk çatlatamaz
Delemezler zırhımı öyle kolay kolay
Kaldıraçlar oynatamaz beni yerimden
Kayayım ben
GRANİT!*

Emler Diktonius

25 Kasım-Mirabel Kardeşler ve "Kadına yönelik şiddete karşı mücadele günü"

25 Kasım, Dominik Cumhuriyeti'nde 1960'ta faşist Trujillo Hükümeti'ne karşı işçi ve emekçilerin verdiği mücadelenin sembolü haline gelen Mirabel Kardeşlerin, tecavüz edilerek öldürüldüğü gündür.

Dominik Cumhuriyeti'nde 1930'da Rafael Trujillo tarafından düzenlenen askeri darbe, yeni bir baskı ve terör dönemini başlatmıştı. 31 yıl boyunca ABD emperyalizminden aldığı destekle işçi ve emekçiler üzerinde ağır bir baskı ve zulüm fırtınası estirdi. Yaygın tutuklama, işkence, "faili belli cinayetler" de içinde olmak üzere her tür baskı uygulandı. Askeri istihbarat servisinin kurduğu "40" adlı hapisane, işkence ve elektrikli sandalyede ölümleriyle kötü-ünlü bir yerdi. Ancak aynı dönem, kitlelerin direnişinin de büyüdüğü bir dönem oldu. Ülkede çeşitli örgütler kuruldu, faşist diktatörlüğe karşı eylemler gerçekleştirildi.

Bu dönemde kurulan örgütlerden biri de Clandestina'ydı. Kurucuları Patria, Minerva ve Maria Mirabel kardeşlerdi. Mirabel Kardeşler öylesine güçlü bir direniş hattı oluşturmuşlardı ki, sayısız kez hapse atıldılar, diktatörlük tarafından tüm mülklerine el konuldu. Hatta Diktatör Trujillo, bir konuşmasında onları doğrudan hedef aldı, "ülkenin en büyük iki sorunu kilise ve Mirabel Kardeşler'dir" dedi.

Ve konuşmadan 23 gün sonra, 25 Kasım 1960'da, hapisteki eşlerini ziyaret etmekten dönen Mirabel Kardeşler'in arabası yolda

sivil kişiler tarafından durduruldu. Arabadan indirilen kardeşlere önce tecavüz ettiler, sonra da sopalarla döverek öldürdüler. Cansız bedenlerini uçurumdan aşağıya attılar. Açıkça "faili belli" olan bu katliam için devlet, "trafik kazası" açıklamasını yaptı.

Mirabel Kardeşler'in ölümü, kitlelerin öfkesini ve direnişi büyüttü. Ayaklanmalar arttı. 6 ay sonra, 30 Mayıs 1961'de diktatör Trujillo bir suikast sonucu öldürüldü, ardından diktatörlük yıkıldı.

1981 yılında, Dominik Cumhuriyeti'nde Latin Amerika Kadın Kurultayı toplandı ve 25 Kasım'ı Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü olarak ilan etti. Birleşmiş Milletler (BM) ise 1999 yılında 25

Kasım'ı Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü olarak tanıdı. Mirabel kız kardeşlerden birinin kod adının "Kelebek" olmasından da esinlenerek; o günden sonra üç kız kardeş, gerek Dominik'te gerek dünyada "Kelebekler" adıyla anıldılar. Türkiye dahil tüm dünyada 25 Kasım, Mirabel kardeşleri anma ve kadına yönelik şiddeti protesto etme günü oldu.

21 Kasım 1831- Lyon Ayaklanması

Fransa'nın Lyon kenti, 1831 yılında 160 bin nüfuslu bir kenttir. Yarıyı tekstil işçisidir. Dünyanın dört bir yanında burjuvalar sırtlarında Lyon ipeğiyle dolaşırken; bu ipeğin üreticileri, şehrin dışında, çıplak ayakları, açlıktan büzülmüş mideleri ve kolera hastalığından yorgun düşmüş bedenleriyle yaşama-ya çalışırlardı. Makineli üretime geçilmesiyle birlikte hızla işsiz kalmaya ve yoksullaşmaya başladılar. Ve 1831 Kasımı'nda ücretlerin arttırılması, bellerini bükten vergilerin kaldırılması talebiyle ağaya kalktılar. Tek sloganları vardı: ÇALIŞARAK YAŞAMAK YA DA SAVAŞARAK ÖLMEK!

Ayaklanma, kanlı bir biçimde bastırıldı. Lyon barikatlarında işçiler inanılmaz bir cesaretle savaştılar. Belediye binasını ele geçirdiler, geçici bir hükümet kurmayı denediler. Fakat başarılı olamadılar. 24 Kasım'da 30 bin kişilik bir orduyla şehre giren askerler, korkunç bir katliama giriştiler. Lyon işçisi kahramanca direndi, bu direnişte 535 şehit verdi, binlerce de yaralı... Ama proletaryanın artık bağımsız bir sınıf olarak tarih sahnesine çıktığını ilan ettiler.

☆ **1 Kasım 1954- Fransız sömürgeciliğine karşı Cezayir kurtuluş savaşı başladı.**

☆ **9 Kasım 1918- Alman proletaryası ayaklandı**
4 Kasım'da Kiel'de başlayan Alman Devrimi, hızla bütün ülkeye yayıldı. Birçok kentte işçi ve asker konseyleri kuruldu. Geniş kitleler üzerinde etkili olan Alman sosyal-demokrat partisinin ihanetiyle, iki ay süren devrim, yenilgiyle sonuçlandı. Spartakistler'in önderleri Karl Liebknecht ve Rosa Lüksemburg, devrimin yenilgiye uğramasından iki ay sonra 15 Ocak 1919'da katledildiler.

☆ **16 Kasım 1973- Politeknik direnişi**
1967 yılında Yunanistan'da ABD desteğiyle gerçekleşen Albaylar Cuntası'na karşı üniversite öğrencileri, Politeknik Üniversitesi'ni işgal ettiler. 17 Kasım'da tank ateşiyle okulun duvarları yıkıldı ve 36 öğrenci katledildi. Politeknik Direnişi, faşist cuntanın yıkılması için düzenlenen gösterilerin başlangıcı oldu.

☆ **16 Kasım 2000- Ahmet Kaya, Paris'te sürgünde öldü.**

☆ **18 Kasım 1986-NETAŞ grevi**
12 Eylül sonrasında faşist baskılara rağmen

yeniden direnişe başlayan işçi sınıfının ilk grevi gerçekleşti.

☆ **18 Kasım 1937- Der-sim katliamının ardından, direnişe önderlik eden Seyit Rıza, oğlu ve arkadaşları asıldı.**

☆ **19 Kasım 1981- Şair Enver Gökçe öldü.**

"Açmaz,/Açamaz deme /Hiçbir zaman/Bu nar çiçeği/Açacaktır elbet!/Bizim caddelerimizde de/ Bayram olacak/Halkın üstüne /böyle kalksa da / faşist namlular/Namert ellerdir, /en sonunda/bir bir kırılacak!"

☆ **19 Kasım 1942- Stalingrad savunması**

Stalingrad, Sovyet ülkesini işgal eden Nazi ordularının karşısında, Moskova'dan önceki son duraktı. Bu yüzden halk ve Kızılordu, ölümüne bir savaşla savundu bu son mevziyi. 140 gün boyunca bütün bir halk direndi. Stalingrad, Alman ordularının 4 yıl süren ilerleyişini durduran ilk durak oldu. Sonrasında, Kızılordu'nun Berlin'e kadar süren ve

faşizmi kendi ininde yokeden görkemli ilerleyişi başladı. Ve Stalingrad işgale karşı direnen her şehrin simgesi oldu.

☆ **20 Kasım 1910- Meksika Devrimi başladı**

Demokratik bir içeriğe sahip olan Meksika Devrimi'nde Francesco Pancho Villa, kuzeydeki ayaklanmaya, Emiliano Zapata ise güneydeki ayaklanmaya önderlik ettiler.

☆ **29 Kasım 1944- Arnavutluk Devrimi başarıya ulaştı.**

Enver Hoca'nın önderliğindeki Arnavutluk Emek Partisi,

II. Emperyalist savaş sırasında faşist işgale karşı anti-faşist mücadeleyi yükseltti ve demokratik devrimi gerçekleştirdi. Sovyetler Birliği'nin öncülüğündeki sosyalist kampa katıldı.

☆ **1 Aralık 1934- SBKP MK üyesi Kirov öldürüldü.**

Kirov'un ölümü, emperyalistlerin sosyalist SB'yi içten çökertme çabalarının önemli halkalarından biriydi. Bunun üzerine Stalin, parti içindeki karşıdevrimci ajanları açığa çıkartmak için büyük bir hareket başlattı.

☆ **9 Aralık 1987- Filistin İntifadası başladı.**

☆ **10 Aralık- Dünya insan hakları günü**

☆ **13 Aralık 1980- Erdal Eren 17 yaşında idam edildi**

☆ **16 Aralık 1933- Dimitrov Leipzig Duruşmasında faşizmi yargılayan ünlü savunmasını yaptı.**

☆ **19 Aralık 2000- Cezaevleri katliamı**
Siyasi tutsakların kazanımlarını yoketmeyi hedefleyen F tipi saldırısı, bütün hapishanelere yönelik vahşi bir katliamla gerçekleştirildi. Katliamda 28 tutsak şehit düştü.

☆ **19-24 Aralık 1978- Maraş katliamı**

Devlet tarafından planlanan ve sivil faşistler tarafından gerçekleştirilen katliamda, kapılarına işaret konulan demokrat-Alevi evlerine saldırıldı. Resmi rakamlara göre 111, gerçekte 500'den fazla insan katledildi.

☆ **28 Aralık 2011- Roboski katliamı**

Kaçığa giden, çoğu çocuk yaştaki Kürt köylülerin üzerine yapılan bombardımanla 35 kişi katledildi.

Kasım-Aralık ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

İsmail Gökhan Edge- 24 Kasım 1976

Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yetiştirdiği genç devrimci olan Gökhan Edge Diyarbakır zindanlarında işkenceyle katledildi.

Ali Algül- 21 Kasım 1979

İMT'de yer alan ve TİKB'nin ilk üyelerinden olan Ali Algül, Halkın Kurtuluşu (HK) tarafından katledildi.

Hamit Tekin- 9 Aralık 1979

Sınıf mücadelesine '60'ların ortasından itibaren yeralan Hamit Tekin, DİSK'in kurulması ve 15-16 Haziran büyük işçi direnişlerine kadar birçok eyleme katıldı. DSB'nin (Devrimci Sendikalar Birlik) kurucularındandı. HK tarafından katledildi.

Metin Aydın- 11 Aralık 1980

Adana'da polisle girdiği çatışmada şehit düşen Metin Aydın, Sezai Ekinci'nin yeğeniydi. Osman Yaşar Yoldaşcan'ın ölümünün ardından, "Adana'nın Osman'ı ben olacağım" diyerek ileri fırladı. Adana il komitesi üyesi iken, Yoldaşcan'dan bir ay kadar sonra, onun gibi çatışarak şehit düştü.

İsmail Cüneyt- 21 Aralık 1983

İsrail-Filistin savaşına dair tartışmalar üzerine

Bu mücadelenin önderliğini İslamcı örgütlerin yapması, emperyalist-Siyonist işgale karşı halkların topyekun direnişini ve bu direnişin zaferini gölgeleyemez, gölgelememeli. Bu örgütlerin ideolojik-siyasal gericiliğini, bir emperyaliste karşı farklı emperyalist veya gerici devletlere dayandığı gerçeğini yadsımadan ve bu çizgileriyle, halkların gerçek kurtuluşlarına asla hizmet etmeyeceklerini bile-rek, ama diğer yandan kazanılan zaferin ve yarattığı etkinin önemini de gözardı etmeden soruna yaklaşabilmeliyiz. Somut durumda elde edilen zafer, ezilen halkların hanesine yazılmıştır çünkü.

İsrail'in Gazze'ye saldırısı, birçok tartışmayı yeniden alevlendirdi. Bunlardan biri, Hamas'ın gerici karakterinden dolayı Filistin halkına destek verilip verilmeyeceğiydi. Buna dair görüşlerimizi, son olarak 12 Ekim 2023 tarihli "Gazze'den başlayan Filistin direnişi ve etkileri" başlıklı yazımızda ifade ettik. Diğer, İsrail gibi çok iyi korunan, dünyaca ünlü istihbarat örgütüne sahip olan bir devlete Gazze'den füze atılmasının mümkün olamayacağı; İsrail'in, kendi saldırganlığına zemin hazırlamak için buna göz yumduğu ya da bizzat kendisinin yaptığı şeklindeydi. Hamas'ın kuruluş döneminde ABD ve İsrail tarafından desteklendiği de hatırlatılarak bu tezler güçlendirilmeye çalışıldı.

Bu tür tezler, esasında ezilen halkların, işçi ve emekçilerin mücadelesine duyulan güvensizliğin ürünüdür. Özellikle teknolojik gelişmeler abartılarak, emperyalizm ve işbirlikçilerinin her şeyi kontrol altında tuttuğu, onları yenmek şöyle dursun darbe bile vurulamayacağı düşünülmektedir. Buna bir de "ABD'nin yenilmezliği" miti de eklenince, her şeyin ABD kontrolü altında ve onun onayıyla yapıldığı sanılmaktadır.

Biz bu savları 11 Eylül 2001'de ABD'ye yapılan uçaklı saldırı döneminde, keza Türkiye'deki 15 Temmuz darbe girişimi sırasında sıkça duyduk. Ve 20 yılı aşkın süredir bunların yanlışlığını, yaşanan somut olaylar üzerinden ortaya koyuyoruz. Çünkü son 20 yılda ABD'nin artık eski gücünde olmadığını, "tek kutuplu dünya"nın yıkıldığını, Çin ve Rusya'nın başını çektiği emperyalist bir kamp oluştuğunu ve üçüncü emperyalist paylaşım savaşının başladığını gösteren pek çok gelişme oldu.

Bunlardan biri de 2006 yılında İsrail'in Lübnan'a yaptığı saldırı sonrası yenilmiş olmasıdır. Yani İsrail ilk kez yenilmiyor! Sadece Hamas değil, Hizbullah karşısında da büyük bir yenilgi aldı. Bu gerici örgütler (Hamas, Hizbullah) başta İran olmak üzere Çin ve Rusya'dan destek alıyorlar elbette. Fakat arkalarında halkın desteği olmasaydı, sadece emperyalist destekle ABD ve İsrail'i yenmeleri mümkün olamazdı.

2006 yılında İsrail-Lübnan savaşı cereyan ettiği dönemde yayınladığımız "Savaşın askeri boyutu" başlıklı yazıda (PDD Eylül-Ekim 2006) "gerilla savaşı" taktiğini ve tarihte en güçlü orduların bu savaşa yenildiğini anlattık. Yazıda ortaya konulan gerçekler, Gazze saldırısıyla birlikte yeniden başlayan tartışmalara yanıt niteliğinde olduğu için kısaltarak yayınlıyoruz.

SAVAŞIN ASKERİ BOYUTU

İsrail'in Lübnan saldırısı, savaşın askeri yönünü daha fazla ön plana çıkardı. Dünyanın en güçlü ordularından biri olarak bilinen İsrail ordusunun Lübnan'da uğradığı hezimet, en güçlü orduların bile halkın direnişi karşısında nasıl çaresiz kaldığını ve yenilgiye mahkum olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. 1967 Arap-İsrail savaşında, İsrail ordusunun 6 günde elde ettiği üstünlükle, 36 gün süren son Lübnan saldırısında içine düştüğü durum sıkça karşılaştırıldı ve nedenleri üzerine birçok yorum yapıldı.

Bu durum, her şeyden önce "yenilmez" olarak nam salan İsrail ordusunun yenilebileceğini göstermesi bakımından büyük bir önem taşıyordu. Sadece Arap halkında değil, tüm ezilen halklarda, kendi gücüne güven duygusunu

kuvvetlendirdi, çok büyük bir moral sağladı. Esasında Irak'ın işgaline karşı direnişle birlikte dirilen bu duygu, Lübnan'la iyice pekişti. ABD'nin Irak'ta yaşadığı hezimet, İsrail de Lübnan da yaşamış oldu.

İsrail'in Lübnan yenilgisinin nedenleri üzerine birçok görüş ileri sürüldü. Yeniden gerilla savaşı "halk savaşı" gibi kavramlar tartışılmaya başladı. Egemenlerin dilinde "asimetrik savaş" olarak ifade edilen halkla bütünleşmiş gerilla savaşının, her tür işgal ve ilhak girişiminde karşı en etkili savaş yöntemlerinden biri olduğu bir kez daha kanıtlandı.

Irak'ta, Filistin'de ya da Lübnan'da bu mücadelenin önderliğini İslamcı örgütlerin yapması, emperyalist-Siyonist işgale karşı halkların topyekun direnişini ve bu direnişin zaferini gölgeleyemez, gölgelememeli. Bu örgütlerin ideolojik-siyasal gericiliğini, bir emperyaliste karşı farklı emperyalist veya gerici devletlere dayandığı gerçeğini yadsımadan ve bu çizgileriyle, halkların gerçek kurtuluşlarına asla hizmet etmeyeceklerini bilerek, ama diğer yandan kazanılan zaferin ve yarattığı etkinin önemini de gözardı etmeden soruna yaklaşabilmeliyiz. İşgale, saldırıya, haksızlığa uğramış bir halkın, birbirine kenetlenip direnişe geçtiğinde ve silahlı mücadele biçimleriyle zenginleştirdiğinde, en güçlü orduları bile dize getireceğinin bir kez daha kanıtlanması olarak ele almalı ve çeşitli boyutlarıyla incelemeliyiz.

Somut durumda bu direnişlere kim ya da kimlerin önderlik yaptığından bağımsız olarak elde edilen zafer, ezilen halkların hanesine yazılmıştır çünkü. Bize düşen görev, halkın kendi gücüne güven duygusunu pekiştirmek, kazanılan deneyimleri genelleştirmek ve yeni direnişlere taşımaktır. Tabii bu direnişlerin önderliğini komünist ve devrimcilerin yapacağı bir güce ulaşmayı esas alarak ve o yönde yoğun çaba göstererek...

Gerilla savaşının doğuşu, evrimi

18.yüzyılın son çeyreğinde başlayıp 20. yüzyılı boylu boyunca kaplayan gerilla savaşları, her döneme ve her ülkenin durumuna göre zenginleşerek günümüze dek ulaştı. Küçük,

zayıf ve güçsüz olanın, daha büyük ve kuvvetli olana karşı giriştiği savaş tarzı olarak ortaya çıkan gerilla savaşı, sonrasında geliştirildi ve yaygınlaştı...

Tarihteki örnekleri tüm ayrıntılarıyla inceleyerek gerilla savaşını teori düzeyine çıkararak **Marks ve Engels, bu savaşı “düzenli orduya” karşı “dağınık avcı düzeni” olarak tanımlar.** Savaşları incelemesindeki titizliği ile, isminin önüne “general” sıfatı da alan Engels, “Devrimci İspanya” adlı makalesinde, Napolyon ordusunun düştüğü durumu bir rahibin sözleriyle şöyle aktarır: *“Fransız güçlerini yıpratın ne savaşlar ne de çarpışmalardı. Fakat izlendiğinde, halkın arasında kaybolan ve hemen arkasından yenilenmiş güçlerle yine ortaya çıkan, gözle görülmez bir düşmana karşı yapılan sonu gelmez çatışmalar, Fransızları tüketti. Masallardaki sivrisineğin öldürünceye kadar eziyet ettiği aslan, Fransız ordusunun tam benzeridir.”* (Partizan Savaşı, Yar yayınları, sf. 49)

Gerilla savaşında düzenli ordu, düzensiz ve hareketli savaşçılarla yer değiştirdi. İkinci olarak, devletin zorla savaş alanında tutulan ordusu, yerini gönüllü savaşçılara bıraktı. Üçüncüsü, düzenli ordunun zor kıpırdayan askeri düzenlenişi yerine, küçük gruplar halinde örgütlenmelere, “milis” tarzına geçildi. Dördüncüsü, düzenli ordunun emir komuta zinciri, katı askeri kuralları yerine, basit askeri kurallar yerleşti. Beşincisi, gerilla güçleri, kendi öz çıkarları için, bağımsızlıkları için savaşıyordu. Ve **en önemlisi, bu savaşçılar halkın içinden geliyordu, halkın desteğine sahiptiler. Bütün bunlar, bu yeni savaş tarzının, gerilla savaşının üstünlükleriydi** ve o büyük, yenilmez sanılan orduları perişan eden de bu üstünlükleriydi.

Amerikan halkının İngiltere’ye, İspanya halkının Napolyon istilasına, Fransız halkının Prusya işgaline karşı yürüttükleri savaşın “ortak paydası” bağımsızlık savaşı olmasıydı. Bu savaşlar, işgalci güçlere karşı tüm bir ulusun kendi ülkesini savunma savaşıydı. Bağımsızlığını kazanmak isteyen halkın alışageldik savaş yöntemleriyle yetinmemesi gerekiyordu. Başka türlü dönemin “imparatorlarını” ve devasa ordularını yenmek mümkün değildi çünkü. Engels, gerilla savaşını, *“değişmiş bir insan ögesine özgü yeni savaş yöntemi”* olarak değerlendirdi. Bunun da elbette toplumsal-tarihsel bir altyapısı vardı. **“Değişmiş insan ögesi” değişen üretici güçlerin ve üretim ilişkilerinin, yeni bir toplumsal dönüşüme zorlaması, feodalizmden kapitalizme geçişin bir ürünüydü. Bu**

değişim, askeri alana, savaş stratejisine de yansdı.

Bağımsızlık savaşlarına önderlik eden, o dönemde ilerici bir karakter taşıyan burjuvaziydi. Fakat **gerilla savaşının kitle temelini, toplumun en alt kesimleri oluşturuyordu.** Öyle ki, hırsızlar, yan kesiciler, asker kaçakları, bu savaş biçiminin vazgeçilmez unsurlarıydılar. Bu durum başlangıçta önemli bir üstünlük sağlarken, sonrasında savaşın yozlaşmasının da nesnel zeminini oluşturdu. Bir nevi “çete örgütlenmesi” içinde hareket etmeleri, bir süre sonra amaç yitimine uğrayıp kişisel çıkarları ön plana geçirmelerine ve yozlaşmaya neden oldu. Tam bu noktada, gerilla savaşında önderliğin rolü belirleyici hale geldi. O yüzden Marksist-Leninistler biçim olarak gerilla savaşını alırken, özsel bir değişime tabi tutarak onu uygulamışlardır.

Marks ve Engels döneminde yabancısı işgale karşı bağımsızlık savaşı olarak öne çıkan gerilla savaşı, Lenin ve Stalin döneminde devrimci iç savaş ve sosyalist anavatan savunmasında düzenli ordunun tamamlayıcısı olarak değişim gösterdi ve bu savaşların kazanılmasında önemli bir rol oynadı...

Lenin, 1905 Devrimi sırasında Moskova Ayaklanması’nda Paris Komünü’nün barikat savaşları ile müfredeler biçiminde örgütlenmiş beş-on kişilik ekiplerin gerilla tarzı hareketi birleştirdi. “Moskova Dersleri” adlı makalesinde bunu, *“yeni bir barikat savaşı taktiği”* olarak belirtir. Menşevikler, 1905 Devrimi yenilgisinden *“silahlara sarılmamalıydık”* sonucunu çıkarırken, Lenin *“aksine silaha daha fazla sarılmalıydık”* dedi.

Özellikle 2. Emperyalist Savaş sürecinde Alman faşizminin saldırılarına karşı yürütülen mücadelede gerilla savaşı tarihsel bir yere sahiptir. Bugün bile işgale karşı direnen her şehrin Stalingrad, direnen her liderin Stalin ile özdeşleştirilmesi boşuna değildir. Hitler Almanyası’nın sosyalist Sovyetler Birliği’ne saldırısı üzerine, Stalin 3 Temmuz 1941’de Sovyet halkına şöyle seslenmiştir: *“Tarih, yenilmez orduların hiçbir zaman varolmadığını ve asla varolmayacağını göstermiştir... Hitler’in faşist ordusu da aynı şekilde yenilebilir ve yenilecektir. Tıpkı Napolyon ve Wilhelm’in orduları gibi...”* (age, sf. 212) Hitler ordusunun ‘yenilmez’ sayılmasını, o güne dek ciddi bir direnişle karşılaşmamasına dayandırıyor; *“yalnızca bizim topraklarımızda ciddi bir direnişle karşılaştı”* diyordu. *“Düşmana ne tek bir lokomotif, ne tek bir vagon, ne bir*

kilogram buğday, bir litre yakıt bırakmamalıyız... Götürülemeyecek bütün değerli malzemeler, mutlak biçimde yok edilmelidir” talimatını veriyor, Sovyet halklarını düşmana aman vermeyecek biçimde örgütlenmeye çağırıyordu...

Anna Strong “Stalin Dönemi” adlı kitabında o yılları şöyle anlatıyor: *“Almanlar, ‘yumuşak sivil geri’ bulamıyorlardı. Karşılaştıkları şey, gerilla olarak örgütlenmiş ve düzenli Rus birlikleri ile işbirliği halindeki kolektif çiftçiler oluyordu... Sovyet taktiğinde ordu ile halkın faaliyeti eşgüdümlüydü. Kullanılan slogan; ‘cephe yalnız topların gümürdediği yer değildir, her çiftlik, her atölye cephedir’* şeklindeydi.” (sf. 140)

Faşist “yıldırım savaşı” taktiğine karşı Sovyet stratejisi, “bütün halkın savaşı”ydı. Ve Stalingrad, böyle bir ruhla yaratıldı... Bu sosyalizmin, sosyalist ruh ile donanmış halkın zaferiydi.

Böylece ML ustaların elinde gerilla savaşı, proleter sınıf içeriğini kazandı ve ML bakış açısıyla geliştirilerek kullanıldı. Gerilla savaşlarının önderliği de burjuvaziden proletaryanın eline geçmiş oldu...

İkinci emperyalist savaş boyunca faşist işgal altındaki birçok ülkede gerilla savaşı yaşama geçirildi. Ulusal kurtuluş mücadelesi veren ülke halklarınca da kullanıldı. Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde peş peşe meydana gelen devrimlerle, gerilla savaşı tüm dünyaya yayıldı...

“Sivrisineklerin bunalttığı aslan”- ABD ve İsrail ordusu

11 Eylül sonrası ABD, yeni emperyalist savaşı başlattığını tüm dünyaya duyurdu. ABD Başkanı Bush, *“Ya bizden yanasınız, ya karşı taraftan”* diyerek, herkesi safını belirlemeye çağırdı. Ve bu savaşın 50 yıl sürebileceğini ekledi...

Kendinden önceki ‘imparator’ların çöküşünden aldığı dersle “önleyici vuruş konsepti”ni geliştirmişti, zirvedeyken saldırmayı, böylece ezilen halklardan ve rakip emperyalistlerden gelebilecek olası hücumları baştan bertaraf ederek, uzun yıllar zirvede kalmayı planlıyordu. İdeolojik argümanları da hazır: Teröre karşı mücadele! Tıpkı diğer ‘imparator’lar gibi o da ‘barbarlar’a ‘medeniyet’ götürecekti!.. Bu savaşın merkezi de Ortadoğu olacaktı. Çünkü Ortadoğu, enerji kaynakları ve geçiş yolları bakımından stratejik önemde bir bölgeydi ve ‘dünya imparatoru’ olarak kalabilmek için, bu bölgenin mutlak hakim olmak gerekiyordu.

Afganistan’la başladı ilk ısınma

Gerilla savaşında düzenli ordu, düzensiz ve hareketli savaşçılarla yer değiştirdi. İkinci olarak, devletin zorla savaş alanında tutulan ordusu, yerini gönüllü savaşçılara bıraktı. Üçüncüsü, düzenli ordunun zor kıpırdayan askeri düzenlenişi yerine, küçük gruplar halinde örgütlenmelere, “milis” tarzına geçildi. Dördüncüsü, düzenli ordunun emir komuta zinciri, katı askeri kuralları yerine, basit askeri kurallar yerleşti. Beşincisi, gerilla güçleri, kendi öz çıkarları için, bağımsızlıkları için savaşıyordu. Ve en önemlisi, bu savaşçılar halkın içinden geliyordu, halkın desteğine sahiptiler. Bütün bunlar, bu yeni savaş tarzının, gerilla savaşının üstünlükleriydi ve o büyük, yenilmez sanılan orduları perişan eden de bu üstünlükleriydi.

turları. 11 Eylül'ün "faili" olarak ilan edilen "El Kaide" ve onun lideri Usame Bin Ladin aranıyordu sözde. Afganistan'ın dağı-taşı bombalanmaya başladı. Ama ne Bin Ladin yakalanabildi, ne de direniş tamamen kırılabilirdi. Oysa **Afganistan, ABD açısından 'kolay lokma' idi. Hem içeriden işbirlikçilere sahipti, hem de NATO'dan karar çıkartılmış, böylece AB'li emperyalistlerin de desteğini almıştı. Buna rağmen elde edilen zafer 'Pirus zafe-ri' olmaktan kurtulamadı.** Çünkü Afgan direnişçiler, daha sonra eylemlerini arttıracak, işgal kuvvetleri ise başkent Kabil'in dışında denetimi elde tutmakta zorlanacaklardı.

Ardından ABD 'ikinci hedef' olarak belirlediği Irak'a yöneldi. "Zurnanın zırt dediği" yer de burasıydı. Başını Fransa'nın çektiği, Almanya'nın da buna eklemlemediği bir Fransa-Almanya ekseni oluştu. Bunlar, ABD'nin Irak işgaline karşı çıkıyor, BM'den böyle bir kararın çıkmasına engel oluyorlardı. **II. emperyalist savaş sonrası "galiplerin" oluşturduğu "uluslararası hukuk" ve onun en önemli kurumu olan Birleşmiş Milletler, ABD'nin başlattığı yeni savaşta, ayağına takılan pranga oluyordu. O, bir önceki savaşın kurumuydu ve artık aşılmıyordu.** "BM eskide kaldı, artık gerekli mi değil mi tartışılmalı" diyordu Bush. Ve kendine zorluk çıkaran AB emperyalistlerine "AB mi kaldı, işte ikiye böldüm" diyerek bir parçasını kendi yanına çektiğini ilan ediyordu. ABD, diğer emperyalistlerin muhalefetine ve "uluslararası hukuk"a rağmen Irak savaşını başlattı.

"Aslan" kükremişti bir kez! Herkes hizaya girmeli, ABD'nin yanında saf tutmalıydı! Yoksa ezilip geçilirdi! "Reel politika" bunu gerektiriyordu! Böyle söylüyordu 'uzmanları', 'savaş stratejistleri' ve tüm çanak yalayıcıları... Başta İngiltere olmak üzere kimi emperyalistler ve ABD'ye bağımlı birçok devlet, hemen ABD'nin arkasına geçiverdiler. Ama Irak, ABD'nin estirdiği bu rüzgarı kesti. Havasını söndürdü ve "büyü" bozuldu!

Irak'ın Afganistan olmadığı, Saddam'ın elinde 'kimyasal silahlar' bulunduğu, bunu ABD'ye karşı kullanacağı söyleniyor ve Irak ordusunun büyük bir direniş göstereceği varsayılıyordu. Ama öyle olmadı. ABD, Irak hükümeti ve ordu içinden kimilerini satın alarak bir ay gibi kısa bir sürede Bağdat'a ulaştı. Ve Bush, Irak savaşının zaferle tamamlandığını açıkladı. Oysa savaş, ondan sonra başlayacaktı...

İsrail'in Filistin örgütlerinin eylemlerinden kurtulmak bahanesiyle inşa ettiği "güvenlik duvarı", 25 Haziran 2006'da Filistinli direnişçiler tarafından filmleri aratmayacak biçimde aşıldı. Son derece gelişmiş teknolojik sistemlerle donatılmış "güvenlik duvarı"nı tünel kazarak geçen Filistinli direniş örgütleri, Gazze'deki bir İsrail kontrol noktasına baskın düzenleyerek 2 askeri öldürüp birini kaçırdılar.

Irak halkı, Saddam'ın ordusunun bu kadar hızlı biçimde yenilgisinin şokunu atlatır atlatmaz, kendi direniş biçimlerini yarattı. İşgal ordusu tarafından aşağılanıp işkence görmektense, ölmeyi göze alarak büyük bir mücadeleye başladı. İşgal ordusuna dönük suikastlar, sabotajlar gerçekleştirdi. İntihar eylemleri, neredeyse her gün yapılan rutin-sıradan eylemler oldu. Sadece işgal ordusuna değil, onların işbirlikçilerine de yöneldiler. Kukla hükümetin bakanları, parlamenterleri, güvenlik güçleri, Iraklı direnişçilerden paylarına düşeni aldılar...

Irak'ta ABD, tıpkı Napolyon ordularının İspanyol halkı karşısında düştüğü durumu yaşadı. Napolyon, İspanya ordusunu yenmişti, ancak halk dağılan ordu mensuplarını da içine alan küçük birlikler halinde örgütlenip savaşı sürdürmüştü. İspanya'daki gerilla savaşında Napolyon ordusunun düştüğü durumu bir Fransız papaz "masallardaki sivrisineğin öldürünceye kadar eziyet ettiği aslana" benzetmişti, şimdi ABD'nin Irak'taki durumu da buydu. Aynı şeyi Lübnan karşısında hezimete uğrayan İsrail ordusu için de söylemek mümkün.

Irak direnişinin dersleri ve yöntemleri, işgal altında bulunan tüm halklara moral ve cesaret verdi. Filistin'de, Kürdistan'da benzer yöntemler devreye girdi. Bir kez daha en büyük ve en son teknolojiyle donatılmış orduların, direnen bir halk karşısında çaresiz kaldığı görüldü...

Ve Lübnan...

İsrail'in Filistin örgütlerinin eylemlerinden kurtulmak bahanesiyle inşa ettiği "güvenlik duvarı", 25 Haziran 2006'da Filistinli direnişçiler tarafından filmleri aratmayacak biçimde aşıldı. Son derece gelişmiş teknolojik sistemlerle donatılmış "güvenlik duvarı"nı tünel kazarak geçen Filistinli direniş örgütleri, Gazze'deki bir İsrail kontrol noktasına baskın düzenleyerek 2 askeri öldürüp birini kaçırdılar.

İsrail, sözde kaçırılan askeri kurtarmak için Filistin'e saldırıya geçti. Bir kez daha Filistin topraklarını bombardıman yağmuruna tuttu. Daha ileri giderek geçen yıl seçimleri kazanıp hükümet kuran Hamas'ın bakanlarını, milletvekillerini gözaltına aldı, tutukladı. Amaç; Hamas hükümetini düşürmek ve Filistin halkının direnişini kırmaktır.

Bunun üzerine **12 Temmuz'da Hizbullah, sınır noktasına baskın düzenleyerek 8 İsrail askerini öldürdü,**

ikisini kaçırdı. Filistin'deki eylemin bir benzerini gerçekleştirerek İsrail'e meydan okudu ve şimşekleri üzerine çekti. Böylece İsrail ordusunu, iki cephede birden savaşmaya zorladı.

İsrail, ABD'nin "Büyük Ortadoğu Projesi" için hazır kuvvet olarak zaten bekletiliyordu... Önceki savaşlarda kolay zafer elde etmenin rahatlığı ve güveni ile aynı anda Filistin ve Lübnan'a karşı savaşmakta bir sorun görmedi. Fakat bu kez umduğu gibi olmayacaktı. Karşısında önceki savaşlardan dersler çıkararak kendini yenilemiş çok güçlü bir direniş vardı.

12 Temmuz-14 Ağustos tarihleri arasında 35 gün süren İsrail-Lübnan savaşında ortaya çıkan çarpıcı sonuçlar, bir kez daha gerilla savaşının üstünlüklerini ortaya koydu ve en güçlü orduların dahi böyle bir direniş karşısında yenilmeye mahkum olduğunu gösterdi.

İsrail'in yenilgisini, İsrail Genelkurmay Başkanı Dan Halutz'un havacı olduğundan, savaş planını hava üstünlüğü üzerine kurmasına bağlayanlar vardır. Ya da Hizbullah'ın başarısını, İran'dan sağlanan füzelere, silahlara borçlu olduğu iddia edilmektedir. Bunların hiç biri gerçek neden değildir, olamaz.

İsrail'in 1967'den beri uyguladığı savaş taktiği, II. Emperyalist Savaşta Nazi ordularının "yıldırım savaşı"ndan, NATO güçlerinin Sırbistan'a giriştiği saldırılardan, ABD'nin Körfez savaşı ve son olarak Irak işgalinden farklı değildi. Engels, "askeri taktik, askeri tekniğin düzeyine bağlıdır" der. II. Emperyalist Savaş ve sonrasında büyük askeri uçakların yapımı ve bunlarla ağır bombardımanların yapılabilmesi, savaşlarda hava kuvvetlerinin önemini arttırmıştır. Öte yandan havadan bombardıman ile asker ve araç kaybı en alt düzeyde tutulmaktadır. Fakat hiçbir savaş, salt hava kuvvetlerinin üstünlüğü ile kazanılmaz. Hele ki, bir işgal sözkonusu ise kara harekatı zorunludur. O yüzden havadan yoğun bombardımanın arkasından kara harekatına geçilir. İsrail de son Lübnan saldırısında daha önceki Araplarla savaşında olduğu gibi bunu denemiştir.

Planın ilk aşaması, havadan imha ve topyekun tahriptir. Bu çerçevede, Güney Lübnan'a açılan tüm ulaşım kanalları, altyapısı tahrip edilmiştir. Bununla Hizbullah'ın lojistik desteklerinin kesilmesi ve bölge halkının Hizbullah'a karşı isyan etmesi amaçlanmıştır. **İkinci hedef ise, Hizbullah**

önderlerinin katledilmesi, Hizbullah karargahı ve irtibat merkezlerinin tahrip edilerek örgütün felç edilmesi idi. Ardından hızlı bir kara operasyonu ile imhadan kurtulan direniş merkezleri temizlenecek, yakalananlar, Guantanamo benzeri bir kampta toplanıp yargılanacaklardı. Ancak **İsrail'in planı tutmadı. Ve son 50 yıla damgasını vuran savaş taktiği de çöktü.**

Hizbullah, İsrail'in savaş taktiğini çok iyi incelemiş ve karşı önlemlerini almakta gecikmemişti çünkü. Yoğun bombardımandan mümkün olan en az zararla çıkabilmek için güçlerini gizledi. İlk saldırı dalgası geçer geçmez Katyüşa füzeleri ile karşı saldırıya geçti. İsrail'in sınır kasabalarına füze fırlattı. Dünyanın en sağlam zırhlısıyla kaplı İsrail'in Mirkava tankları ile ateşgücü yüksek, gözleme ve koruma yeteneğine sahip Saar tipi iki savaş gemisi, isabet alıp kullanılamaz hale geldi. Öte yandan başta MOSSAD olmak üzere tüm istihbarat birimleri, boşa düştüler. **Direnışçiler savaş başlar başlamaz, her tür elektronik cihazla ilgilerini kesti. Telefon, internet gibi teknolojik aletler üzerinden değil, eski biçimde kuryeler üzerinden bağlantıya geçtiler. Böylece burjuvazinin son yıllarda en gelişkin olduğu 'teknik takip'i ve onun sayesinde gerçekleştirdikleri 'nokta vuruşları' imkansız hale getirdiler.** İsrail istihbarat birimlerinin kolay yoldan satın alıp örgütledikleri ajan-muhabir ağını da tıkadılar. Elde edilen bilgilerin çoğu, eksik ya da yanlış çıktı.

Bunun üzerine İsrail savaşın ikinci safhasına, kara harekâtına geçti. Zırhlı araç ve tanklarla Güney Lübnan'ın orta kısmına daldı, Bint Cibel yöresine doğru ilerlemeye başladı. Fakat Lübnan halkının kararlı direnişı, İsrail'in keşif avcı koluna büyük kayıplar verdirdi. Dört gün boyunca ancak 1300 metre ilerleyebildiler. **Direnışçiler, gerilla taktiği ile düzenli ordu taktiğini birleştiren bir savaş tarzı izliyordu. Bazı savunma noktalarını ölümüne savundular, göğüs göğse çatışmalara girdiler.** Bu direniş karşısında tutunamayan İsrail komutanı, *"biz milislerle değil, nizami özel birliklerle, İran'ın seçkin kuvvetleriyle çatışıyoruz"* diyerek, yenilgilerinin gerçek nedenini gizlemeye çalışırken, bir yandan da ne denli ciddi bir dirençle karşı karşıya olduklarını itiraf ediyordu.

Burjuvazinin kendi içinde ittifakı, teknoloji transferi gibi, direniş örgütlerinin de birbirlerinden öğrendiği, birbirlerine aktardığı birçok yöntem, araç

vardır. Lübnan'daki direniş örgütleri de bunu kullandılar. **Vietnam örneğinden yola çıkarak yapılan yeraltı tünelleri, kamuflej ve gizlenme yöntemleri, bunların başında geliyor. Düşmanın istihbarat ağını çökertirken, hareket planlarını öğrenip karşı atağa geçmek de bunlar arasındadır.** Kuşkusuz ellerindeki silahların da önemi büyüktür. Zırhlı araçlar, toplar, havanlar, tanksavar ve uçaksavarın olması, önemli bir avantajdır. Ancak İsrail ordusu gibi Ortadoğu'nun en büyük ordusunu, silah üstünlüğü ile değil, birleşik bir halk hareketini yaratmakla, düşmanın zayıf yanlarını öğrenip ona göre hareket etmekle tesirsiz hale getirebilmişlerdir. Savaş sanatında ustalık ve teknik olarak da güçlenmek, bunların üzerine oturan ve pekiştiren bir rol oynamıştır. (Hizbullah'ın elinde 13 bin adet İran yapımı Katyüşa füzesi olduğu ve bu füzelerin 20 km menzili bulunduğu; diğer füzelerden Fecr-3, 45 km, Fecr-5 75 km menzilli oldukları, ayrıca 100-200 km arasında menzili olan Zelzal füzelerinden de dört-beş adet bulunduğu bildirilmektedir.)

Gerilla savaşının düzenli orduya göre daha hızlı ve esnek hareketi, İsrail ordusunu zor durumda bırakan faktörlerden biridir. Hizbullah'ın savaşla birlikte 'yatay örgütlenme'ye ağırlık verdiği, *"her noktanın bir savaşçısı, her mevzinin bir savunanı olur"* ve *"mevzilerin kendine yeterliliği"* türünden **esnek savunma taktikleri geliştirdiği söyleniyor.** Bu sayede onca bombardımana rağmen direnişçilerin lojistik destekleri tükenmedi ve her bölgede direniş örgütlenebildi. Direnişçiler, muharebe alanını İsrail askerlerine terk etmeden savaştılar. **Savunma ve saldırı taktiklerini iç içe geçirdiler. Tuzaklar kurarak, beklenmedik baskınlar gerçekleştirdiler. İsrail birlikleri hangi mevzilerde direnileceğini, hangisinde çatışma olacağını kestiremedi ve sürekli kayıp verdi.**

İsrail'in artan kayıpları ve savaşın uzaması, bunun karşısında kural tanımaz savaşını en vahşi yöntemlerle yürütmesi, sivil halkın, özellikle de çocukların katledilmesi, **başta Arap halkları olmak üzere dünya halklarında İsrail'e olan tepkileri arttırdı. Bu tepkiler, başlangıçta Hizbullah'ı suçlayan devletleri bile İsrail'in vahşetini kınamaya zorladı. BM üzerindeki baskı arttı.** Lübnan savaşının temel amaçlarından biri olan *"Hizbullah'ın silahsızlandırılması"*ndan vazgeçmek zorunda kaldılar. Askeri başarısızlık,

politik başarısızlığı da koşullamıştı. **İsrail halkının da muhalefeti artmış, İsrail devleti zor durumda kalmıştı.**

İsrail ordusu, Lübnan'dan çekildiğinde, resmi açıklamaya göre; 150 İsrail askeri ölmüş, 200'den fazlası yaralanmıştı. 40 Mirkava tankı imha edilmiş, 30 tank da tahrip olmuştu. 4 helikopter, 2 savaş hücumbotu, 1 savaş uçağını kaybetmişti. Bu, İsrail askeri tarihinde görülmemiş bir zayıflık demektir. Buna karşılık, İsrail'in kurlsız savaşında 1200 Lübnanlı ölmüş, 2500 kişi yaralanmıştı. Bunların yüzde 45'i çocuktı. 145 köprü yıkılmış 600 kilometrelik yol tahrip edilmiş, Beyrut, Sur, Sayra gibi önemli tarihi kentler büyük zarar görmüştü. Hizbullah'ın İsrail'in sınır kent ve kasabalarına fırlattığı 2 binden fazla füzeyle ise, 200 ev, 30 işyeri, 20 fabrika yerle bir olmuş, ayrıca binlerce ev, onlarca işyeri ve ticaret merkezi ve fabrika zarar görmüştü. **Toplamda, bir milyonu aşkın kişi evini, memleketini terk etmek zorunda kalmıştı. Bu mülteci dalgasının, II. Emperyalist Savaş'tan sonra en büyük dalga olduğu belirlendi.**

Savaşın ekonomik bilançosu, daha da ağırdı. İsrail'in günlük operasyon masrafının 30-40 milyon dolar, günlük zarar ziyan faturasının ise 250 milyon dolar olduğu söyleniyordu. Hizmet ve turizm sektörü ise, İsrail'e düşen füzeler nedeniyle felç olmuştu. (Ki bu iki sektörün milli hasıladaki payının yüzde 60'ın üzerinde olduğu bildirilmektedir.)

İsrail yenilginin nedenlerini arıyor

Hiç ummadığı bir yenilgi ile karşı karşıya kalan İsrail, o günden bu yana bunun nedenlerini sorguluyor. Savaşın sürdüğü günlerde patlak veren skandal-larla da birleşen bu sorgulama, İsraili yetkilileri oldukça zorluyor. Başbakan Ehud Olmert ve Genelkurmay Başkanı Dan Halutz toplanmış. Ağzında.

İsrail Genelkurmay Başkanı'nın iki İsrail askerinin Hizbullah tarafından kaçırılmasından birkaç saat sonra, borsa-daki hisse senetlerini sattığı ortaya çıktı. Bir İsrail gazetesinin verdiği habere göre, Genelkurmay Başkanı'nın sattığı kağıtlar, 27.9 bin dolar değerinde. Tel Aviv Borsası, İsrail'in Lübnan'a saldırısının başlamasıyla birlikte ilk üç gün düşüş yaşadı. Bunu önceden bilen İsrail ordusunun üst düzey komutanlarının bu durumdan maddi kazanç sağlamaya çalıştıkları anlaşıldı. Öte yandan Başbakan Ehud Olmert'in Kudüs'te SİT alanında satın aldığı evle ilgili haksız

Lübnan'daki direniş örgütleri kendilerinden önceki deneyimlerden yararlandılar. Vietnam örneğinden yola çıkarak yapılan yeraltı tünelleri, kamuflej ve gizlenme yöntemleri, bunların başında geliyor. Düşmanın istihbarat ağını çökertirken, hareket planlarını öğrenip karşı atağa geçmek de bunlar arasındadır. Kuşkusuz ellerindeki silahların da önemi büyüktür. Ancak İsrail ordusu gibi Ortadoğu'nun en büyük ordusunu, silah üstünlüğü ile değil, birleşik bir halk hareketini yaratmakla, düşmanın zayıf yanlarını öğrenip ona göre hareket etmekle tesirsiz hale getirebilmişlerdir.

kazanç sağladığı haberleri de yeniden gündeme geldi.

Askeri yenilgi ile birleşen devletin üst düzey kademesindeki bu yolsuzluk ve çürüme, siyasi bunalımı da beraberinde getirdi. İsraili generaller ise, Hizbullah'ın askeri gücünün umulandan çok daha ürkütücü olduğunu itiraf ediyorlar. Bir İsrail gazetesinde "Savaşın Hataları" başlığı altında, Hizbullah ve lideri hakkında yeterli istihbarat yapılmadığı yazıyor. İsrail Savunma Bakanı, Hizbullah tehdidinin boyutu konusunda uyarılmadığını belirterek, İsrail ordusunu suçluyor. Kısaca ordu, istihbarat teşkilatına ve hükümete, hükümet ise, orduya yükleniyor. Her kurum, topu diğerinin üstüne atıyor. "Yenilgiler yetim kalır" sözü, bu kez İsrail şahsında somutlanıyor...

İsrail, gerek Filistin'de, gerekse Lübnan'da kaldırdığı taşları ayağına düşürdü. Önce 1982'de kasap Şaron önderliğinde FKÖ'yü, Filistin topraklarından sürmek için saldırdı. Hizbullah, bu saldırı sonrası kuruldu ve güçlendi. Yıllarca FKÖ'yü ve onun lideri Arafat'ı etkisizleştirmek için çalıştı. Ve 1990 Oslo barış sürecine tepki olarak Hamas doğdu. FKÖ geriledikçe, Hamas güçlenmeye başladı. İsrail, 2004'te nokta operasyonla Hamas'ın liderini öldürdü. 2006'da Hamas, tek başına hükümet kuracak güce ulaştı. Son olarak Filistin'e ve Lübnan'a saldırdı, Hamas ve Hizbullah'ı dünyanın en popüler örgütleri haline getirdi. Dahası, "yenilmez İsrail ordusu" imajını yitirdi.

Şimdi İsrail, nerede yanlış yaptığını bulmaya çalışıyor. Oysa kuruluş aşamasından itibaren öylesine yanlışlıklarla kuruldu ki, -Önce İngiltere, sonra ABD'nin çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'ya bir kama olarak sokulması- sorunun yanıtı, bugünkü savaşın çok ötesindedir. O yüzden son yenilgiye dönük askeri-teknik yönden eksikliklerini ne kadar doğru saptasalar da, işin tarihsel-siyasal boyutunu ortaya koymadıkça, ne gerçekleri tam olarak ifade ederler, ne de nihai yenilgiden kurtulabilirler.

(...)

Her yenilgi sonrasında olduğu gibi şimdi "günah keçileri" aranıyor, "kurbanlar" isteniyor. Bu arada gerçekleri ortaya koyan itiraflar da yapılmıyor değil. İsrail Kara Kuvvetleri Komutanı Tümgeneral Benjamin Gantz, Lübnan savaşı üzerine yapılan bir röportajda, "22 yıl Lübnan'da kalan, araziye ve düşmanı iyi tanıyan İsrail Silahlı Kuvvetleri gibi dünya

Askeri yenilgi ile birleşen devletin üst düzey kademesindeki bu yolsuzluk ve çürüme, siyasi bunalımı da beraberinde getirdi. İsraili generaller ise, Hizbullah'ın askeri gücünün umulandan çok daha ürkütücü olduğunu itiraf ediyorlar. İsrail'de artan iç sorgulamaların en önemli nedeni, hiç kuşkusuz İsrail askerlerinin ve halkının tepkileriydi. İsrail'de vatana ihanet suçlamasını göze alarak sivillerin bombalanmasını reddeden savaş pilotları vardı. İsrail halkı kendilerini aldatılmış ve terk edilmiş hissettiler. Filistin ve Lübnan saldırıları süresince, İsraili savaş karşıtlarının eylemleri eksik olmadı. İsrail Komünist Partisi, Hizbullah'ın direnişini haklı ve meşru bulduklarını açıkladı.

çapında bir ordunun nasıl böyle bir durumu yaşadığı" sorusuna şöyle yanıt veriyor: "Lübnan aynı, fakat bu savaş tamamen farklı bir savaş türü idi. Burada son teknolojik silahları sahip, bizim hava hareketimizi ve savaşma usullerimizi bilen ve gizlenme konusunda ustalaşmış bir düşmanla karşı karşıyaydık. Düşman gömülmüş ve gizlenmişti. Bu onlar için büyük bir avantajdı..." "Süveyş Kanalı'nı üç günde geçen ve Şam'a dört günde ulaşan İsrail ordusu için 10 hafta çok değil mi" sorusuna ise, "Geçmişle karşılaştırmayı bırakmalıyız ve nesil farkını dikkate almalıyız. İyi silahlandırılmış, ölümüne savaşan fanatik bir düşmanı, oldukça geniş bir bölgeden üç günde, yedi günde hatta bir ayda temizleneceğini düşünenler, bu yeni savaş türünü anlamamışlardır. Klasik, güce karşı güç savaşına girmedikçe, teslim olmak için fanilalarımı sallayan uzun düşman askeri kuyruklarını görmeyeceğiz." (Röp: Barbara Opal, Defence News Dergisi 28 Ağustos 2006, Çeviri: Cihangir Dumanlı, Cumhuriyet Strateji Eki, 18 Eylül 2006)

İsrail üst düzey subaylarının, ayakları suya değmiş benziyor. O kendine güvenli, rahat halleri gitmiş, yerini endişe ve korkuya bırakmıştır. Bütün bunlar üzerine İsrail'de yayınlanan bir gazete şunları yazıyor: "İsrail muharebeyi kaybetti... Bundan sonra Nasrallah'ın veya Bin Ladin'in kellesini de getirse, şu acı gerçeği değiştirmeyecektir: Biz kaybettik, onlar kazandı! Biz vurucu ve caydırıcı gücümüzü yitirdik. Artık her aklına esen bize füze sallayabilir." Asıl korkulan budur. Yahudiler için en güvenilir yer olarak kurulan İsrail'in, gerçekte en güvenilmez topraklar olduğunun bir kez daha görülmesidir.

İsrail'de artan iç sorgulamaların en önemli nedeni, hiç kuşkusuz İsrail askerlerinin ve halkının tepkileriydi. İsrail'de vatana ihanet suçlamasını göze alarak sivillerin bombalanmasını reddeden savaş pilotları vardı. Cephedeki askerler, "muğlak hedefler peşinden sersem sersem dolaştık durduk. Karargah, kararsız davrandı" diyordu. Bazıları ise, "yeterli eğitim almamış insanlarla cepheye koştuk" diye yakınıyordu.

İsrail halkı kendilerini aldatılmış ve terk edilmiş hissettiler. Hizbullah'ın Katyüsa füzeleriyle sürekli bombaladığı İsrail'in kuzeyinde yaşayan ve İsrail'in yüzde 12'sini oluşturan bölge halkı, savaş boyunca sığınaklardan çıkamadı. İsrail hükümeti, şimdi bu bölgeye yeterli desteği sunmamakla suçlanıyor. Zaten buralara çok önceden özellikle Müslüman-Arap ve Hristiyan kökenli

İsraililerin yerleştirildiği söyleniyor. İsrail'in "Arapları Araplara kırdırma" politikasının bir sonucu olarak bu hazırlığın yapıldığı belirtiliyor. Tabi bu durum, bölge halkının İsrail devletine olan tepkisini iyice arttırdı... Öte yandan bölgede başta Hayfa olmak üzere ülke ekonomisinin kalbi olan sanayi şehirlerinin bulunmasının, hükümetin bu bölgeyi resmen "savaş alanı" ilan etmesindeki en önemli faktör olduğu belirtildi. Bir süredir kan kaybetmekte olan İsrail ekonomisinin, buradaki üretimi tümenden durdurarak felç olacağı, o yüzden hükümetin bu kararı alamadığı açığa çıktı. Ona rağmen 500'e yakın fabrikanın kepenklerini indirdiği, üretimin yüzde 70'inin durduğu, bunun da İsrail ekonomisini ciddi bir tehlike ile karşı karşıya bıraktığı söyleniyor.

Filistin ve Lübnan saldırıları süresince, İsraili savaş karşıtlarının eylemleri eksik olmadı. İsrail Komünist Partisi, Hizbullah'ın direnişini haklı ve meşru bulduklarını açıkladı. Hizbullah ve Hamas'ın politik çizgisine karşı olduklarını bildiren İsrail Komünist Partisi MK'sı, her iki örgütün de işgale karşı savaştığını, yoksul halkın desteğini aldıklarını belirtti. Bu yönleriyle İsrail halkının, devrimci ve demokratlarının iyi bir sınav verdiğini söyleyebiliriz.

Lübnan savaşının öğrettikleri...

Lübnan savaşının ortaya çıkardığı gerçekler, sadece İsraili yetkililerce sorgulanmıyor. Burjuvazi kendi adına sonuçlar çıkartırken, ezilen halklar da bu deneyimlerden öğrenmeye çalışıyor. Kısaca, her sınıf ve kesim, savaşı kendi cephesinden değerlendiriyor, geleceğe hazırlık yapıyor...

Gazeteci-yazar Faik Bulut, Hizbullah'ın İsrail'e karşı savaş taktiklerini şöyle yorumluyor: "Hizbullah öncelikle İsrail ordusunun savaş taktiklerini gözlemlemiş. Buna göre, İsrail ordusu kısa süreli yıldırım savaşı denilen türden düzensiz çatışmalarda çok başarılı... Hizbullah, son çatışmalarında değişik taktikler uyguladı. Coğrafi durumundan yararlandı... Geniş alan manevraları ve çöldaki meydan muharebelerine alışmış İsrail'in mecburen tek sıra dizili tanklarından bir veya birkaçını tahrip etti. Yol tıkanı, artçı kuvvetler şişkinlik yarattı. Arka sıradaki bütün araçlar ve birlikler atıl kaldılar, kolay hedef teşkil ettiler. Tankların peşi sıra gitmesi gereken avcı kolları ve piyade birlikleri bu kez en önde yürüyüp güvenliği sağlamaya

çalışırken avlandılar.” (Cumhuriyet Strateji, 11 Eylül 2006)

İsrail’in en büyük yanılgısının, bu savaşın daha önceki Arap savaşlarında olduğu gibi kısa sürede zaferle biteceğini sanmasında, birçok askeri uzman birleşiyor. Bugüne dek Arapların ABD-İsrail ittifakına karşı tüm savaşları, klasik nizami (düzenli) orduların savaşı şeklinde cereyan etmişti... Filistin’de Hamas, Lübnan’da Hizbullah, klasik savaşın dışına çıkarak gerilla savaş taktiklerini uyguladılar. ABD ve İsrail ordusunu zor durumda bırakan da savaşın bu yeni şekliydi.

Bir Hizbullah gerillası; *“İsrail, savaşta ve strateji konusunda her zaman sabırsızdır. Biz ise günlerce, haftalarca, aylarca bekleyebiliriz”* diyor ve ekliyor: *“İsrailliler, hareket eder ve mutlaka bir yanlış yapar. Biz de bunu kaçırmaz ve onları vururuz... Ülkemizi işgal ederlerse, 1982’de yaşadıkların hüsranı yeniden yaşarlar”* diyor. Ve bu savaşın sadece İsrail’e karşı değil onların işbirlikçilerine karşı da verilen amansız bir mücadele olduğunu söylüyor. (Evrensel, 31 Temmuz 2006)

Bir Lübnanlı ise şöyle anlatıyor: *“Arazide iken üniformalarımızı giyemez. Fakat sivillerle birlikte olduğumuzda normal kıyafetlerimizle dolaşırız... Her gerillanın ve her bölgenin numarası vardır, bölgelerdeki operasyonlara ve gerillaların görevlerine göre bu numaralar değişir. Her bölgenin bir komutanı vardır. Ve bu komutanların emrindeki adamlar, en az 3-4 köyü korumakla görevli olurlar.”* (Evrensel, 7 Ağustos 2006)

Görüldüğü üzere İsrail-Lübnan savaşı, iki ülkenin egemenleri ve onlar adına savaşan ordular arasında cereyan etmedi. İsrail ordusuna karşı direnen bir halk ve örgütleri vardı. **35 gün süren savaş boyunca, Lübnan ordusunun ortalıkta görünmediği biliniyor. Öyle ki, İsrail saldırısı sonrasında Lübnan’ın bir ordusu olup olmadığı sorgulanmaya başlandı. Oysa Lübnan’da 60 bin kişilik bir ordu var** ve bu ordu, Lübnan halkından kesilen paralarla besleniyor. Ama İsrail ordusu Lübnan’a girdiğinde, bin kişilik polis-asker ortak gücünün komutanı, garnizonda İsrail askerlerini ağırlayıp onlarla çay içti. Savaş boyunca Lübnan ordusunun esamisi okunmadı, İsrail askerleri çekildikten sonra ortaya çıkabildiler.

Bugün Irak’ta, Afganistan’da, Filistin’de, Lübnan’da, kısaca işgal altındaki bölgelerde, iki ülke ordusunun savaşı değil, işgal ordusu ile direniş örgütlerinin ve onunla bütünleşmiş halkın savaşı yaşanıyor. İşgale uğrayan

ülkelerin işbirlikçi yönetimleri sayesinde, bu ülkedeki ordular ya baştan teslim oluyor, ya da kısa sürede dağılıyor. Buna karşın emperyalist-Siyonist işgali kabul lenmeyen halk direnişe geçiyor. Ve kendi örgütlerini yaratıyorlar.

Bizim dilimizde; gerilla savaşı, direniş hareketi, silahlı ayaklanma olarak geçen halkın bu silahlı savaşım türleri, bugün emperyalistler tarafından; *“düşük yoğunluklu savaş”, “asimetrik savaş”* ve son olarak da *“dördüncü nesil savaş”* gibi isimlerle tanımlanmakta ve bu durumla nasıl baş edecekleri üzerine yoğunlaşmaktadırlar.

Savaşı adlandırmadaki farklılık bile, kitlelerin belleklerinde önemli bir yer tutan kavramları unutturma çabasıdır. Fakat nasıl adlandırılırsa adlandırsınlar, direniş savaşlarının özü aynıdır. Bu öz de, mücadeleyi zamana yayarak hasmı beklemediği yöntemlerle, beklemediği zamanda ve yerde vurmak, iradesini kırmaktır. Her dönem teknolojik yenilikler, ilk olarak ordularda yaşama geçmiştir. Ancak **her defasında, güçsüzü temsil eden direnişçiler, güçlünün hassas noktalarını belirleyerek bu noktalara darbeler vurarak güçlenmiş, güç dengesini değiştirmeyi başarmışlardır.**

Lübnan halkının İsrail ordusuna yaşattığı zor anlar, bir kez daha emperyalist-kapitalist devletlerin ordularını düşündürmeye ve buradan sonuçlar çıkararak kendilerini yeniden organize etmeye yöneltmiştir. Bu güçlere karşı düzenli ordu ile baş edemeyeceklerini gördüklerinden, orduyu küçültmeyi ve kirli savaş yöntemlerini daha fazla kullanmayı önlerine koydular. **Direnişçi örgütlerin bulundukları coğrafyayı iyi bilmesi, küçük ve esnek birimler kurup vur-kaç taktiği izlemeleri karşısında daha geniş istihbaratı ve özel timleri öne çıkardılar.** Düzenli orduların elindeki modern füze savunma sistemlerinin (Patriot, Arrow, vb.) uzun menzilli füzelere karşı oluşu, kısa ve orta menzilli füzelerde etkili olamaması, bu tür füzelere karşı savunma sistemini geliştirmeyi hedeflediler vb...

Kısaca, burjuvazinin tüm akıl hocaları, son yıllarda gelişen direniş hareketleri ve gerilla savaş taktikleri üzerine uzun uzun düşünmekte ve karşı ataklar geliştirmektedir. Yine **bunların hesaplarına göre; iki ülkenin ordusu arasında geçen bir savaşta, saldırgan taraf, yani işgalci güç, savaşı kazanabilmesi için saldırdığı ülkenin asker sayısının 3 katı çıkarma yapmak zorundadır.**

Emperyalizmin askeri stratejistlerinin kurdukları tüm denklemler, sorunludur ve çözüm önerileri, kendi içinde paradokslarla doludur. Kesin olan; bugüne dek geliştirilen hiçbir askeri taktiğin, halk hareketini durdurmaya yetmediği, bundan sonrakilerinin de yetmeyeceğidir... Ne sayısal ne de teknolojik üstünlük, özgür, eşit, sömürsüz ve savaşı bir dünya isteyen ve bunun için savaşan “insan faktörü”nü yenebiliyor, onun yerini alabiliyor.

Eğer saldırıya uğrayan taraf, gerilla savaşı başlatırsa bu oran 1/7’ye çıkar. Yani 10 bin civarında olduğu söylenen Hizbullah’ın askeri gücüne karşılık, İsrail’in 70 bin asker göndermesi gerekirken, 30 bin kişilik bir ordu ile savaşa girmesinin yetmediği söylenmektedir. Fakat İsrail ordusu, 70 bin kişiyle de saldırırsa, direnişe geçen bir halkın üzerinde hakimiyet kuramayacağı, yaşanan önceki savaşlarla kanıtlanmıştır. **Savaş sürerken direnişe katılanların sayısı sürekli artmaktadır çünkü.**

Öte yandan işgal ordularının artan askeri gücü, ekonomik ve siyasi faturayı da ağırlaştırmakta, ödedikleri bedeli büyötmektedir. Keza savaşın uzaması, iğrenç yöntemlerini çok daha fazla deşifre etmekte, kitle desteğini hızla yitirmelerine yol açmaktadır. Bütçenin büyük kısmını yutan askeri harcamalar ve savaş döneminde uygulanan ‘savaş ekonomisi’, halkın yaşam koşullarını çekilmez hale getirir. **Halk bir an evvel savaşın bitirilmesini ister.** İçteki savaş karşıtlığı ve hoşnutsuzluk, ayaklanmalara ve devrimlere kadar gidebilir. Böyle bir durumda işgal ordusu geri çekilse de, çekilmese de kaybetmiştir.

Kısacası, emperyalizmin askeri stratejistlerinin kurdukları tüm denklemler, sorunludur ve çözüm önerileri, kendi içinde paradokslarla doludur. Kesin olan; **bugüne dek geliştirilen hiçbir askeri taktiğin, halk hareketini durdurmaya yetmediği, bundan sonrakilerinin de yetmeyeceğidir... Ne sayısal ne de teknolojik üstünlük, özgür, eşit, sömürsüz ve savaşı bir dünya isteyen ve bunun için savaşan “insan faktörü”nü yenebiliyor, onun yerini alabiliyor.**

ABD’nin Irak’ta, İsrail’in Lübnan’da bataklığa saplanması ve yenilmezlik unvanlarının sarsılması, bu devletlerin havlu attığı ve savaştan geri çekilecekleri anlamına gelmemektedir. Savaşın yeni aşamaları, çok daha kanlı ve zorlu geçecektir. Elde edilen başarılar, hiç kimsede rehavete ve kolay zafer beklentisine yol açmamalıdır.

Burada önderliğin rolü devreye girmekte, devrimci ve komünistlere düşen görevler büyömektedir. Hamas, Hizbullah gibi örgütlerin ideolojik-siyasal duruşları ortadadır. Bunların direnme menzilleri bellidir. **İşgale ve savaşa karşı, komünist ve devrimcilerin daha aktif mücadeleye atılması, direnen halklara önderlik etmesi şarttır...**

KAHROLSUN EMPERYALİZM-SİYONİZM!

Kimlik kartı

Yaz!
Ben bir Arabım.
Kimlik numaram 50.000
Çocuklarım 8 tane
Dokuzuncusu da
Senbahar da gelecek!
Bu seni öfkeliendiriyor mu?..
Yaz!
Ben bir Arabım.
Yok benim lakabım, soyadım
Ölkeyle dolup tağan bir ölkede
Taşları çatlatır sabrım.
(...)
Yaz!
Ben bir Arabım.
Sen atalarımın bağlarını,
Çocuklarımla ekip işlediğimiz
Toprağımızı gasp ettin
Bize ve bütün torunlarıma
Bıraka bıraka
Bu kayaları bıraktın.
Hükümetiniz
Onları da alacakmış.
Doğru mu?
Öyleyse yaz!
İlk sayfanın başına yaz:
Ben insanlardan
Neîret etmiyorum
Kimseye de saldırmam. Ama...
Aç korlarsa beni
Korlarsa çirilçiplak
Yerim etini beni soyanın
Nem de çiğ çiğ
Açlığını kolla benim
Ve öfkemi
Damarıma basma.

Mahmud Derviş

DİRENEN FİLİSTİN KAZANACAK!